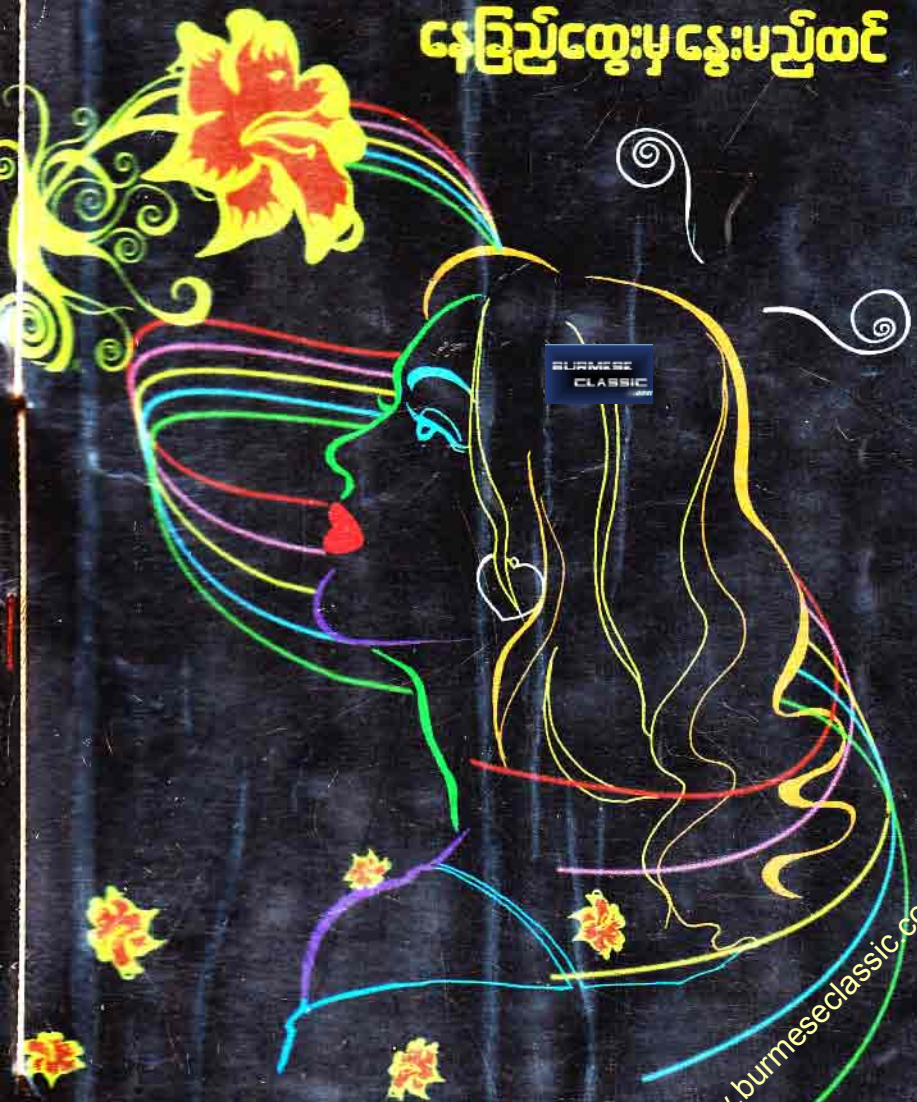

အချောတော်

နေခြည်ထွေးမှ ငွေ့မည်ထင်

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

စီစဉ်သူ

ဇယားအမျိုးအစား

မျက်နှာခုံမီခိုင်း	ဗိုဗို (Eagle)
မျက်နှာခုံဖလင်	Eagle
အတွင်းဖလင်	ထက်အာကာကျော်
ကွန်ပျူတာ	Deep Blue
စာအုပ်လျှပ်	ကြေးကြေးမွှေး
ထုတ်ဝေသည့်ကာလ	၂၀၀၉-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ
တန်ဖိုး	(၁၅၀၀) ကျပ်

ပုံနှိပ်မှုတိတမ်း

စာမူပိုင်ဆိုင်သူ - ၅၀၀၆၀၀၀၅၀၉
 မျက်နှာခုံမီခိုင်း/မျက်နှာခုံဖလင် - ၅၀၀၇၉၈၀၆၀၉-အရ
 ဦးဝင်းမင်းကို၊ တော်ဝင်ကျောက်စိမ်းအောင်စက်
 အမှတ်(၁၁၇)၊ လမ်း(၄၀)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊
 အတွင်းစာသားနှင့်မျက်နှာခုံပုံနှိပ်၍ ဒေါ်မိုးကေခိုင် ချိုတေးသံစာပေ
 အမှတ်(၃)၊ ပုလဲမြို့၊ ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊
 ရန်ကင်းမြို့၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု (၅၀၀) ထုတ်ဝေသည်။

၀၉၅.၈၃

အချောတော်

ရန်ကင်းမြို့၊ နေမည်ထိုင် / အချောတော် - ရန်ကင်း

၁၀၀ x ၂၀၉

- စာ ၁ ၁၃ x ၂၀.၅ စင်တီမီ

www.burmeseclassic.com

ဝါသနာစာပေ စာစဉ်(၄၀)

အချောတော်

နေမြည် ထွေးမှ နွေးမည် ထင်

(ဟာသလုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ဝါသနာစာပေ

အခန်း(၄၀)၊ C ရုံ၊ သိပ်ကြီးရွေး၊ ရန်ကင်းမြို့၊
အမှတ်(၁၃)၊ ထန်းပင်တန်း ၁-လမ်း၊ သန်လျင်မြို့၊ ရန်ကင်းတိုင်း။

www.burmeseclassic.com

စာအုပ်အမျိုးအစား

ဝိသေသကျမ်း

ကျမ်းဂန်အမျိုးအစား

(မြန်မာ) ဝိသေသကျမ်း

အချက်မသိတော့ ...

သမက် သူ့ခိုးထင်...တဲ့ ...

အဲ ... အချက်သိသိနဲ့ပဲ

သမက်မောင်ဆရာထင်လေတော့ ...

ဟွန်း ... နည်းတောင်နည်းသေး ...

ထိုဖြစ်စဉ်အစ စာမျက်နှာထား ...

ဝိသုဒ္ဓိသုတ်

ပထမပုဒ်

ကောသလီကောသလီ နာမေ ဣတ္ထံ နန္ဒိယကောသလီကောသလီ
အနန္တကောသလီကောသလီ နာမေ ဣတ္ထံ နန္ဒိယကောသလီကောသလီ
နာမေ ဣတ္ထံ နန္ဒိယကောသလီကောသလီ
နာမေ ဣတ္ထံ နန္ဒိယကောသလီကောသလီ
နာမေ ဣတ္ထံ နန္ဒိယကောသလီကောသလီ

(၁)

ဒဂုံတောင်မှ လှိုင်သာယာအနောက်ပိုင်း “နည်းပညာ
ထက္ကသိုလ်”သို့ လှိုင်းကားစီးရသည့်ခရီးသည် အတော်ဖျားဖို့
ကောင်းသည့်ခရီး။

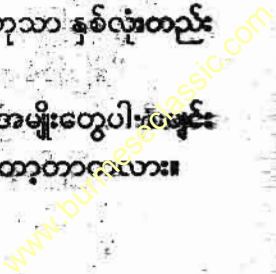
ဒဂုံတောင်မှ စစ်စီးဇာရာ သမိုင်းလမ်းဆုံရောက်သည်
အထိ ‘တေဇာ’နေရာမရ။ ထိုင်ရဖို့ဝေးစွာ မတ်တပ်ပင်ကျပ်တပ်တပ်
ရယ်။

အော် . . . တေဇာဆိုတာလား . . . ။

နာမည်အပြည့်အစုံကတော့ ‘တေဇာဦး’ပါပဲ။

သို့သော် သူငယ်ချင်းတွေအကုန်လုံးက ငပျင်းတွေမို့
နာမည်သုံးလုံးပြည့်အောင်မခေါ်။ ‘တေဇာ’ဟုသာ နှစ်လုံးတည်း
ခေါ်သည်။

အင်း . . . ဒီလိုသွားပြောတော့ သူ့အမျိုးတွေပါးစေဖွယ်
တွေ ဖြစ်သွားနိုင်စရာအကြောင်းရှိပါသေးတော့တာလား။

ဟုတ်ပါ။
သူ့အမျိုးတွေကလည်း သူ့ကို 'တေဇာ'ဟုသာခေါ်လေ
သည်ကိုး။

ယခု အနိတေဇာဆိုသော အကောင်မချောတချော
ကလေးသည် ဒဂုံတောင်မှ သမိုင်းလမ်းဆုံအထိ မတ်တပ်ရပ်
စီးနေရသဖြင့် အတော်ပင်ညောင်းနေပြီဖြစ်၍ တရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြစ်
နေခဲ့က...

သူ့အနီးထိုင်ခုံမှ လူတစ်ဦးထသွားသဖြင့် သူထိုနေရာသို့
ကပျာကယာထိုင်ချလိုက်မိသည်။

သူကအထိုင်၊ ကားကလည်းဆောင့်အရပ်မို့ သူဟန်ချက်
နည်းနည်းပျက်သွားပြီး နံဘေးမှ 'နေခြည်နွေး'ဆိုသော ကလေးမ
ပခုံးကို သွားတိုက်မိလိုက်၏။

ပြဿနာက အဲဒီကစတယ်ပြောရမလား။

မျက်စိမှိတ်၍ စာကျက်လာသော နေခြည်နွေး 'အင်ခနဲ
ဖြစ်သွားပြီး ဖြတ်ခနဲ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ ...

တေဇာ ကပျာကယာနှင့်တောင်းပန်လိုက်ရပြီ..

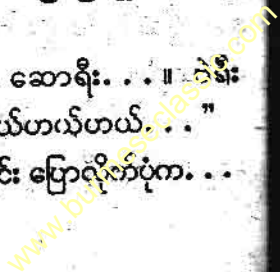
“ကန်တော့နော်... ကန်တော့...”

နေခြည်နွေး မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ မှုကုပ်ကုပ်
ကြည့်၏။

“ကန်တော့... ဟုတ်လား...။ လူကို သီလရှင်များ
မှတ်နေသလား...။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဖြစ်ပြီး ရှင် ဆောရီ
တို့ဘာစဉ် မပြောတတ်ဘူးလား”

“ဪဟော်... ဆောရီ... ဆောရီ...။ ဝဲရီး
ဆောရီ... စောကြီးမြိုင်လယ်... အယ်ဟယ်ဟယ်...”

နေခြည်နွေး မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍ သွားရင်း ပြောလိုက်ပုံက...

နေခြည်ထွေးမှနှေးမည်ထင်

“လူကိုက...ဘာကြီးမှန်းမသိဘူး။ အူကြောင်ကြောင်နဲ့
...ဟင်း...”

“ဘာဟင်းလဲ...။ ကြက်သားဟင်းလား...။
ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှာတော့ ဒီနေ့အလှူရှိတာနဲ့ ဝက်သားဟင်း
ကျွေးတယ်။ ငါးပိချက်လည်းပါတယ်။ ဒီမှာကြည်ပါလား...”

တေဇာက သူ့ထမင်းချိုင့်ကိုဖွင့်ပြ၏။

နေခြည်နွေး ပို၍ရှုံ့သွားသည်။(နှာခေါင်း)

“ရှင်နေတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အလှူမကလို့ စတုဒီသာ
ပဲကျွေးကျွေး... ကျွန်မနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ရှင်ပဲ အငတ်ကြီးကျ။ ကျွန်မ
တင်း... ဆိုတာ ရှင်ကိုမကျေနပ်လို့ ဟင်း... တာ။ သိပြီလား”

“သိပါဘူးဗျာ...။ ကျုပ်ထမင်းချိုင့်က မွေးလို့စားချင်နေ
သလားလို့ပါ... ဟဲ... ဟဲ...”

နေခြည်နွေး ဆက်မပြောတော့။ ဦးခေါင်းကိုတစ်ဘက်
သို့လှည့်၍ထားလိုက်သည်။

ကားပေါ်ပါလာသော ကျောင်းသားအချို့ ကွက်ကြည့်
ဇွတ်ကြည့်လုပ်ကာ ပြုံးစိစိလုပ်နေကြ၏။

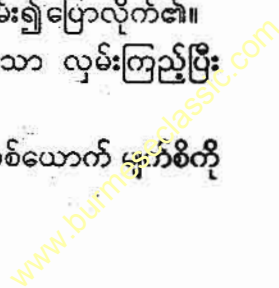
နေခြည်နွေးကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အာရုံမထားတော့ဘဲ
အုပ်ကိုဖွင့်ကာ တီးတိုးစာကျက်၍နေလိုက်သည်။

“အင်း... မင်းနဲ့ စကားပြောနေတာနဲ့ ငါလုပ်နေကျ
အလုပ်တောင် မလုပ်ရသေးဘူး။ လုပ်ဦးမှ...”

တေဇာက နေခြည်နွေးဘက်သို့လှမ်း၍ပြောလိုက်၏။

နေခြည်နွေးက မျက်စောင်းဝေ့၍သာ လှမ်းကြည့်ပြီး
အူတော့မပြောပဲ နေလိုက်၏။

သည်တော့မှ ကိုယ့်ဆရာ ဂေဇာတစ်ယောက် မှုတ်စိကို
အူတော့မပြောပဲ နေလိုက်၏။

“သောဘဂဝါ ဣတ္ထိပိ . . . အရဟံ . . . ။ အရဟံဝတ သောဘဂဝါ . . . ”

ဂုဏ်တော်ကွန်ခြာကို သံနေသံထားဖြင့် ရွတ်ဖတ်နေခြင်း ပင်။

အသံက နည်းနည်းကျယ်တော့ စာကျက်နေသော နံဘေးမှ နေခြည်နွေး အာရုံနောက်သွားပုံရသည်။

“ဒီမှာ . . . ဒီမှာ . . . ”

တေဇာ မျက်လုံးမဖွင့်။ ဆက်၍ရွတ်နေဆဲ။

“ဒီမှာ . . . ဒီမှာ . . . ။ ရှင့်ကိုခေါ်နေတာ . . . ”

တေဇာလက်မောင်းကို ပုတ်၍ပြောသည်။

သည်တော့မှ ကိုယ့်ဆရာက မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်၏။

“ရှင်ဘုရားစာရွတ်တာ စိတ်ထဲကရွတ်လို့မရဘူးလား . . . ”

တေဇာက ခေါင်းခါ၍ပြ၏။ နှုတ်ကလည်းပြောသည်။

“ဘာလဲ . . . မင်းက ဘုရားစာနဲ့မတည့်ဘူးလား”

“ကျွန်မ ဆယ့်နှစ်ကြိုးကဝေမဟုတ်ဘူး” ဘုရားစာနဲ့ တည့်တယ်။ အခုဟာက စာကျက်နေတာမို့ ပြောတာ”

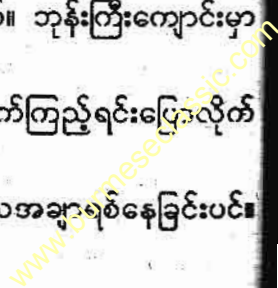
“မင်း စာကျက်တာနဲ့ ကျုပ် ဂုဏ်တော်ကွန်ခြာရွတ်တာ နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ . . . ”

“ဆိုင်တာပေါ့ရှင်။ ရှင်ဘုရားစာဆိုတာ စိတ်ထဲကဆိုတာ မှမဟုတ်ဘဲ။ ဘုရားကိုးဆူမှာဆိုသလိုဆိုနေတာ”

“ကျုပ် အဲဒီလိုပဲ ဆိုတတ်တယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ လည်း ကျုပ်ဒီအတိုင်းဆိုနေကျ . . . ”

တေဇာက နေခြည်နွေးကို စိုက်ကြည့်ရင်းပြောလိုက် သည်။

တကယ်တော့ တေဇာ အသေအချာရစ်နေခြင်းပင်။

သူ့အကျင့်က လှတပတကောင်းမလေးများဆို ရစ်ချင်သည်။
နောက် - ချစ်ချင်သည်လေ။

“ရှင်နေတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကျမှ ရှင့်ဘာရှင် လည်ပင်း
ကွဲအောင်အော်။ အခု ကျွန်မနားမှာ တိုးတိုးပဲဆိုပါ”

နေခြည်နွေးက အမိန့်ပေးသလိုပြောသည်။ တေဇက
ဆင်ခြေရော ဝက်ခြေပါပြန်ပေး၏။

“ကျုပ်မှ တိုးတိုးမဆိုတတ်တာ”

“မဆိုတတ်ရင် မဆိုနဲ့”

“ဟာ... မင်း... ဝဲကြီးတော့မှာပဲ”

“ကြီး... ကြီး...”

“ပြိတ္တာဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဖြစ်... ဖြစ်...”

“ဟာ... ပြိတ္တာက ခေါင်းအကြီးကြီး...။ ခေါင်းကြီး
တော့ မျက်နှာလည်းကြီးတယ်။ မင်း... မိတ်ကပ်ဖိုးနဲ့ မွဲသွားမှာ
ပေါ့”

“ရှင် တော်တော့နော်...”

“အဲ... နှုတ်ခမ်းနီဖိုးတော့ သက်သာတယ်ဟာ။ ပါးစပ်
ပေါက်ကသေးသေးလေးကိုး”

“ပြောနေတာမရဘူး...။ ကဲဟာ...။

“ဒေါက်...”

စိတ်မထိန်းနိုင်တော့သော နေခြည်နွေးက လက်ထဲမှ
ဆီစတွဲယားဖြင့် တေဇုခေါင်းကို လှမ်းခေါက်လိုက်၏။

‘အား...’ ဟုအော်ရင်း တေဇုနဖူးကို လက်ဖြင့်အုတ်
ထိတ်သည်။

ဒါကိုတွေ့သွားသော ကားပေါ်မှ ကျောင်းသားအချို့ထဲမှ

တစ်ဦးက အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ဟေး... စိန်ဗေဒါမြေးကွ... ”

ကျန်ကျောင်းသားများ၏ ‘ဝါး’ကန်ရယ်သံများက ကားပေါ်မှ ပျံ့လွင့်သွားသည်။

တေဇာက နဖူးကိုလက်ဝါးနှင့်အုပ်ရင်း နေခြည်နွေးကို စေ့စေ့ကြည့်နေသည်။

နေခြည်နွေး မျက်နှာမှာ စိုးရွံ့ဟန်ရှိနေ၏။

‘လက်လွန်သွားပြီလား’ တွေးရင်း တေဇာကိုလှမ်းကြည့်မိသည်။

အပြုံး...

မမျှော်လင့်ထားသော အပြုံးတစ်ချက်ကို လက်ကနဲ မြင်လိုက်ရသဖြင့် နေခြည်အံ့ဩသလိုဖြစ်သွားသည်။

တေဇာက နဖူးကိုလက်ဝါးဖြင့်အုပ်ရင်း သူ့ကိုပြုံးကြည့်နေသည်မဟုတ်လား။

တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပါပဲ။

ဘာတစ်မျိုးမှန်းတော့ ရေရေရာရာမသိဘူးရယ်...။

(၂)

အတန်းလွတ်ချိန်။

တေဇာ မြင့်ကို လမင်းနှင့်မင်းသန်းတို့ စားသောက်ဆိုင်
တန်းဘက်သို့ ချီတက်လာကြသည်။

“ဒီနေ့ ဘယ်သူ အလှူလုပ်မှာလဲ . . .”

မြင့်ကိုက ဒကာရွေးချယ်သမှုပြု၏။

“တေဇာ ဒကာလုပ်မလား . . . ။ ကုသိုလ်ရတယ်”

လမင်းက ကုန်းဆင်းလေး ဖန်တီးပေးသည်။ သို့သော်
တေဇာက ‘အချာပင်’ မဟုတ်။

“ငါက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေတဲ့ကောင် . . . ။ ကုသိုလ်
နေ့တိုင်းရနေတာ”

“တေဇာပြောတာဟုတ်တယ်၊ သူကနေ့တိုင်း ကုသိုလ်
ရနေတဲ့ကောင် . . . ။ ငါလည်း ဒီနေ့ မွေးနေ့ဖြစ်တာမို့ အိမ်က
ဘုရားမှာ ဆွမ်းကပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ အဲဒီတော့ မင်းတို့နှစ်ကောင်လဲ စုပုံ
ရှင်းစနစ်နဲ့ ဒကာလုပ်ကြပေတော့ . . . ငဲ့ . . . ငဲ့ . . .”

မြင့်သန်းက ဝင်ပြီးပွဲသိမ်းလိုက်သဖြင့် အတိုင်အဖောက် သမားမြင့်ကိုနှင့် လမင်းတို့ မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍ သွားကြသည်။

“စုပုံရှင်းတွေဘာတွေလုပ်မနေနဲ့။ ငါပဲ ဒကာခံပါတော့ မယ်ကွာ...”

မြင့်ကိုက တစ်ဦးတည်း ဒကာလုပ်ဖို့အာမခံလိုက်သည်။ သည်တော့ ကျန်သည့် ဘော်ဒါတွေက...

“အလှူရှင်ကြီး ထာဝရ ကျွေးနိုင်မွေးနိုင်ပါစေ”

မြင့်ကိုမျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားကာ ပြောသည်က ...

“ဟေ့ကောင်တွေ... ကျွေးနိုင်ပါစေဆိုရင် တော်ပြီလေ ကွာ...။ မွေးနိုင်ပါစေဆိုတာက ဘာလို့ထည့်ရတာလဲ...။ လူကို မာမိစိန်ဖြစ်အောင်လုပ်တာလား...။ ဟင့်ဟင်း... ဒါပဲနော် သွပ်များကို” မြင့်ကိုက အမူအရာပါလုပ်ပြသဖြင့် ပြုံးကြရသေး သည်။

“ဟေ့ကောင် တေဇာ... မနက်က ကားပေါ်မှာ အီးပီ က ငတိမလေးနဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ...”

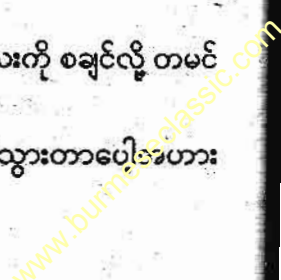
“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ...။ ငါ ဘုရားစာဆိုတာ ကျယ်လို့ သူ့စာကျက်မရဘူးဆိုပြီး လာရစ်နေတာ”

“မင်းကလည်း ဟုတ်တာပဲကွာ...။ ကားပေါ်မှာ ဘုရားစာဆိုတာ တိုးတိုးဆိုမှပေါ့ကွာ သရေစာရ”

တေဇာကို တစ်ခါတစ်ခါက ‘သရေစာ’ဟု သူငယ်ချင်း တွေက ခေါ်ကြသည်။

“တိုးတိုးဆိုလို့ရသားပဲ။ ငါ ငတိမလေးကို စချင်လို့ တမင် လုပ်တာ”

“တမင်လုပ်တော့ တီစကွဲသားစာမိသွားတာပေါ့ဒါဟား ဟား”

နေခြည်ထွေးမှနှေးမည်ထင်

“အေးကွာ . . . လက်က ဘာမြန်သလဲမပေးနဲ့၊ ခါးပိုက်
နှိုက်ဝင်စားသလားမသိဘူး”

“မဟုတ်ဘူး။ စိန်ဗေဒါဝင်စားတာကွ . . . ဟားဟား”
မြင့်ကိုကပြောလည်းပြော ရယ်လည်းရယ်သည်။

“ကောင်မလေးက မဆိုးဘူးကွ”

“ဆိုးရင် ကူညီပါရစေနဲ့တွေ့သွားမှာပေါ့”

“ဘာလဲကွ . . . ကူညီပါရစေဆိုတာ . . . ”

“ပိန်းပါကွာ . . . ။ ဝမ်းနိုင်းနိုင်းကိုပြောတာကွ”

“ဪဟော် . . . ။ ဂလိုလား . . . ။ အင်း . . . နေစမ်းပါ
ဦး . . . ။ မင်းဘုရားစာရွတ်တာကို သူမခံနိုင်ဘူးဆိုတော့ လူမှ
ဟုတ်ရဲ့လားကွာ . . . ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ် . . . ။ လူမဖြစ်နိုင်ဘူး”

လမင်းကဝင်၍ ကောက်ချက်ချခြင်းဖြစ်သည်။

သည်စဉ် နောက်ဘက်မှ . . .

“ဒီမှာရှင့်” ဆိုသည့် အသံတစ်သံထွက်လာသဖြင့် အားလုံး
ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေ
သည့်မအတု . . . ။ အဲ . . . နေခြည်နှေး . . . ။

“ကျွန်မကို လူမဟုတ်ဘူးပြောတာဘယ်သူလဲ”

တေဇာတို့ တစ်ယောက်မျှမလှုပ်။

“ပြောလေ . . . ။ ဘယ်သူပြောတာလဲ . . . ။ ရှင်တို့
ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား”

“ကျွန်တော် ယောက်ျားပါ။ ရှင်ပြုပြီးပြီ။ အခု နေကာ
ထည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေပါတယ်”

တေဇာက ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

တိုသုံးတောင်ကလည်း စပ်ဖြဖြဖြင့်ပြောသေး၏။

“ကျွန်တော်တို့လည်း ရှင်ပြုပြီးပါပြီခင်ဗျာ...ဟိ...ဟိး”

နေခြည်နွေး မျက်လုံးများ ပို၍ဝင်းဝင်းတောက်လာကာ

ခပ်မာမာမေး၏။

“ရှင်တို့ဘာရှင်တို့ ရှင်ပဲပြုပြု... ပုံလွန်တော်ပဲမူမူ... ”

ကျွန်မနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ကျွန်မကို လူမဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောတာလဲ...။ ပြော”

သည်တော့ မြင့်ကိုက တေဇုကို လက်ညှိုးညွှန်ပြီး... ”

“အဟိး... သူပြောတာ... ”

တေဇုကလည်း ခပ်တည်တည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်ပြောတာ”

သည်တွင် နေခြည်နွေး ယမ်းပုံမီးကျဖြစ်သွားကာ... ”

“ရှင် လူကလေးက သနားကမားနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေပြီး မိုက်ရိုင်းလှချေလား”

“ကျုပ် ဘာမိုက်ရိုင်းလို့လဲ... ”

“ရှင်ပြောတာရှင်မသိဘူးလား...။ ကျွန်မကို လူမှဟုတ်ရဲ့လားလေး ဘာလေးနဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ... ”

“ရှင် ပြောလေ ကဲလေပါလား”

နေခြည်နွေးက ပြောရင်းမှ အကြမ်းပန်းကန်လုံးကို ကောက်တိုင်လိုက်၏။

“ဟဲ့... ဟဲ့... နေခြည်။ မလုပ်နဲ့... ”

နေခြည်သူငယ်ချင်းများက ဝိုင်းဆွဲကြသည်။

သို့ဆွဲရင်းမှ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သူ တင်တင် က တေဇုတို့ကို လှမ်း၍ပြော၏။

“ရှင်တို့ကလည်း ယောက်ျားကြီးတွေတန်မဲ့ အတင်းပြောရတယ်လို့”

“ကျွန်တော်တို့ အတင်းမပြောပါဘူး။ စလိုးမိုးရှင်းနဲ့ ပြောတာပါ။ အဟီး”

ဒါက လမင်းဝင်၍ နှောင့်ခြင်းပင်။

နေခြည် အကြိတ်ကာ မျက်စောင်းထိုး၏။

သည်တော့မှ တေဇာက လေသံကိုလျော့လျက်. . .

“ကျွန်တော်တို့က မိကောင်းဖခင်သားသမီးတွေပါဗျာ။ မမိုက်ရိုင်းတတ်ပါဘူး”

“ဪ. . . ရှင်တို့က မိကောင်းဖခင်သားသမီးဆိုတော့ ကျွန်မတို့က မိကောင်းဖခင်သားသမီးမဟုတ်ဘူးပေါ့။ ရှင်. . . ထပ်စော်ကားပြန်ပြီနော်. . .”

“အမိက တယ်ရန်လိုတ ပဲ။ စကားကို ဆုံးအောင်နားမထောင်ဘူး”

“သူနာမည် အမိမဟုတ်ဘူးရှင်။ နေခြည်နွေး” သန္တာက ဝင်၍ လျှာရှည်သေးသည်။ နေခြည်က သန္တာကို လှည့်၍ ဟောက်လိုက်၏။

“သန္တာ. . . ။ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ. . .”

“နင့်ကို အမိလို့ခေါ်လို့ ငါကပြောတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ ဒေါ်တိကျရယ်. . . ။ ပါးစပ်ပိတ်ပါတော့. . .”

နေခြည်စကားကြောင့် တေဇာတို့အုပ်စု ပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်သွားကြ၏။

တေဇာက နေခြည်ကို ပြုံး၍ကြည့်ရင်း. . .

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့က လူမှဟုတ်ရဲ့လားဆိုတာ ခင်ဗျားက အရမ်းလှတော့ နတ်သမီးလေးများလားလို့ပြောတာ

ဗျ. . . ၊ ခင်ဗျားကလည်း တယ်အတွေးချော်တာကိုး”
 သည်လိုဆိုတော့လည်း နေခြည့်မျက်နှာ ငို၍ရယ်၍
 မရသောမျက်နှာဖြစ်၍ သွားရတော့သည်။
 အဲ. . . အံ့ကိုဖွဖွကြိတ်ရင်း မျက်စောင်းတစ်ချက်ကိုတော့
 ခိုင်းခနဲ ထိုးပစ်လိုက်၏။
 မှတ်ထား. . . ။
 မာယာအမှတ် ဝမ်းနိုင်းနိုင်း. . . ။
 အဲ. . . မှားလို့. . . နိုင်းနိုင်းဝမ်း. . . ။

(၃)

နေခြည်ခန္ဓာ၊ သန္တာ၊ တင်တင်နှင့် နီလာတို့ နားနေဆောင်
တွင် ထိုင်လျက် တွတ်ထိုးနေကြသည်။

သည်စဉ် သန္တာက ဖောက်၍ပြောသည်။

“ကင်(န်)တင်းသွားမယ်ဟာ။ ငါ လက်ဖက်ရည်သောက်
ချင်တယ်”

နေခြည်က ကန့်ကွက်သည်။

“မသွားပါနဲ့ဟာ...။ ဟိုငနာတွေနဲ့တွေ့နေပါဦးမယ်”

“တွေ့တော့ဘာဖြစ်လဲ...။ ဒီတစ်ခါ လာရစ်လို့
တတော့ အကြောင်းသိသွားမယ်”

တိုက်ကွမ်ဒိုသင်တန်းတက်ဖူးသော နီလာက ဘောက်
ဆတ်ဆတ်ပြော၏။ မျက်နှာထားကလည်း တင်းလို့...။

အလှမက်သောတင်တင်ကတော့ ဘာမျှဝင်မပြော။

သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ မှန်ကိုထုတ်ကာကြည့်ရင်း အနည်း

ငယ်အရောင်လွင့်နေသော နှုတ်ခမ်းကို အရောင်ထပ်မံပံ့ပိုးဖို့ အားထုတ်၍နေသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ...။ နှုတ်ခမ်းနီဘူး ဘယ်ရောက်သွားသလဲ မသိဘူး...။ ဟေ့...။ ငါ့ နှုတ်ခမ်းနီဘူးယူကြသေးသလား...”

“နင့်အရောင်နဲ့ တို့အရောင်နဲ့ တူတာမှမဟုတ်ဘဲ ကိုယ့် ဘာကိုယ်သေချာရှာ”

သေချာရှာဆိုတော့လည်း ခမျာ သေချာရှာကြည့်ရသည်။ အိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းပစ္စယများကို ဘစ်ခုချင်းထုတ်၍ မွေနှောက် ရှာသည်။

သည်စဉ် သူထုတ်လိုက်သောပစ္စည်းများထဲမှ ပလတ်စတစ်အိတ်ကလေးများဖြင့် ထုပ်ထားသည့် အထုပ်ကလေး(၃) ထုပ်ကိုတွေ့သဖြင့် သန္တာကလှမ်း၍ မေး၏။

“တင်တင်...။ အဲဒီအထုပ်ကလေးတွေက ဘာထုပ်ကလေးတွေလဲဟင်...”

“ဝမ်းနှုတ်ဆေးထုပ်ပါဟာ...။ မေမေမှာလိုက်တာ”

“ဟင်...။ ဝမ်းနှုတ်ဆေးက အမှုန့်တွေလား...”

“အေး...။ ဟုတ်တယ်...။ အမှုန့်...”

သည်တော့ သန္တာက တစ်စုံတစ်ခုကိုစဉ်းစားဟန်ပြုပြီး

“တော်တော် သွားသလား...”

“ဟား...။ သွားတာပေါ့။ တစ်ထုပ်ဆို ဆိုသလောက်ပဲ” တင်တင်က ကြော်ငြာဝင်ပစ်လိုက်သည်။ ခေတ်ကလည်း

ကြော်ငြာခေတ်ကိုး။ သန္တာဘာမျှထပ်မမေးတော့။

မေးစေ့ကိုလက်ညှိုးလေးနှင့် တို့ကာတို့ကာလုပ်ရင်း...

“ဟေး...။ အကြံရပြီ”

ရုတ်ရက်ထအော်သဖြင့် နေခြည်တို့မျက်လုံးပြူးသွား

သည်။

“ဟဲ့. . . ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါဟဲ့ ကောင်မရဲ့. . .”

“ဟိုမှာ လူတွေလှမ်းကြည့်နေတယ်. . .။ နင့်ဟာတ အလန့်တကြား”

သန္တာကမျက်နှာပိုးကို ‘ဒက်စတော့(ပ်)’လုပ်ကာ သူ့အကြံ သူ့အစီအစဉ်ကို နေခြည်တို့အားပြောပြလိုက်သည်။

“ဟိုကောင်တွေကို လက်စင်ပေးဖို့ အကြံရလို့ဟ. . .။ တင်တင့်ဆီမှာ ဝမ်းနှုတ်ဆေးအမှုန့်တွေပါလာတယ်. . .။ အဲဒီ ဝမ်းနှုတ်ဆေးမှုန့်ကို ဟိုငနာတွေ သောက်မယ့်လက်ဖက်ရည်ထဲ ခပ်ထည့်လိုက်ရင် ပွဲသိမ်းပဲ”

သည်တော့ တင်တင်က ပခုံးတွန့်ရင်း. . .

“နင် သွားခပ်မှာလား. . .။ ငါတို့တော့ ပေါ်တင်ကြီး မခပ်ရဲဘူး”

“နင်ကလည်း တုံးလိုက်တာတင်တင်ရယ်။ နင်လည်း ခပ်စရာမလိုဘူး၊ ငါလည်းခပ်စရာမလိုပါဘူး”

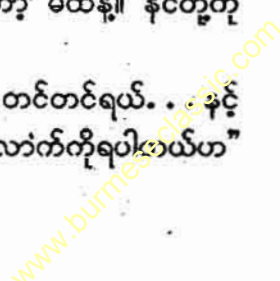
“နင်က တန်ခိုးနဲ့ခပ်မှာလား”

“ဟ. . . ငါတန်ခိုးရှိမှတော့ နင့်အစ်ကိုကို ရအောင်ယူ ထိုက်ပြီ”

အရေးထဲ ကိလေသာပြဿနာကို ဖော်ကျူးနေသေး၏။ ထို့တလည်းတွန့်တိုသည်။ သူ့အစ်ကိုအား မိုးကျရွှေကိုယ်ဟု ထင် ချက်ထားပုံရ၏။

“ဟဲ့. . . ဟဲ့. . . ငါ့အစ်ကိုကိုတော့ မထိနဲ့။ နင်တို့တို ထစ်သောက်မှ ယောက်မမတော်နိုင်ဘူး”

“နင်ကလည်း တွန့်တိုမနေပါနဲ့ တင်တင်ရယ်. . . နင့် အစ်ကိုလိုလူမျိုး တစ်ရာဖိုး သုံးယောက်လောက်ကိုရပါတယ်ဟ”

နီလာဝင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

နေခြည်သိပ်စိတ်မရှည်တော့...။

“ကဲ... နင်တို့ဆွေမျိုးစပ်ပွဲကြီးကို နောက်ကျမှ ဆက်လက်ကျင်းပ။ သန္တာ... နင့်အကြံကို ဆက်ပြောပါဦး။ ငါ မြန်မြန်လုပ်ချင်လှပြီ”

“ငါတို့ ဒီဆေးမှုန့်ကို စားပွဲထိုးကတစ်ဆင့် သူတို့သောက်မယ့်ခွက်ခဲ ခပ်ခိုင်းမယ်လေ...”

“ဟဲ့... စားပွဲထိုးလေးက လုပ်ပါ့မလား?”

“ငါတို့အဖွဲ့နဲ့ ရင်းနှီးပြီးသားဖြစ်တဲ့ ငမျိုးကိုလုပ်ခိုင်းမှာပေါ့ဟ။ မုန့်ဖိုးပေးလိုက်ရင်ပြီးတာပဲ”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

နီလာက သတိပေးစကားတော့ပြောကြားရှာသည်။

“ကြည့်လည်းလုပ်ကြနော်။ ဝမ်းလျှောရုံတင်မဟုတ်ဘဲ လူတွေပါလျှောကုန်လို့ ဒုက္ခများကုန်ဦးမယ်”

“မသေနိုင်ပါဘူးဟာ...။ ကဲ... ကဲ... ဟိုငနာတွေ မရောက်ခင်သွားကြရအောင်”

နေခြည်ကပင် လောဆော်ပြီး ရှေ့ကဦးဆောင်၍ သွား၏။ ကင်(နံ)တင်းသို့ရောက်လာပြီ။

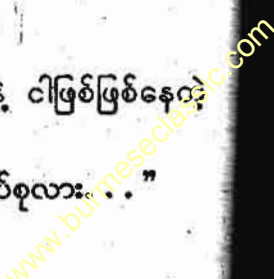
“ဘာသောက်မှာလဲမမတို့...။ ထုံးစံအတိုင်းပဲလား...”

“အေး... ထုံးစံအတိုင်းပဲ...။ ဒါနဲ့ မောင်မျိုး...”

“ဟယ်ကောင်တွေလဲ မမ...”

“ဟာ... နင်ကလည်း... ငါတို့နဲ့ ငါဖြစ်ဖြစ်နေတဲ့ ဟိုဘဲနာလေးကောင်လေဟာ”

“ဪ... ဟို... သရေစာတို့အုပ်စုလား...”

“ဘာ... သရေစာ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မမရဲ့။ အဲဒီအုပ်စုထဲက ရုပ်ပြောင်ပြောင် နဲ့အစ်ကိုနာမည်က တေဇာ... တဲ့။ အဲဒါကို သူ့သူငယ်ချင်းတွေ က သရေစာဆိုပြီး နောက်ခေါ်ကြတာ...။ ကဲ... ထုံးစံ အတိုင်းပဲနော်...”

မောင်မျိုးက အနီးမှလှည့်ထွက်မည်ပြုသည်။
သည်စဉ် သန္တာက...

“ဟဲ့... မောင်မျိုး... နေဦး”

မောင်မျိုး သန္တာကိုလှမ်းကြည့်ပြီး မေး။

“ဘာမှာဦးမလို့လဲမမ...”

“မမှာတော့ဘူး...။ ဟို... ငါတို့ကို နင်တစ်ခုကူညီ ဟာ...”

“ဘာကူညီရမှာလဲ မမ...”

“ဟိုငတိတွေ လက်ဖက်ရည်လာသောက်ရင် သူတို့ခွက် ထဲကို ဒီဝမ်းနှုတ်ဆေးအမှုန်တွေ ခပ်ထည့်ပေးဟာ”

“ဟာ... ဖြစ်ပါ့မလားမမ...။ ပြဿနာတွေတက်ကုန် ဦးမယ်”

“မတက်ပါဘူးဟဲ့။ ဝမ်းနှုတ်ဆေးပဲဟာ...။ မသကာ ဝန်းရုံပေါ့... ဟဲ... ဟဲ... လုပ်ပါဟာ... နင့်ကိုငါ မုန့်ဖိုးပေးပါ ဝယ်...”

ပြောပြောဆိုဆို သန္တာက တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ထုတ် ထေးလိုက်သည်။ သည်လိုဆိုတော့လည်း မောင်မျိုးအားနာသွား ၏။

အားနာပါးနာပင် တစ်ထောင်တန်နှင့်ဆေးမှုန်သုပ်များ ထို့ လှမ်းယူရင်း မေးနေသေးသည်။

“မမ... သေတော့မသေပါဘူးနော်”

“စိတ်ချ... ပန်းရုံပဲပန်းမှာ...”

မောင်မျိုးသုတ်ခနဲထွက်၍သွားသည်။ ရွရွလေးပြုံးလို့၊
နေခြည်တို့အုပ်စုက အေးအေးဆေးဆေးပင် စားသောက်၍နေ
ကြဆဲ...။ တရားခံများမဟုတ်သလိုပင်။

အဲ... ဆယ်မိနစ်မျှအကြာ...

“ဟော... နေခြည်...။ ဟိုမှာလာနေကြပြီ”

တင်တင်ညွန့်ပြရာသို့ သူတို့မသိမသာမျက်လုံးဝေကြည့်။
တေဇာတို့အုပ်စုကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပြောင်ချော်ချော်မျက်နှာ
များဖြင့် နေခြည်နွေးတို့နှင့်မလှမ်းမကမ်းစားပွဲဝိုင်းမှာ ဝင်၍ထိုင်
ကြသည်။

သိပ်မကြာ...။

စားပွဲထိုးမောင်မျိုးရောက်လာပြီးမေး၏။

“ဆရာတို့...။ လေးယောက်... လေးမျိုးပဲမဟုတ်
လား...”

“အေး...။ မင်းကလည်း သိရဲ့သားနဲ့ကွာ”

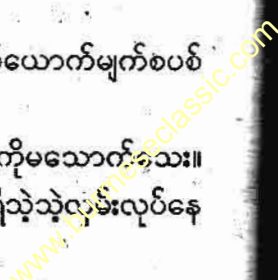
“ချိုစမ့်၊ ချိုကျ၊ ပေါ့ကျ၊ ကျောက်ပန်းတောင်း”

မောင်မျိုးက နှုတ်မှအော်ရင်း ဆိုင်တွင်းသို့ဝင်သွားသည်။
အသင့်ဖောက်ထားသော ဝမ်းနှုတ်ဆေးမှုန့်များကို တစ်ခွက်စီ
လျှောက်ထည့်၊ ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည်ခွက်များကိုယူကာ စားပွဲ
ဝိုင်းမှာ ဟန်မပျက်ချ၍ပေးသည်။

နေခြည်နွေးတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်မျက်စပစ်
ပြကြပြီး မသိမသာပြုံးကြ၏။

ငတိလေယောက်က လက်ဖက်ရည်ကိုမသောက်ခဲသေး။

နေခြည်တို့ဘက်သို့ မကြားတကြား ရိသဲ့သဲ့လှမ်းလှုပ်နေ

ကြသေးသည်။

နေခြည်တို့က မကြားချင်ဟန်ဆောင်၍ မသိကုန်ကြပြန်
နေကြသည်။ လှမ်း၍ပင်မကြည့်။

သည်စဉ် အင်္ဂလိပ်စာဌာနမှူး ဒေါ်မိုးမိုးဝင်လာသည်။

“ဟာ... တီချယ်... လက်ဖက်ရည်သောက်ပါဦး...”

တေဇာထံမှ ခရီးဦးကြိုပြုသံကို နေခြည်ကြားလိုက်ရပြီး
ဆရာမ၏အသံကိုလည်း တစ်ဆက်တည်းကြားလိုက်ရသည်။

“သောက်... သောက်... မောင်တေဇာ”

“လာပါ တီချယ်ကလည်း... ကျွန်တော်တို့ ဒါန
မြောက်အောင်လို့ပါ”

သိပ်ငြင်းလျှင် နှိုင်းမည်စိုး၍လောမသိ။ ဒေါ်မိုးမိုး တေဇာ
တို့ဝိုင်းတွင်ဝင်ထိုင်သည်။

“တီချယ် ဘယ်လိုသောက်ပါသလဲ...”

“ကျစ်မို့ပါကွယ်...”

“ဒါဆို ကျွန်တော်လည်းကျစ်မို့ပဲ... ရော့... တီချယ်”

တေဇာက သူ့လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်အား ဆရာမ
ဒေါ်မိုးမိုးရှေ့သို့ချပေးလိုက်၏။

သည်မြင်ကွင်းများကို အစအဆုံးလိုက်ကြည့်နေသော
နေခြည်တို့အုပ်စု မျက်လုံးပြူးသွားကြတော့သည်။

“ဟေ့... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ...။ ဟို... သရေစာ

ဆိုတဲ့ဘဲနာက သူ့ပန်းကန် ဆရာမကိုပေးလိုက်ပြီ”

“အေးတော့...။ ဒုက္ခပါပဲ”

သန္တာကိုနှုတ်မှရေရွတ်ရင်း ဆတ်ခနဲထကာ တေဇာတို့
နှိုင်းသို့ လျှောက်၍သွားသည်။

“တီချယ်...။ သမီးတို့ဝိုင်းမှာလာသောက်ပါလား...”

“ဪ... နေပါစေ သမီးရယ်။ တီချယ် ဒီဝိုင်းမှာပဲ
သောက်ပါတော့မယ်”

“လာပါ... တီချယ်ရဲ့၊ သမီးတို့ဆီမှာသောက်ပါ”

သန္တာက ဇွတ်ပင်ခေါ်နေတော့၏။ သည်တော့ တေဇာ
တ ဝင်၍ပြောသည်။

“ဒီမှာ အမိ။ ကျွန်တော်တို့က ကုသိုလ်လိုချင်လို့ ဆရာမ
တို့ ဒါနလုပ်နေတာပါ။ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“နင်တို့လိုပဲပေါ့...။ တို့လည်း ကုသိုလ်လိုချင်လို့
တီချယ်ကို အတင်းခေါ်နေတာပေါ့”

“တော်ကြပါတော့ကွယ်...။ ကဲ... ကဲ... ဒီလိုလုပ်...
တီချယ် သူတို့ဆီကလက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး သမီးတို့ဆီက
မုန့်စားမယ်လေ... ဘယ်နှယ့်လဲ...”

ဪ... တီချယ်... တီချယ်၊ နာနေဦးမယ်ကွယ်။

သန္တာက ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လျက် “ကောင်း
တယ် တီချယ်... ကောင်းတယ်’ဟုဆိုကာ ဆရာမဒေါ်မိုးမိုးရှေ့မှ
လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူလိုက်ပြီး အပိုင်
ခေါ်သည်။

“လာ... တီချယ်၊ သမီးတို့ဝိုင်းမှာသွားသောက်မယ်”

သန္တာက လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကိုယူကာ ဦးဆောင်ခေါ်
သွားသဖြင့် ဆရာမဒေါ်မိုးမိုးလည်း သန္တာနောက်မှ လိုက်သွား
လိုက်ရတော့၏။

“ထိုင်ပါ... တီချယ်...”

ဆရာမကို နေရာပေးရင်း သန္တာက သူ့လက်ဖက်ရည်
ပန်းကန်နှင့်လက်ထဲမှ ပန်းကန်ကို မသိမသာလဲလှယ်လိုက်သည်။
ရင်တမံမကြည့်နေကြသည့် နေခြည်တို့ကလည်း တတင်း

www.burmeseclassic.com

မနေ့ပြည်ထွေးမှစွေးမည်ထင်

လောကွတ်လုပ်သည်။

“သောက်ပါ တီချယ်. . .”

“အေးကွယ်. . .”

ဆရာမက သန္တာလဲပေးထားသော လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ယူ၍သောက်ရင်း မုန်းလည်းပဲစားနေတော့၏။

သည်တော့မှ သန္တာတို့ ပင့်သက်ချနိုင်ကြတော့၏။ ဝမ်းနှုတ်ဆေးခပ်ထားသော လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်အန္တရာယ်မှ ဆရာမလွတ်သွားလေပြီကိုး။

အခုတော့ ဝမ်းနှုတ်ဆေးခပ်ထားသည့် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်က သန္တာရှေ့မှာကုန်နေရရ။

သည်စဉ် ဆရာမထံမှ အသံထွက်လာသည်။

“သမီးတို့လည်း သောက်ကြလေ. . .။ သမီး သန္တာ

သောက်လေ. . .”

သန္တာတွန့်ခနဲဖြစ်သွား။ သွားကိုလည်း ပြီးပြီမိသည်။

“အဟီး. . .။ သမီး မသောက်ချင်တော့လို့”

“သောက်မလို့ မှာထားပြီးမှ မသောက်ဘူးဆိုတာကတော့ တုတ်သေးပါဘူး။ ဘာလဲ. . . ဆရာမကို စိတ်ကောက်သွားတာလား. . .”

“မဟုတ်ပါဘူး တီချယ်. . .”

“ဒါဖြင့် သောက်လေ. . .။ အဟင့်ဟင်း. . .။ သမီး စိတ်တို တီချယ်သိပါတယ်၊ တီချယ်ဟိုဘက်ဝိုင်းမှာ သွားထိုင်လို့ တီချယ်ကို စိတ်ကောက်နေတယ်မဟုတ်လား. . .။ တီချယ် ထောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်. . . ကဲ. . . ကျေနပ်တော့နော်. . .။

ကျေနပ်တယ်မဟုတ်လား. . .”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်. . .”

“ကဲ... ဒါဖြင့် တီချယ်စိတ်ချမ်းသာအောင် သောက်
လိုက်...”

မိုးကြိုးတော့ အတွဲလိုက်ပစ်ပြီဟုတွေးရင်း သန္တာမျက်လုံး
များ ပြာဝေ၍ သွားသည်။ ခြေဖျားလက်ဖျားများပင် အေးချင်
ချင်...။

“သောက်လေ... သမီး...”

“ဟုတ်... ဟုတ်...”

လက်ကိုမတုန်စေရန် သတိထားလျက် လက်ဖက်ရည်
ပန်းကန်ကိုကောက်ကိုင်လိုက်ရသည်။

မတတ်နိုင်။

ကိုယ်ဖော်တဲ့ဆေး ကိုယ့်ဘာကိုယ်ပဲသောက်ရတော့မှာပဲ
ဟု မချီတွေးတွေးရင်း လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို မော့ပစ်လိုက်ရ
၏။

“ဟင့်... ဘုရားဆေး၊ တရားဆေး၊ သံဃာဆေး၊ အထက်
ဆရာကြီးများရဲ့ဆေးဖြစ်ပါစေ”

ဪ... ဪ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကျတော့ ဘေးတွေ
မှာစိုးလိုက်တာ။ ဟွန်း... သူ့ကျတော့ဆေး၊ ဟိုကျတော့ဘေး
ဖြစ်...။

“အဲဒီလိုမှပေါ့ သမီးရဲ့။ သမီးက လိမ္မာသား”

သန္တာရှုံ့မဲ့နှင့် ဆရာမကို ကပျာကယာပြုံးပြရသည်။

အဲ... ဒီဘက်မှာက ရောဂါပျိုးတုန်းဆိုပေမယ့် တစ်
ဘက်မှာက ရောဂါရင့်လာပြီဖြစ်၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ... ငါ့ဗိုက်ထဲက တစ်မျိုးကြီးပဲကွာ...”

လမင်းက ဗိုက်ကိုပွတ်ပြီးပြောနေပြီလေ။

ဒီတော့ မြင့်ကိုနှင့်မင်းသန်းတို့လည်း ဗိုက်ကိုနှိပ်သူကနှိပ်။

ပွတ်သူကပွတ်ကာ ရှုံ့မဲ့ရှုံ့မဲ့ဖြစ်လာရင်း ညည်းကြပြန်၏။

“ဟုတ်တယ်ကွာ. . ငါလည်း ဗိုက်ထဲက နာလိုက်တာ. . ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘူး”

“ဟာ. . ငါ. . ငါ. . နေလို့မရတော့ဘူးကွ. . .”

မြင့်ကို ထိုင်ရာမှ ကပျာကယာထ၊ ဖင်ကိုလက်နှစ်ဘက် နှင့်ပိတ်ပြီး ထပြေးတော့၏။

အိမ်သာဘယ်မှာလဲ. . . အိမ်သာဘယ်မှာလဲ. . . ။

“ဟေ့ကောင်. . ငါတို့လည်းလိုက်မယ်ဟ”

နှုတ်မှအော်ရင်း လမင်းနှင့်မင်းသန်းတို့ပါ ဖင်ကိုလက်နှင့် ပိတ်၍ မြင့်ကိုနောက်သို့ ပြေး၍လိုက်ကြပြန်လေ၏။

“ဟာ. . ဒီကောင်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

တေဇာ ဇဝေဇဝါဖြင့် ရေရွတ်မိသည်။

တစ်ဘက်ဝိုင်းမှ နေခြည်တို့အဖွဲ့က တေဇာတို့အဖြစ် အပျက်ကိုကြည့်ပြီး အစပထမတော့ လောင်မည်ဟုစဉ်းစားထား သော်လည်း မလောင်ဖြစ်ပါ။ ဒီမှာကလည်း ကိုယ့်လူတစ်ယောက် အခြေပျက်နေမင့်ကိုး။

“ကဲ. . သမီးတို့. . ။ တီချယ်သွားမယ်. . .”

“ဪ. . ဟုတ်ကဲ့ တီချယ်. . .”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တီချယ်. . .”

နှုတ်ခမ်းရှိအပြုံးတို့ကို စုရုံးရောက်ရှိစေပြီး ပြောသာ ပြောလိုက်ရသော်လည်း သန္တာအပြုံးကတာရှည်မလန်း။

မလန်းရုံမဟုတ်၊ မျက်စိမျက်နှာပါ အကြီးအကျယ် ဖျက် လာနေပြီ။

အကဲခတ်လိုက်မိသော နေခြည်က လှမ်း၍မေး၏။

“သန္တာ. . ။ ဘယ်. . ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲဟင်”

“မ... မရဘူး...။ ထွက်... ထွက်တော့မယ်...။”

“မြတ်စွာဘုရား...။”

“မ... မထွက်နဲ့ဦး...။ အောင့်ထား...။ အောင့်ထား...။
သာ...။ လာ...။ အိမ်သာကိုပြေးရအောင်...။”

သန္တာကို နေခြည်တို့က ခြံရံပြီး မပြေးရုံတမယ်ထွက်ခဲ့
ကြတော့၏။ ရထားတွဲကြီး ခုတ်သလိုပဲပေါ့။

ဒီတစ်ခါ မျက်လုံးပြူးရသူက စားပွဲထိုး မောင်မျိုး။

“ဟာ...။ ဟိုဝိုင်းကော ဒီဝိုင်းကော...။ တစ်ဝိုင်းမှငွေရှင်း
မသွားကြပါလား...။။ အဲဒါမှ ဒုက္ခ...။ ဒီမှာ အမကြီးတို့”

သန္တာက ပြေးနေရာမှ ဆန်ခနဲလှည့်ကြည်ပြီး...။

“ဘာလဲဟဲ့ သေနာရဲ့။ နင်ကတစ်မျိုး”

“အား...။ ကျွတ်...။ ကျွတ်...။”

(၄)

သန္တာတစ်ယောက် အတော်ပင် အီစလံဝေသွားသည်။
ဆေးရုံပင် နှစ်ရက်တက်လိုက်ရသေး၏။ ပြန်ဆင်းလာတော့
လူကမျက်ကွင်းလေးဟောက်ပက်။ ဆေးရုံတက်လောက်အောင်
ခဲလိုက်ရသည်က စားပွဲထိုးမောင်မျိုးကြောင့်ပင်။

မောင်မျိုးက နေခြည်တို့၏ 'တားကက်'သည် တေဇာ
ဇွန်းသိသဖြင့် တေဇာပန်းကန်ထဲသို့ ဆေးမှုန့်တော်တော်များများ
လေး ထည့်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

အဲ. . အဲသည် ပန်းကန်ကိုမှ သောက်လိုက်ရသည့်
သန္တာခမျာမှာတော့ ဆေးရုံရောက်သည်အထိ ဒုက္ခများသွားရပါ
လေခြင်း။

နေခြည်က သန္တာ၏နွမ်းလျ (ပန်းလျ) ရုပ်သွင်လေးကို
ဩည့်၍ ကရုဏာစကားပြောရှာသည်။

“ငါ့အတွက်နဲ့ ဖြစ်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“မလိုပါဘူးဟာ။ သင်းတို့ကို ငါဘယ်တော့မှ မကျေဘူး”
သန္တာက အံ့ကြိတ်ရင်းပြောသည်။ နေသေးသပခြုံထဲက
ချိုသွေးလိုတမြမြ. . . ။

တင်တင်က. . .

“ငါတော့ ကင်(န်)တင်းဘက်သွားရမှာ ရှက်သွားပြီဟာ”

“ဟာ. . သွားကိုသွားရမယ်။ ရှက်ပြီး တို့တွေမသွားရင်
သင်းတို့ကို အရှုံးပေးရာရောက်သွားမှာပေါ့”

“ကိုင်း. . သွားဆို အခုသွားကြမယ်ဟာ. . .”

တိုက်ကွမ်ဒိုသမား နီလာက စိတ်မြန်လက်မြန်ပြောသည်။
ဒီတော့လည်း ကျန်လူတွေက မငြင်း။ ခေါင်းညိတ်ကြ

သေး၏။

“အေး. . သွားမယ်. . . လာ. . .”

သိပ်အစာမကြေသော ဘော်ဒါမမတစ်စု တက်ညီလက်
ညီဖြင့် ကင်(န်)တင်းလို့ ချီတက်ခဲ့ကြလေပြီ။ ထိုးစစ်ကြီးတစ်ရပ်
ဆင်နွှဲတော့မည့်အလား. . . ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ သူတို့ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ
ဒြစ်၍သွားသည်။

သန္တာက နေခြည့်ကိုလက်ကုတ်၍. . .

“နေခြည်. . ။ ဟိုမှာ. . . ဟိုမှာ. . .”

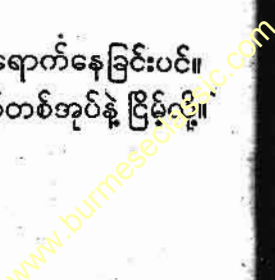
“အေး. . . တွေ့တယ်. . .”

အခြားသူမဟုတ်၊ တေဇာ. . . ။

တေဇာ တစ်ယောက်တည်း အရင်ရောက်နေခြင်းပင်။
အံ့မာ. . ကိုယ်တော်ချောက စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ ငြိမ့်လို့။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ. . .”

နေခြည်ကမေးသည်။

သန္တာက အံခဲလျက် တပ်မှူးတစ်ယောက်ပမာပြောပုံက
“ရန်သူအင်အားနည်းတုန်း တို့တဟေ့ဝင်တိုက်မယ်။
အလုံးအရင်းနဲ့ ဖိတိုက်ပြီး အပြတ်ချေမှုန်းမယ်။ အခြေအနေပေါ်
မူတည်ပြီး တိုက်ပွဲပုံစံပြောင်းမယ်”

“ဟုတ်”

နေခြည်က ဟုတ်ဟုဆိုလျက် အသင့်အနေထားဖြင့်
နေတော့ ကျန်မမတွေကလည်း အံခဲလျက် အသင့်ပုံစံပါပဲ။

သိပ်မကြာ။

သူတို့အုပ်စု ချီတက်ခဲ့ကြရာ တေဇာစားပွဲရွေ့သို့ရောက်
၍ သွားကြ၏။

“ဒီမှာ ထိုင်မယ်နော်. . .”

သန္တာက မထေမဲ့မြင်ပုံစံဖြင့်ပြောရင်း ခုံလွတ်တစ်လုံးမှာ
ဝင်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ကျန်မမတွေကတော့ ခါးဟေ့ထောက်
လျက် ရပ်နေကြဆဲ။ အသင့်အနေထားနှင့်ပေါ့။

တေဇာက အေးဆေးပုံစံဖြင့်. . .

“ထိုင်ပါဗျာ. . ထိုင်ပါ. . ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆိုတာ
သောက်တဲ့လူ ဘယ်သူမဆို အယုတ်အလတ်အမြတ်မရွေး
ဝင်ထိုင်လို့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လို လူကြီးလူကောင်းတွေ
လည်း ဝင်ထိုင်လို့ရတယ်။ သူ့ခိုးကျပိုးတွေလည်း ဝင်ထိုင်လို့ရပါ
တယ်. . ဟဲ. . ဟဲ. .”

“ရှင်. . ဘာစကားပြောတာလဲ. . ။ စော်ကားလှချေ
လား. . .”

“ကျွန်တော် ဘာများစော်ကားတဲ့စကားပြောမိလို့လဲဗျာ”

“ရှင်ပြောတာ ရှင်မသိဘူးလား. . ။ လူတွေကိုများ သူခိုး
ကျပိုးလေးဘာလေးနဲ့”

“ဟာ.. ကျွန်တော်ခင်ဗျားတို့ကို သူ့ခိုးဂျပိုးလို့ မပြောပါဘူးဗျာ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဘယ်သူမဆိုထိုင်လို့ရတဲ့ အကြောင်းပြောတာပါ။ တိုက်ဆိုင်သွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်.. . ဟဲ.. . ဟဲ.. .”

“ဘာ တိုက်ဆိုင်သွားရင်လဲ.. .”

“ကဲပါဗျာ.. .။ ကျွန်တော်ကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်၊ အေးဆေးသက်သာထိုင်ကြပါ.. .။ ဘယ်နှယ့်ခါးကြီးတွေထောက်လို့၊ ဘေးလူတွေမြင်ရင် တစ်မျိုးထင်နေပါမယ်”

ဆိုလေတော့ သန္တာက နေခြည့်ဘက်လှည့်ကာ မျက်စိမှိတ်ပြရင်း.. .

“ထိုင်ပါနေခြည်ရယ်.. .၊ ဒီက ကိုသရေစာ.. . အဲ.. . တို့တေဇာက တို့ကိုပြောတာမှမဟုတ်တာ။ စိတ်လျှော့လိုက်”

“ဟုတ်သားပဲ နေခြည်.. .။ စစ်မရောက်ခင် မြားမကုန်စေနဲ့လေ.. .၊ ထိုးစစ်က မစရသေးဘူး”

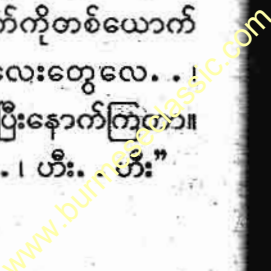
ဒါက တင်တင် ဝင်ပြောခြင်း။

တင်တင်စကားအဆုံးမှာ သူတို့အားလုံးဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ပုံစံကတော့ တေဇာကို ဝိုင်းထားကြသည့်ပုံ။

တေဇာက သူတို့ကိုတစ်ယောက်စီလိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး.. .

“ခင်ဗျားတို့က ကျောင်းကထွက်ပြီး စစ်တိုက်ကြတော့ မလို့လား.. .”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲ.. . အဲ.. . မဟုတ်ဘူး။ ဟို.. . ဟို.. . ရေစစ်မဝယ်ရသေးခင်မှာ မြားနဲ့တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မပစ်နဲ့လို့ပြောတာ.. .။ ဟို.. . စက္ကူမြားလေးတွေလေ.. .၊ အဆောင်မှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပစ်ပြီးနောက်ကြတာ။ ရေအိုးထဲဝင်သွားရင် ညစ်ပတ်သွားမှာစိုးလို့.. .၊ ဟီး.. . ဟီး”

တေဇာက တစ်ချက်ပြုံးလျှက် ခပ်သွက်သွက်ပြန်၍ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ကူညီမယ်။ ကျောင်းကထိန်တုန်းက လှူထားတဲ့ ရေစစ်တွေအများကြီး ပိုနေတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို ပြန်လှူမယ်” နေခြည်က နှာခေါင်းရှုံ့လျှက်ပြန်၍ပြောလိုက်၏။

“ပိုနေရင် ရှင်ပဲပြန်ရောင်းစား”

“အိုး.. . နေခြည်ကလည်း.. . သူက စေတနာနဲ့ပေးတဲ့ ဥစ္စာ.. . ။ တေဇာကသိပ်သဘောကောင်းတာပဲနော်.. . ဟီး”

နီလာက ဝင်ပင့်ပေးတော့.. . .

တေဇာ ပြုံးဖြိုးဖြိုးဖြင့် နီလာကိုပြန်ပြောသည်။

“မင်း မဆိုးဘူး။ လူကဲခတ်တော်တယ်။ ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကျွန်တော်က စိတ်ရင်းစေတနာသိပ်ကောင်းတာ။ ကျောင်းမှာ သူများတွေအလှူလာလုပ်လို့ ကျွန်တော် ဟင်းလိုက်ရရင် ဘယ်တော့မှ နည်းနည်းမထည့်ဘူး။ အများကြီးထည့်တာ။ မုန့်ဟင်းခါး တွေးရင်လည်း ဟင်းရည်အများကြီးထည့်ပေးတယ်။ စားတဲ့လူက ထားယူရတဲ့အထိ.. . ”

နေခြည်က လှောင်ပြုံးပြုံးရင်း အားပါးတရပြောပစ်လိုက်သည်။

“အံ့မယ်လေး.. . ဝေသန္တာရာကြီး.. . ။ သူများလုပ်တဲ့ အလှူမှာ ရက်ရက်ရောရော ကျွေးရဲတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ.. . ။ တချို့ဆို ကိုယ်လည်းမလှူနိုင်။ သူများတကာလှူတဲ့အလှူမှာလည်း ကြားကဝင်ပြီး တွန့်တို၊ ကဲ့ရဲ့ ထတ်ကြတယ်။ ပေါ့သလေး ငန်သလေးနဲ့၊ ပြီးတော့ အိမ်ပြန်မင် ချိုင်နဲ့သယ်သွားချင်သေး”

သည်တွင် တင်တင်က ဝင်၍ထောက်ခံကားပြောနေ

၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုတေဇာပြောတာ ဟုတ်တယ်။ တို့အိမ်
နားက ဒေါ်ခင်တင့်ကြီးဆို ပိုက်ဆံလည်းရှိပါရဲ့နဲ့၊ အလှူမှာ လူတွေ
စတုန်သေးဘူး၊ နောက်ပေါက်ကနေ ချိုင့်ကြီးချိုင့်ငယ်နဲ့ သူ့အိမ်
တို့အရသယ်တယ်”

တင်တင်က တေဇာစကားကို အပြတ်ထောက်ခံနေလေ

ပြီ။

“အံ့မယ်လေး...။ အတိုင်အဖောက်ညီနေလိုက်ကြတာ။
ဒီမှာ ဆာလှပြီ၊ ဘာမှမစားရသေးဘူး”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဆာပြီဟာ...”

နီလာကပါ ဝိုက်ကလေးပွတ်လျက်ပြောသည်။

သည်တော့မှ တင်တင်က...

“ဟုတ်သားပဲ...။ ကဲ... မှာကြလေ...”

“နင်မှာဟာ...”

တင်တင်က သန္တာကို မှာခိုင်းပြန်၏။

သန္တာက တစ်ခါနေခြည်ကို ပြောလိုက်၏။

“နေခြည် မှာဟာ”

“ဟာ... စားပွဲထိုးတွေက အဝေးကြီးမှာဟာ...။ ငါ လှမ်း
မမှာရဲဘူး...။ ဪ... ကိုတေဇာ...။ မှာပေးပါလား...”

“ရတယ်လေ...။ ကဲ... ပြော...။ ဘယ်သူက ဘာဆို

တာ”

“ကျွန်မက နက်(စ်)ရှယ်ရယ် နန်းကြီးသုတ်ရယ်”

“ဟုတ်ပြီ...။ ခင်ဗျားကကော”

“ကျွန်မလည်း သူနဲ့အတူတူပဲ...”

“ဟုတ်ပြီ။ ခင်ဗျားကကော...”

“ကျွန်မက နက်(စ်)ရှယ်ရယ် ဆီချက်ရယ်. . . ။ ဪ . . .
နေခြည်. . . ။ မင်းကကော. . . ”

“နေခြည်က ကြေးအိုးရှယ်ရယ်၊ ကိုလာရယ်. . . ။ အားလုံး
မှတ်မိပါတယ်နော်”

“အာ. . . မှတ်မိပါတယ်။” ဆယ်တန်းအောင်ပြီး
တက္ကသိုလ်မတက်ခင်တုန်းက စားပွဲထိုးလုပ်ဖူးပါတယ်ဗျ။ ဟေ့. . .
ချာတိတ်. . . ”

တေဇာက စားပွဲချာတိတ်ကို လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်၏။
စားပွဲထိုးရောက်လာတော့ နေခြည်တို့အုပ်စု မှာသည်
များကို အမှားအယွင်းမရှိ မှာကြားပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား. . . ။ အဲဒီအတိုင်း မှန်တယ်
မဟုတ်လား. . . ”

“ဟုတ်ပါဟယ်. . . ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုတေဇာက မှတ်
ဉာဏ်ကောင်းသားပဲ. . . ။ ဪ. . . ကိုတေဇာအတွက်လည်း
မှာဦးလေ. . . ”

“အာ. . . ကျွန်တော်က စားပြီးသွားပြီခင်ဗျ”
သိပ်မကြာ. . . စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရောက်လာတော့
နေခြည်တို့အုပ်စု ခေါင်းမဖော်စတမ်း ဝါးကြရာ ဝေသာ
လီပြည်ဝင်စီးဖူးသည့် ဘီလူးများနှင့်မခြား။

“အားပါး. . . ကောင်းလိုက်တာ”
“ကောင်းမှာပေါ့ဟ။ ဒါနပြုတဲ့လူက စေတနာကောင်း
တာကိုး”

တေဇာက နေခြည်တို့ အားရပါးရ ဝါးနေသည်ကို ကြည့်
ပြီး. . .

“ဟာ. . . ခင်ဗျားတို့ ဝါး. . . အဲ. . . စားနေတာကြည့်ပြီး. . .

ကျွန်တော်တောင် ထပ်ဆွဲချင်လာပြီ”

“ဆွဲလေ.. ကိုတေဇာရဲ့.. ။ ကျွန်မတောင် နောက်တစ်ပွဲ ထပ်ဆွဲဦးမလားလို့”

“အေးဗျာ.. ဆွဲလိုက်ဦးမယ်.. ။ ဟေ့.. ချာတိတ်”
စားပွဲထိုးရောက်လာပြီး ရပ်စောင့်ကာမေးသည်။

“ဘာမှာဦးမလဲအစ်ကို”

“ငါ့ကို ဆီချက်တစ်ပွဲလုပ်ကွာ.. ။ အဲ.. သူ့ကိုတော့ မေးကြည့်ဦး.. ။ အခုန ယူဦးမယ်ပြောနေတယ်”

“အစ်မ.. ။ ယူဦးမှာလား.. .”

“အေး... ဆီချက်တစ်ပွဲထပ်လုပ်ကွာ.. ။ နေဦး.. နေဦး တစ်လက်စတည်း ကျန်တဲ့လူတွေမေးလိုက်ဦးမယ်.. ။ ကဲ.. ဘော်ဒါတွေ.. ဘာမှာကြဦးမှာလဲ.. .”

“ကျွန်မကို ပူတင်းတစ်ပွဲ.. .”

“ကျွန်မလည်း ပူတင်းပဲ.. .”

သည်တော့ တေဇာက နေခြည်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး.. .

“ဒီက နေခြည်ပူရော.. .”

“ဘာရှင့်”

တေဇာက “နေခြည်ပူ”ဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် ကလေးမ တင်းသွားခြင်းပင်။

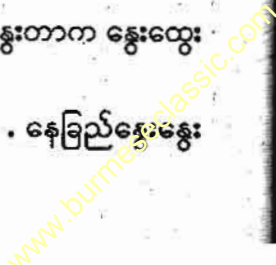
သည်တော့ သန္တာကဝင်ဖောလိုက်၏။

“ကိုတေဇာကလည်း သူ့နာမည်က နေခြည်နွေးပါ”

“ပူတာနဲ့ နွေးတာ မတူဘူးလား.. .”

“မတူဘူးရှင့်။ ပူတာက ပူပြင်းတာ။ နွေးတာက နွေးထွေးတာ.. ။ ရှင် နားမလည်ဘူးလား”

“ဒါဆိုလည်း ဆောရီးဗျာ.. ။ ကဲ.. နေခြည်နွေးနွေး”

ထွေးထွေး. . ။ ဘာ မှာဦးမှာလဲ. . ”

“ဘာမှ မမှာဘူး”

နေခြည်က ဘုတောလိုက်၏။

တေဇာ သဘောကျစွာပြုံးသည်။ အပြုံးအေးနှင့်ပါ။

အဲ. . စားလို့သောက်လို့ အားလုံးလည်းပြီးကြရော

သန္တာက နေခြည်နှေးကို မျက်စိတစ်ဘက်မှိတ်ပြရင်း. .

“ဟယ်. . ငါ့ထမင်းချိုင့်. . နားနေဆောင်မှာကျန်ခဲ့ပြီ။

ပျောက်ရင်ပြဿနာပဲ။ ငါသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်. . ။ ဟဲ့. .

နေခြည်. . အဖော်လိုက်ခဲ့ဟယ်. . ”

ပြောပြောဆိုဆို နေခြည်လက်ကိုဆွဲ၍ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားကြ၏။

သည်တော့မှ နီလာကလည်းပြာပြာသလဲအမူအရာဖြင့်

“ဟဲ့. . ငါ့ခေါက်ထီးလည်း ကျန်ခဲ့တယ်ဟဲ့. . ။ ဟေ့. .

သန္တာတို့ခဏနေဦး. . ။ တို့လည်းလိုက်မယ်. . ။ လာ. . တင်တင်”

နီလာကလည်း တင်တင်လက်ကိုဆွဲ၍ ခပ်သွက်သွက်

ထွက်သွားပြန်၏။

“ဟ. . ဟ. . ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ. . ။ ငယ်ငယ်

ရွယ်ရွယ်နဲ့ တယ်သတိမေ့တတ်ကြတဲ့ ဟာမလေးတွေပဲ. . ”

တေဇာနှုတ်မှရေရွတ်ရင်း သူစားလက်စဆီချက်ကို

ဆတ်၍စားနေလိုက်သည်။

ဆီချက်ကုန် သွားတော့ ရေနှေးကြမ်းသောက်ရင်း

နေခြည်တို့ကိုစောင့်နေသေး၏။ လည်တရှည်ရှည်နှင့်. .

နာရီဝက်မျှကြာသည်အထိ မရွှေချောတို့ပေါ်မလာ။

နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့ ကေဘ

ဆတ်မစောင့်နိုင်တော့။

သူ့ကိစ္စသူရှင်း၊ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်ရှင်းဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး စားပွဲ
ထိုးချာတိတ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ရှင်းမယ် ချာတိတ်. . .”

ချာတိတ်က ကြိုတင်တွက်ချက်ထားပြီးပြီ။

“ရှစ်ထောင်ကျတယ်ဆရာ”

“ဘာ. . . ။ ဟေ့ကောင်. . . ။ ငါစားတာ ဆီချက်နှစ်ပွဲနဲ့
လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်တည်းကွ”

“ဆရာ ဘယ်နှပွဲစားသလဲတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး၊
ဒါတွေအကုန်းလုံးတော့ ဆရာမှာတာပဲ”

“အမ်”

တေဇာ ‘အမ်’ ရုံပဲတတ်နိုင်တော့သည်။ စားပြီးသမျှ
အန်ချမိတော့မည်။ အော့ဟော်. . . မချောတို့က ဝလိုကိုး။

“ညီလေး. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ပြောပါခင်ဗျာ. . .”

“ငါ့မှာ နှစ်ထောင်ပဲ ပါတယ်ကွာ. . . ။ ကျန်တာ နောက်
မှလာ ရှင်းမယ်နော်”

“မရဘူးဆရာ”

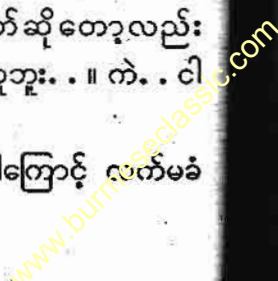
“ဒါဖြင့် ငါ့နာရီယူထားကွာ. . . ။ တစ်သောင်းခွဲတန်တယ်”

“မရဘူးဆရာ”

ဒီငနာလေး ‘ဘူးတစ်လုံးဆောင် အိုတောင်မဆင်းရဲ’ဆို
တဲ့ စကားပုံကို အာဂုံဆောင်ထားသလားမသိ။

“မင်းဟာကလည်း. . . အကြွေးမှတ်ဆိုတော့လည်း
မမှတ်ဘူး။ နာရီယူထားပါဆိုတော့လည်း မယူဘူး. . . ။ ကဲ. . . ငါ
ဘာလုပ်ရမလဲ. . .”

“နာရီဆိုတာက စက်ပစ္စည်း. . . ။ ဒါကြောင့် လက်မခံ

တာပါ. .”

“အပေါင်ဆိုင်ကျနေတာပဲ”

“ဆိုင်ရှင်ပြောထားလို့ပါ။ အဲ. . အဲ. .”

အဲ. . အဲ. . ဆိုပြီး ကျေးဇူးရှင်လေးက တေဇာတို အထက်မှအောက်၊ အောက်မှအထက် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ကြည့်နေ၏။

တေဇာ ဇေဝေဝါ ဖြစ်သွားလျက်မလုံမလဲမေးမိသည်။

“ဘာလဲကွ. . မင်းဟာကလည်း. .”

“ဟဲ. . ဟဲ. . ၊ အဝတ်အစားဆိုရင်တော့ရတယ်ခင်ဗျာ”

“မြတ်စွာဘုရား. .”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ။ အဝတ်အစားဆိုရင်ရပါတယ်”

“ဟာ. . ငါက အဝတ်အစားချွတ်ပေးပြီး ဒီအတိုင်း ပြန်သွားရင် ခွေးတစ်စီးဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ဟဲ. . ဟဲ. . စွပ်ကျယ်လေး. . ဘောင်းဘီတိုလေး ပေါ့ဘူးလား. .”

“ကဲ. . ကဲ. . ငါ့အင်္ကျီယူကွာ. . ။ အဲဒါ အဲရိုးတံဆိပ်. . ရှစ်ထောင်ကျော်ပေးရတယ်။ တစ်ခါပဲဝတ်ရသေးတာ”

တေဇာ အင်္ကျီချွတ်ပေးလိုက်တော့ ချာတိတ်က စပ်ဖြဖြ ဖြင့် ပြောနေသေးသည်။

“ဝယ်တာတော့ ရှစ်ထောင်ကျော်ပေါ့ဆရာရယ်၊ ဝတ်ပြီး သွားပြီဆိုတော့ မူလဈေးဘယ်ရတော့မလဲ. . ။ ကျွဲရော လွန်ရော ခု. . သုံးထောင်ပေါ့။ ဆရာ ဆိုင်မှာ သွားပေါင်ရင် တစ်ထောင့် ငါ့ရလောက်ပဲရမှာ. . ။ ဒါတောင်. . ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဒန်အို ဒန်ခွက်တွေကအစ အပေါင်ခံတဲ့ဆိုင်လေးတွေမှာပဲရမှာ၊ ဆိုင်ကြီး တွေမှာရမှာမဟုတ်ဘူး”

“အာ.. အရေးထဲ အပေါင်ဆိုင် ဋီကာလာဖွင့်နေပြန်ပါ ပြီ.. ။ တဲ.. ဟေ့ကောင်.. ငါ ဘာထပ်ပေးရဦးမလဲဆိုတာကို ပဲပြော..”

“အဟဲ.. ဆရာလုံခြည်က ဦးဂျမ်းမဟုတ်လား..”

“ဟုတ်တယ်.. ဟုတ်တယ်.. ။ ဘာလဲ.. ချွတ်ရမလား”

“ဟုတ်..”

“ကိုင်း.. ချွတ်တယ်ကွာ..”

တေဇာထိုင်ရာမှထ၍ လုံခြည်ကိုကွင်းလုံးချွတ်ချလိုက်၏။

“အံ့မယ်လေး..”

“ဟဲ့.. ဟဲ့..”

အခြားဝိုင်းမှ ကောင်မလေးများ၏ အာမေဋီတ်သံများ ညံသွားသည်။

ပြုန်းခနဲမို့ သူတို့လန့်သွားကြခြင်းဖြစ်၏။

တကယ်တော့ တေဇာမှာ ‘ရွှေ့ပင်’ ပါပြီးသား။

ရွှေ့ပင်ကလည်း အသစ်၊ အကောင်းစားဆိုတော့ အခြေအနေက သိပ်မဆိုး။ လူကခပ်မြောက်မြောက်လေးပင် ဖြစ်သွားသလိုလို။ ဟော့ရွှေ့ပုံစံပေါ့။

“ကဲ.. ဟေ့ကောင်.. ဘာချွတ်ရဦးမလဲ..”

“အာ.. ရပြီဆရာ.. ရပြီ.. ။ အဟီး ဆရာဦးဂျမ်းက အသစ်ကြီးပဲ.. ။ ဆရာဘက်က နည်းနည်းတောင်များသွားပြီ လားမသိဘူး.. ။ ဆရာ ဘာယူဦးမလဲ.. စီးကရက်ယူမလား..”

“စီးကရက်တော့မယူဘူး..”

“ဒါဖြင့် ဘာယူမလဲ..”

“မင့်အစ်မယူမယ်..”

ကိုင်း.. မှတ်ကရော။

နေပြည်ထွေးမှနှေးပည်ထင်

သည့်နှယ်ပြောရင်း လှည့်ထွက်လာခဲ့တော့၏။

စားပွဲထိုးလေးထံမှ ဆဲသံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်သလိုလိုရှိသည်။ ဘာကိုမျှဂရုမစိုက်၊ လှည့်မကြည့်တော့။

စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်နှင့် ရှော့ပင်နှင့်၊ ပြီးတော့ ကျောပိုးအိတ်လွယ်လို့ဆိုတော့ကာ. .

တချို့က 'ဒီဝိုင်းအသစ်' ထွင်လာတယ်ထင်ပြီး အထင်တကြီးဝိုင်းကြည့်နေကြသေးသည်။

တချို့ကတော့ 'ငကြောင်'ဟု တီးတိုးရေရွတ်ပြီး ရွရွလေးပြန်ကာကြည့်နေကြလျက်. .

(၅)

“တိ. . တိ. . တိ. . တိ. . ”

နေခြည် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“အမိန့်ရှိပါရှင်. . ”

“အန်တီနဲ့ပါသမီး. . ။ သမီးမေမေရှိလား”

“ရှိပါတယ် အန်တီနဲ့. . ။ သမီးခေါ်ပေးမယ်နော်”

“အေး. . အေး. . ”

တယ်လီဖုန်းခွက်ကို လက်ဝါးဖြင့်ပိတ်ပြီး နေခြည်က အသံလှမ်းပြုလိုက်သည်။

“မေမေရေ. . ။ တယ်လီဖုန်းလာနေတယ်။ အန်တီနဲ့ ဆီက. . ”

“အေး. . အေး. . လာပြီသမီး. . ”

ဒေါ်ထားထား အိမ်ခန်းထဲမှထွက်လာပြီး တယ်လီဖုန်းကို လှမ်းယူကာ နားထောင်လိုက်သည်။

“ပြော... နွဲ့... ”

“မမထား ဘာတွေလုပ်နေသလဲ... ”

“ခေါင်းနည်းနည်းနောက်တာနဲ့ အိပ်ရာထဲလှဲနေတာ နွဲ့ရေ... ”

“ဟုတ်လား... ။ ဒါနဲ့ နွဲ့ပြောထားတဲ့ကိစ္စ ဘယ်လိုလဲ မမထား”

“အဲဒါ စဉ်းစားနေတာနွဲ့ရဲ့။ ငွေက နည်းနည်းများတယ် မဟုတ်လား။ အတိမ်းအစောင်းဖြစ်မှာစိုးတယ်”

“အင်း... နွဲ့လည်းစဉ်းစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူလည်း လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပဲလေ... ”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဆိုပေမယ့် မမတို့ နွဲ့တို့နဲ့ သူက သိပ်အရင်းနှီးကြီးမဟုတ်တော့ စဉ်းစားရတာပေါ့”

“အင်းလေ... မမထား စဉ်းစားဦးလေ... ။ အိမ်က လူကတော့ အမြတ်ခေါက်ချိုးရမှာမို့ သဘောကျနေတယ်။ မမထား မပါရင် ရှယ်ယာနှစ်ခုစလုံးအတွက် သူထည့်မယ်တဲ့”

“အင်းလေ... မမထား တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း အကြောင်းပြန်မယ်နော်... ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမထား... ။ ဒါပဲနော်... ”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားပြီ။

ဒီဘက်ကလည်း ဖုန်းလိုက်၏။

ဖုန်းချပြီး ဒေါ်ထားထား ဆိုဖာပေါ်မှာထိုင်ချလိုက်။

ပြီးတော့ စောစောကပြောသည့် အလုပ်ကိစ္စအကြောင်း

စဉ်းစား၍ နေမိ၏။

“ဟား... ဟုတ်ပြီ... ”

ဒေါ်ထားထား တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့် မျက်နှာ
ဝင်းပ၍ သွားသည်။

“သမီးရေ... ”

“ခွင့်... ”

“ကား ပြန်ရောက်ပြီလား.. ”

“ရောက်နေပြီ မေမေ... ”

“ဒါဆို မေမေ ဆရာတော်ကျောင်းခဏသွားလိုက်ဦးမယ်၊
သမီးကော လိုက်ဦးမလား.. ”

“မလိုက်တော့ဘူးမေမေ.. ၊ စာတွေလုပ်စရာရှိလို့.. ”

“အေ.. အေး.. ဒါဖြင့် မေမေပဲသွားတော့မယ်.. ”

ဒေါ်ထားထား အဝတ်အစားလဲပြီး သူ့ကိုးကွယ်သည့်
ဆရာတော်ကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျောင်းရောက်တော့ ဆရာတော်အား ရှိသေ့စွာဝတ်ပြု
လိုက်တော့ ဆရာတော်ကမ်းသည်။

“ကျောင်းအစ်မကြီး.. ဘယ်ကလှည့်လာတာတုန်း
ဗျ.. ”

“ဆရာတော်ဘုရားဆီ သက်သက်လာတာပါဘုရား”

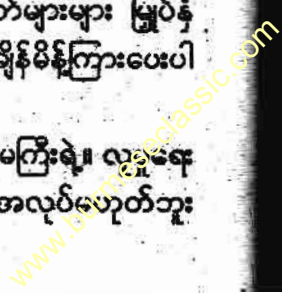
“ရော်.. အကြောင်းထူးရှိလို့လား ဒကာမကြီးရဲ့”

“လျှောက်ရမှာတော့ အားနာပါတယ်ဘုရား.. ”

လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးကိစ္စပါဘုရား.. ၊ တပည့်တော်
လုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက် ငွေအရင်းအနှီးအတော်များများ မြှုပ်နှံ
ရပါမယ် အရှင်ဘုရား။ အဲဒါ သင့်-မသင့် ချင့်ချိန်မိန့်ကြားပေးပါ
လို့ လာလျှောက်တာပါဘုရား.. ”

“အိမ်း.. ခက်တော့ ခက်တာပဲ ဒကာမကြီးရဲ့။ လူမှုရေး

စီးပွားရေးဆိုတာ သံဃာတော်နဲ့ အပ်စပ်တဲ့အလုပ်ဟုတ်ဘူး

နေပြည်ထွေးမှစွေးမည်ထင်

ဒကာမကြီးရဲ့။ ဗုဒ္ဓအဆုံးအမနဲ့ ဖီလာဆန့်ကျင်လည်းဖြစ်တယ်။
အဲ. . . တစ်ခုတော့ရှိတယ်။

တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဆိုပြီး ဆရာတော်ခဏငြိမ်စဉ်းစား
သည်။ ပြီးတော့မှ ဆက်၍မိန့်ကြားသည်။

“ဒကာမကြီး သိပ်သိချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ရွာကကျောင်း
လာနေတဲ့ ကျုပ်တူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက နက္ခတ်ပညာ
တတ်တယ်။ သူ့ကိုမေးကြည့်ပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း အဆင်ပြေပါတယ်ဘုရား”

ဆိုတော့ ဆရာတော်က ကိုရင်တစ်ပါးကိုခေါ်ပြီး အမိန့်
ရှိ၏။

“ကိုရင်. . . ။ ဒီ ဒကာမကြီးကို မောင်တေဇာ့ဆီခေါ်သွား
စမ်း။ ပြီးတော့ ဗေဒင်ကြည့်ပေးပါလို့ ပြောလိုက်”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ကိုရင်က တေဇာ့ရှိရာ ဆွမ်းစားဆောင်လေးသို့ ဒေါ်ထား
ထားကိုခေါ်သွားသည်။

“ဒကာလေး ကိုတေဇာ. . . ဒီက ဒကာမကြီးကို ဗေဒင်
ကြည့်ပေးလိုက်ပါလို့ ဆရာတော်ကြီးက မိန့်လိုက်ပါတယ်”

“ဟာ. . . ကိုရင်ကလည်း တပည့်တော်ဗေဒင်ဆရာမှ
ထုတ်တာ”

သည်တော့ ဒေါ်ထားထားက ဝင်၍ပြောရှာသည်။

“ဗေဒင်ဆရာမဟုတ်ပေမယ့် ဆရာတော်ကြီးက မောင်
ထေဇာ့ကို နက္ခတ်ပညာတတ်တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အန်တီ
ဆိုတူညီပါကွယ်. . .”

သည်တော့လည်း တေဇာမနေသာ။

“အင်းလေ. . . ကျွန်တော် ဗေဒင်ဟောမစားပေမယ့်

အနည်းအကျဉ်းတော့ တတ်ပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီးက အမိန့်
ရှိတော့လည်း ဟောပေးရမှာပေါ့လေ. . ”

“ကျေးဇူးပါပဲကွယ်”

“ကဲ. . အန်တီရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ်ကိုပြော။

မွေးရက်၊ မွေးလ၊ မွေးချိန်နဲ့ မွေးတဲ့နေရာပါပြော. . ”

“မွေးတဲ့နေရာကတော့ ဆေးရုံဖြစ်ရင်ဖြစ် မဖြစ်ရင်
မီးနေခန်းပေါ့ ဒကာကြီးရာ. . အဆန်းလုပ်မေးနေရသေး”

အနီးမှာ ရပ်နေသောကိုရင်က ဝင်နှောက်ခြင်းပင်။

တေဇာ ကိုရင်ကိုပြောကြည့်ရင်း. .

“ကိုရင်. . ကိုရင်အလုပ်ကိုယ်ရင်သွားလုပ်။ ဒီမှာလာမ
ရွပ်နဲ့။ ဆရာတော်နဲ့ တိုင်လိုက်မှာနော်”

ဆရာတော်ဆိုသည့်အသံကြားသဖြင့် ကိုရင်မောင်ရစ်
ညစ်ပြီးထွက်သွားတော့၏။ ဆရာတော်အကြောင်းတော့ ကောင်း
ကောင်းသိသည်ပဲလေ။

သည်တော့မှ တေဇာက ဒေါ်ထားထားက ဆက်ခွီး. .

အဲ. . ဟောသည်။

“နက္ခတ်ပညာဆိုတာ တိကျတယ်အန်တီရဲ့။ မွေးတဲ့
အချိန်တူတာတောင် မွေးတဲ့မြို့အနေအထားအရ အချိန်တွေ
ကွာသွားတတ်တယ်လေ. . ”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်. . ။ အန်တီက မွေးကတည်းက
ဇာတာဖွဲ့ထားပြီးသားပါ။ မတိကျစရာအကြောင်းမရှိပါဘူး။
ဇာတာတစ်ခါတည်း ယူလာပါတယ်. . ”

ပြောပြောဆိုဆို ဒေါ်ထားထားက ဇာတာကိုထုတ်ဖော်
ပေးလိုက်၏။

“ဒါဆို အဆင်ပြေတာပေါ့။ ကျွန်တော်မတွက်ရတော့

www.burmeseclassic.com

ဘူးပေါ့”

တေဇာကပြောရင်း ဒေါ်ထားထား၏ဇာတာကို အသေ အချာကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေသည်။ မသိရင်တော့ ဗေဒင်ဆရာ.. သိလျှင်တော့ ထရိုက်ချင်စရာ။

“အင်း.. အန်တီလက်ကကရကဋ်လက်ပဲ”

ဒေါ်ထားထားမျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။

လက်နှစ်ဘက်ကို သေချာကြည့်ကာ လက်ဝါးများကို ဆုပ်လိုက်ဖြန့်လိုက်လုပ်ရင်း..

“ဟုတ်တယ်.. ဟုတ်တယ်.. ။ အန်တီလက်တွေက တစ်ခါတစ်ခါ ကပ်ကပ်နေတယ်၊ ဆရာဝန်ကတော့ အကြောအား နည်းလို့တဲ့”

“အာ.. အန်တီကလည်း.. ကရကဋ်လက်ဆိုတာ အန်တီ လက်ကပ်တာကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ကရကဋ်ရာသီမှာ အန်တီ ဖွားခဲ့တာကိုပြောတာ”

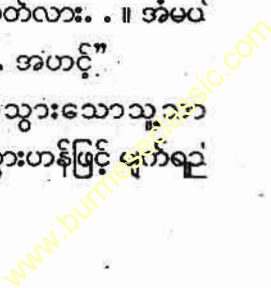
“ဟီဟီ.. ။ သိပါဘူးကွယ်.. ။ လက်ကပ်တာကိုပြော တယ်မှတ်ပြီး အန်တီက မှန်လိုက်တာလို့ပြောတော့မလို့”

တေဇာ မသိမသာမျက်စောင်းခဲ့လိုက်၏။

“အန်တီလက်သခင် စန်းပြိုဟ်ကလည်း ပြိဿရာသီမှာ ဥစ်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အန်တီချမ်းသာတာ”

“ဘာ.. ဘာပြောတယ်။ သေသွားတဲ့အန်တီသားက ပြိတ္တာဘုံမှာ အုတ်တိုက်နဲ့ နေနေရတယ်.. ဟုတ်လား.. ။ အံမယ် လေး.. သားလေးရယ်.. ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ.. အဟင့်”

ဒေါ်ထားထားတစ်ယောက် သေသွားသောသူ့သား ပြိတ္တာဘုံသို့ရောက်နေပြီဆိုတာ စိတ်ထိခိုက်သွားဟန်ဖြင့် မျက်ရည် များဝေ့လာနေသည်။

“ဟာ.. အန်တီကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ.. ။ အန်တီ စန်းဆိုတာ အန်တီသားကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး ပြိဿရာသီပါ အန်တီရဲ့။ ဘယ်နှယ်ပြိတ္တာဖြစ်သွားရတာလဲ”

“သိပါဘူးကွယ်.. ။ ဆောရီးနော်.. ။ ကဲ.. ဆက်ဟော.. ဆက်ဟော..”

“အင်း.. ကြာသပတေးဥစ်ပူးနေပါလား..”

“မောင်တေဇာကလည်း ရှက်စရာတွေပြောနေပြန်ပြီ..”
ဒေါ်ထားထားက မခွိုတရို့ အမူအရာဖြင့်ပြောသောကြောင့် တေဇာ ယောင်နနဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်.. ဘာ.. ဘာပြောမိလို့လဲ အန်တီ”

“မင်းက ကြာသပတေး ဥစ်ပူးနေတယ်ဆိုတာကိုး”
အန်တီယောက်ျားက ကြာသပတေးသား.. ဦးမြင့်စိုး..

တဲ့”

ဒေါ်ထားထား၏စကားကို တေဇာမျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း အတွေးနယ်ချဲ့ကြည့်မိ၏။

“အာ.. အန်တီကလည်း ဘာတွေလျှောက်တွေးမှန်း မသိဘူး။ ကျွန်တော်ပြောတာက ကြာသပတေးဥစ်ဖြစ်ပြီး မွေးတဲ့ ရာသီမှာ ရှိတာကိုပြောတာအန်တီရဲ့။ ကြာသပတေးသားနဲ့ ပူးတာကို.. အာ.. ရှုပ်ကုန်ပါပြီဗျာ”

“ဟီး.. ဟီး.. ဟုတ်တယ်.. အန်တီအတွေးလုပ်စတင် (ဖိ)ဖြစ်သွားတယ်။” ဆက်ဟော.. ဆက်ဟော..”

တေဇာ ဆက်မဟောသေး.. ။

မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ကာ ဇာတာကိုစူးစိုက်၍ကြည့်နေသည်မှာ ဂိုက်ပေးခပ်ကြမ်းကြမ်း.. ။

“အန်တီရေ. . သေချာနားထောင်. . ။ အန်တီသုခိုး
အခိုးခံရတတ်တယ်။ လူလိမ်ခံရလိမ့်မယ်။ ငွေကြေးဆုံးရှုံးတတ်
တယ်”

“ဟာ. . မှန်လိုက်တာသားရယ်. . ။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ
အန်တီပိုက်ဆံအိတ် အနှိုက်ခံလိုက်ရတယ်လေ။ ပိုက်ဆံတွေလည်း
ပါသွားတာပေါ့။ မှန်လိုက်တာ. . ဆက်ဟောပါဦး”

“အင်း. . အင်္ဂါဂြိုဟ်ကလည်း လက်ကိုမြင်ပြီး တနင်္ဂနွေ
တို့ပါမြင်တာကြောင့် မတော်တဆ ခဏခဏထိခိုက်ဒဏ်ရာရတာ
မျိုးတွေဖြစ်တတ်တယ်”

“မှန်လိုက်တာသားရယ်. . ။ အခုတလော ခဏခဏကို
ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်နေတယ်”

“ဦးခေါင်းကိုကော ထိပြီးပြီလား. . ”

“ဦးခေါင်းတော့ မထိသေးဘူးကွယ်”

“ဦးခေါင်းကိုဂရုစိုက်၊ ဦးခေါင်းထိခိုက်ကိန်းရှိတယ်နော်. .

အန်တီ”

“ဟုတ်ပါပြီကွယ်. . ။ ပြီးတော့ကော. . ”

“ပြီသရောက်စနေက ပုတ္တရဘာဝနဲ့ ပထနီဘာဝကိုကို
အမြင်ရှိနေတာကောင့် သားရေးသမီးရေးနဲ့ အိမ်ထောင်ရေး
အတွက် ပူပင်သောကရောက်ရတတ်တယ်”

“ဘာ. . ဘာကွယ်. . ။ အိမ်ထောင်ရေး. . ဟုတ်
လား. . ။ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာတွေဖြစ်မလဲဟင်။
မြင်တာအကုန်လုံးဟောပါ. . ။ အားမနာပါနဲ့။ အန်တီယောက်ျား
ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ။ ဘယ်သူနဲ့ ဖောက်ပြန်နေသလဲ။ အသား
ပြုလား၊ ညိုညိုလား၊ အရပ်မြင့်မြင့်လား၊ ပုပုလား၊ မုဆိုးလား၊
ထစ်ခုလပ်လား၊ အပျိုနုနုထွတ်ထွတ်လေးလား. . ဟောသ ဟော

သားလေး. . .”

“ခဏလေး အန်တီ. . . ။ ကျွန်တော် မျက်လုံးတွေရော ခေါင်းတွေရော. . . နောက်ချင်ချင်ဖြစ်လာလို့. . . ။ အန်တီကော ရေလေးဘာလေးမသောက်ချင်ဘူးလား. . .”

“မသောက်ချင်ပါဘူးကွယ်။ အန်တီက အခုပြောတဲ့ အိမ်ထောင်ဘက်ရဲ့ကိစ္စပဲ စိတ်ဝင်စားနေတယ်”

“ဟာ. . . အန်တီကလည်း ကျွန်တော်ပြောတာ အန်တီ အမျိုးသားအိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြားမယ်လို့ ဆိုလိုတာမဟုတ် ပါဘူး. . . ။ ကျန်းမာရေးညံ့တာလည်းဖြစ်နိုင်ပါတယ် အန်တီရဲ့”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး. . . မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သင်းက ကျန်းမာရေး ကောင်းလိုက်သမှ ဒေါင်ဒေါင်ကိုမြည်နေသေး. . . ။ သားက အန်တီကို အားနာပြီး ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းဟောပေမယ့် အန်တီကောင်း ကောင်းကြီးသဘောပေါက်ပါတယ်။ ဟင့်ဟင်း. . . သင်းတော့လား အိမ်ကျမှတွေ့မယ်”

အင်း. . . အိမ်ကအဘိုးကြီးတော့ ဘလိုင်းကြီးအဖွဲ့ခံရ တော့မှာပဲဟုတွေးရင်း တေဇာပြုံးလိုက်မိသည်။

“ကဲ. . . ကျေးဇူးပဲနော်. . . ။ ဒီမှာ. . . ဉာဏ်ပူဇော်ခ. . . ။ အန်တီသွားမယ်နော်”

“ခဏနေဦး အန်တီ. . . ။ ကျွန်တော်ယတြာလုပ်ပေး. . .”

“အန်တီက စိတ်မြန်တယ်ကွယ်. . . ။ နောက်နေ့မှ ယတြာ ဘယူမယ်နော်. . . ။ လောလောဆယ်တော့ အိမ်ကဟာကြီးနဲ့ မြန်ဆုံးကိုတွေ့ရမယ်။ ကဲ. . . အန်တီသွားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဒေါ်ထားထားဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်၏။

“ဒိုင်း. . .”

“အား. . .”

တေဇာလုပ်ထားသော စာအုပ်စင်နှင့် ဒေါ်ထားထား
ဦးခေါင်းတို့ မိတ်ဆက်သွားခြင်းဖြစ်၏။

“အန်. . အန်တီ. . ။ ဘာ. . ဘာဖြစ်သွားလဲဟင်”

ဒေါ်ထားထားက ခေါင်းကိုလက်နှင့်အုပ်လိုက်၊ လက်
ဖဝါးကို ပြန်ကြည့်လိုက်နှင့် နှစ်ခါသုံးခါမျှလုပ်ပြီး. .

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး. . ဘာမှမဖြစ်ဘူး. . ။ အား. . ကျွတ်
. . ကျွတ်. . ကျွတ်. . နာလိုက်တာ. . ။ ဟာ. . အခုမှ သတိရ
တယ်. . ။ မှန်တယ်ဟေ့. . မှန်တယ်. . ”

ဒေါ်ထားထားက အော်၍ပြောနေသဖြင့်. .

တေဇာမျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“အန်တီ. . သတိထား. . သတိထား. . ။ ဘာဖြစ်တာလဲ
ထင်. . ”

“မှန်တယ်လေ. . မှန်တယ်. . ”

“ဘာမှန်တာလဲ အန်တီ. . ”

“မင်းဟောတာမှန်တာ. . ”

“ကျွန်တော် ဘာဟောလို့လဲ. . ”

“ဦးခေါင်း ထိခိုက်မယ်ဆိုတာလေ. . ”

ဒေါ်ထားထားက ခေါင်းကိုအုပ်ရင်း အားပါးတရာပြော
ထေရာ. .

တေဇာရေရွတ်မိသည်ကား. .

“မှားပါတယ်”

(၆)

ဒေါ်ထားထားက ကားကို စက်သံတုတ်တုတ် အကျယ်ကြီး ထွက်စေပြီးမှ ကားသေ့ပိတ်၍ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

ကားသံကြောင့် ဦးမြင့်စိုးနှင့်နေခြည်နွေးတို့ အိမ်ထဲမှ အပြေးထွက်လာကြ၏။

ဒေါ်ထားထားကားပေါ်မှဆင်းကာ ကားတံခါးကို 'ဂျိမ်း' ခနဲမြည်အောင်ဆောင့်ပိတ်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ဘောက်ဆတ်ဆတ် ဖြင့်တက်လာသည်။

ဦးမြင့်စိုးနှင့်နေခြည်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။ ဘာအထာလဲပေါ့။

ဒေါ်ထားထားက ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ မျက်နှာကြီးကမည်းလို့၊ ပြုံးမယောင်ညိုသည့် မိုးသို့နှယ်။

အခြေအနေမကောင်းမှန်းသိသဖြင့် သားအဖနှစ် ယောက် ကိုယ့်အခန်းထဲကိုယ်ဝင်နေရန်အချက်ပြုပြီး နေရာမှ

www.burmeseclassic.com

ခြေလှမ်းကိုယ်စီပြင်လိုက်ကြသည်။

“ရပ်လိုက်ကြ. .”

“အန်. .”

“အယ်တော့. .”

သားအဖနှစ်ဦး အာမေဇိုတ်ပြုရင်း ဘရိတ်အုပ်လိုက်ကြ
ရသည်။

ဦးမြင့်စိုးနှင့်နေခြည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်ကြပြီးသကာလ အပြန်အလှန် မြွေလွှတ်လိုက်ကြ
သည်။

“သမီးကို ခေါ်နေတယ်။ သွားလေ. .”

“ဖေဖေကိုခေါ်တာ၊ ဖေဖေသွား”

“သမီးကိုခေါ်တာပါ။ ဖေဖေကိုခေါ်စရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“သမီးလည်း ပြဿနာမရှိဘူးဖေဖေ”

နေခြည်က မဝံ့မရဲဖြင့် လှမ်း၍ မေးလိုက်သည်။

“သမီးကိုခေါ်တာလားမေမေ. .”

မေးသံအဆုံးတွင် လေးဖင့်စွာခေါင်းယမ်းလိုက်သော
ဒေါ်ထားထားကို ဦးမြင့်စိုးတွေ့လိုက်ရသဖြင့် မျက်နှာတစ်ချက်
ချစ်သွားသည်။

လငပုတ်ဖမ်းခြင်းမှ လွတ်ကင်းသည့်နှယ် ဝင်းပသွား
နေခြည်နှေး၏မျက်နှာကိုလည်းတွေ့လိုက်ရပြီ။

နေခြည်က ဖခင်ဖြစ်သူကို လက်မကလေးထောင်ပြပြီး
ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးဖြင့် သူ့အခန်းထဲသို့ဝင်၍ သွားတော့၏။ အေးဆေးပဲ။

ဦးမြင့်စိုးက စူလာနဖာအရွက်လောက်သာရှိတော့သော
မျက်နှာလေးဖြင့် ဒေါ်ထားထားထံသို့ရောက်၍ သွားသည်။

“ထား. . ၊ ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ. .”

မျက်နှာချိုသွေးပြီးမေးနေသေးသည်။

“ကျုပ်ကိုမမေးနဲ့။ ဟောဒီမှာကြည့်. .”

ဒေါ်ထားထားက နဖူးအထက်ဆံစပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီးပြောလိုက်သည်တွင်. .

ဒေါ်ထားထားခေါင်းကိုကြည့်ပြီး ဦးမြင့်စိုးမျက်လုံးပြု၍ သွားတော့၏။

“ဟင်. . ခေါင်းမှာ အာလူးသီးကြီးနဲ့ပါလား။ ပြောစမ်းပြောစမ်း. . ။ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ. . ။ လာ. . ဆေးခန်းသွားမလား၊ ရဲစခန်းအမှုသွားဖွင့်မလား. .”

“ရှင် မိုးကြိုးပစ်တာကို ထန်းလက်နဲ့ ကာချင်လို့ တောပြောတောင်ပြောတွေ့လျှောက်ပြောနေတာလား. . ။ ဒီခေါင်းက ဒဏ်ရာက သက်သေရှင့်. . သက်သေ. .”

“ဟေ. . သက်သေ. . ။ ဘာ. . ဘာသက်သေလဲဟင်”

“မှန်ကြောင်းသက်သေရှင့်. . မှန်ကြောင်းသက်သေ”

ဒေါ်ထားထားက ပြူးတူးပြုတ်ပုံစံဖြင့်အော်သည်။

ခေါင်းမှာလည်းဒဏ်ရာနှင့် ပြောသည့်စကားကလည်း အဆက်အစပ်မရှိဆိုတော့ကာ ဦးမြင့်စိုး သူ့ဖုန်းအတွက်စိုးရိမ်၍ သွား၏။

“ထား ဘာတွေပြောနေတာလဲဟင်. . ။ ဟို. . စိတ်ကို အေးအေးထားနော်. . ။ သွေးဆေးနဲ့ သကြားရောပြီးသောက်လိုက်ပါလား. .”

ပြောပြောဆိုဆို သွေးဆေးပုလင်းယူရန်ဟန်ပြင်သည့် ဦးမြင့်စိုးအား ဒေါ်ထားထားက ပစ်ဟောက်လိုက်သည်။

“တော်. . တိတ်. .”

“တော်ဘူးလေ. . သွေးဆေးနဲ့သကြားသောက်လိုက်

နော်. . နေကောင်းသွားမှာပါ. . အဟဲ”

“ဘာလို့ သွေးဆေးနဲ့ သကြားသောက်ရမှာလဲ။ ဘာလဲ ရှင်ကကျုပ်ကို ကယောင်ခြောက်ခြားဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောချင်တာလား. . ။ ဟား. . ဟား. . ဟား. . ကျုပ်ပြောတာက မှန်ကြောင်းပြောနေတာရှင် မှန်ကြောင်းပြောနေတာ. . ။ ဒီလောက် တောင်ကွက်တိုကြီးမှန်နေတော့ အင်း. . ဟုတ်ပါပြီ. . ရှင်. . ရှင်. . မရိုးတော့ပါဘူး. . ”

“ဟေ. . ငါက မရိုးဘူး. . ။ ဟာ. . မဟုတ်သေးပါဘူး။ မရိုးတာက မင်းကွ. . မင်း. . ။ အပြင်ကပြန်လာပြီး ဘာတွေ ဖြစ်လာတယ်မသိဘူး. . ပယောဂများကပ်လာသလားမသိဘူး”

“ဘာပြောတယ်. . ။ ကျုပ်ကမရိုးဘူးဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ အပြင်ကပြန်လာပြီး ဘာတွေဖြစ်လာသလဲမသိဘူးတဲ့. . ။ အံမယ်လေး. . အံမယ်လေး. . ဒါ. . ကျုပ်ကို ဆရာတောင့်ကျောင်းက တောင်းလေးနဲ့ သမုတ်လိုက်တာပေါ့လေ။ ဟင်း. . ငပြုးကများ ပြန်ပြီးပြချင်တဲ့လူ. . ပယောဂမကပ်ဘူး. . ဒေါသကပ်တာ. . ကဲ”

“ဒေါက်. . ”

“အံမယ်လေးဗျာ”

မြန်လိုက်သည့်လက်။ ခါးပိုက်နှိုက်နှင့်ဆွေမျိုးမကင်းထင်ဝါ။ မှန်လိုက်သည့် တားကက်ကိုကွက်တိ. . ။

အနီးရှိဆေးပုလင်းဖြင့် လှမ်းအပေါက်ခံလိုက်ရသည့် ဦးမြင့်စိုး၏နဖူးကြီး ဟက်ကနဲဟက်သွားလိုက်သည်မှာ. . ဟက်တက်ကြီးကိုဖြစ်ရော. . ။ စိန်ဗေဒါမိခင်ထင်ပါ. . ။

(၇)

နဖူးမှာ ပလတ်စတာကြီးကပ်ထားသည့် ဖခင်ဖြစ်သူကို ကြည့်၍ နေခြည်ကမေးရှာသည်။

“ဖေဖေ . . . ။ တော်တော်လာသွားသလား . . . ”

“နာတာပေါ့သမီးရယ်၊ ပန်းနဲ့ပေါက်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဝှလင်းနဲ့ပေါက်တာပဲ”

“မေမေက ဖေဖေကိုချစ်လို့ အူတိုပြီးလုပ်တာပါ . . . ။ မုန်းလို့မဟုတ်ပါဘူး”

“နားထား . . . ။ ဟား . . . ဟား . . . ငါ့သမီးက မအေဘက်က လာဖောနေတာကိုး . . . ။ အင်း . . . ဒီပြဿနာရဲ့ တရားခံက ဘယ်သူလဲသိလားသမီး”

“မသိဘူးဖေဖေ”

“မသိရင်မှတ်ထား . . . တရားခံက ဗာဒေဆရင် . . . ”

“ရှင် . . ။ ဗင်လာဒင် . . ။ ဟုတ်လားဖေဖေ . . ”

ဦးမြင့်စိုးမျက်နှာရှုံ့မဲ့သွား၏။

“ဟား . . ဘင်လာဒင်က ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိတဲ့ဟာကို . . ။ ဖေဖေပြောတာ ဘင်လာဒင်မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့ ဗာဒေဆရင် . . ”

“ဘာလဲ ဖေဖေရဲ့ . . ဗာဒေဆရင်ဆိုတာ”

“ဗာဒေဆရင်ဆိုတာ ဗေဒင်ဆရာကိုပြောတာ . . သမီးရဲ့ ဟား . . ဟား . . ”

“အာ . . ဖေဖေကလည်း . . ”

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့။ အဲဒီဗေဒင်ဆရာကြောင့် ပြဿနာတက်ရတာ”

“ဟုတ်လား . . ။ ဘယ်ကဗေဒင်ဆရာက ဘာတွေပြောလို့လဲ”

“ဖေဖေ့ကို အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်မယ်လို့ ဟောလိုက်ထယ်သမီးရဲ့”

“ဖေဖေကကော . . ဖောက်ပြန်နေလို့လား . . ”

“တစ်ယောက်တည်း . . အာ . . သမီးကလည်း”

နေခြည်က ဖခင်ဦးမြင့်စိုးဖြစ်သွားပုံကိုကြည့်၍ သဘောတူစွာဖြင့် ရယ်မောရင်း ညက်ညက်ကလေးပြောသည်။

“ဖေဖေက ရှင်းမပြဘူးလား”

“ရှင်းပြဖို့နေနေသာသာ။ မနေ့က သမီးလည်းအတွေ့ပဲ၊ ယောဂကပ်ပုဏ္ဏကတိုက်ပြီးဝင်လာတာ။ သူက သူ့ခေါင်းက

သူတို့ကြည့်ပြီး သူ့ဗေဒင်ဆရာကို ဘလိုင်းကြီးအထင်ကြီးနေတာ”

“အဲဒီခေါင်းက ဘုက ဘာဖြစ်တာလဲဟင် . . ”

“စာအုပ်စင်နဲ့စောင့်မိတယ်ပြောတာပဲ . . ။ ဗေဒင်ဆရာ

က သူ့ကို ဦးခေါင်းထိခိုက်ကိန်းရှိုတယ်လို့ဟောပြီး မိနစ်ပိုင်းအတွင်း မှာဖြစ်တာမို့ သူ့ပေဒင်ဆရာဟောတာမှန်တယ်ဆိုပြီး ဖေဖေကိုပါ လာရစ်တော့တာသမီးရေ. . ”

သည်စဉ် ဒေါ်ထားထားအိပ်ခန်းထဲမှထွက်လာသဖြင့် သားအဖနှစ်ယောက်အသာငြိမ်သွားကြလေ၏။

“ကျုပ် ရွှေဘုံသာလမ်းသွားလိုက်ဦးမယ်။ ရှင်တို့သားအဖ အိမ်မှာပဲနေကြနော်. . ။ နေပါဦး အခုန ကျုပ်ကို ပုဏ္ဏားကဆိုလား ဘာလား ပြောလိုက်သံကြားသလားလို့”

“ဟေ. . ၊ ဪ. . မဟုတ်ပါဘူးကွာ. . ။ ဟို. . မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက မင်းတို့ခြံထဲက ပုဏ္ဏားရိတ်ပင်နံ့ဘေးမှာ ချိန်းတွေ့တဲ့အကြောင်း သမီးကိုပြောပြနေတာ. . ”

“ကြည့်စမ်း. . ။ သူ့အရှက်မရှိတိုင်း ကလေးကလားစကား တွေလျှောက်ပြောနေတယ်။ ရှင်နော်. . ရှင်. . အသက်ကြီးမှ ကမြင်းကြောဆွဲဖို့မစဉ်းစားနဲ့။ ကျုပ်နဲ့တွေ့သွားမယ်. . ဟင်း”

“ဘာဟင်းလဲ. . ”

“ပုလင်းဟင်း. . ”

(၈)

သန္တာကျောင်းနောက်ကျနေသဖြင့် နေခြည်၊ နီလာနှင့်
တင်တင်တို့သုံးဦးသာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ရောက်လာခဲ့ကြ
သည်။

“ဒီနေ့ သန္တာကျောင်းမတက်ဘူးလားမသိဘူးနော်”

“ငါတို့ကိုတော့ ဘာမှမပြောဘူးနေခြည်ရ။ ကျောင်း
နောက်ကျတာဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့. . ။ အဲဒါ အသာထားဦး။ ဒီနေ့
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီးက ခြောက်ကပ်ကပ်နဲ့ပါလား”

သည်တော့ နီလာကဝင်ပြော၏။

“အေးနော်. . ။ ဟိုငပွေးတွေလည်း မတွေ့ဘူးဟ”

“သူတို့ မလာရဲတော့ဘူးနဲ့တူတယ်”

တင်တင်က သည့်နှယ်ကောက်ချက်ချသည်။

နေခြည်က ခပ်ဆွေးဆွေးခပ်လေးလေး ရေရွတ်သည်။

အဝကကြမ်းကြမ်း အခုတော့တစ်မျိုး တိုးလို့လွမ်းသလိုလိုလုပ်
နေ၏။ တတ်ပါ။

“သူ့ အရမ်းရှက်သွားသလား မသိဘူး။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံ
တွေလည်း တော်တော်ရှင်းလိုက်ရမှာ”

ပြောလည်းပြော မျက်နှာထားလေးကလည်း ညို၊ ငိုမလို
လိုဟန်ဆိုတော့ သူငယ်ချင်းများက အစာမကြေချင်ကြ။ ဝိုင်းပြော
ကြသည်။

“ဘာလဲ နင်ကသနားခဲ့ပြန်ပြီလား.. နင်အခုဆီထမင်း
.. အခုစာကလေးကြော်မလုပ်နဲ့နော်”

“ဟုတ်တယ်.. ဟုတ်တယ်၊ နင် ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ်
မလုပ်နဲ့။ ငါတို့နဲ့ တေဇာတို့က ဘာပြဿနာမှရှိခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။
တို့က နင့်အတွက်အမုန်းခံတိုက်ပွဲဝင်နေတာ၊ အခုမှထိုးစစ်က
အစရှိသေးတယ်နော်”

“ငါသဘောပေါက်ပါတယ်ဟာ..”

သည်စဉ် တင်တင်က တစ်နေရာသို့ကြည့်၍ပြောလိုက်
သည်။

“ဟေ့.. ဟေ့.. ၊ ဟိုမှာ နင့်သရေစာတို့အဖွဲ့လာနေပြီ။
ငါ အလံဖြူထောင်ပြလိုက်ရမလား..”

“ဟေ့ကောင်.. ကျွန်တော်ရရနေ”

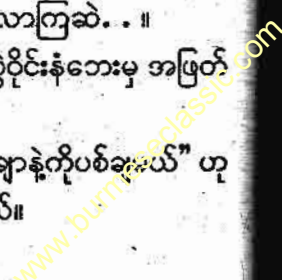
တင်တင်က ပြမည်ချည်းပြောနေသဖြင့် နီလာကလှမ်း၍
ဟန်လိုက်သည်။

တေဇာတို့ အုပ်စုကတော့ ထုံးစံအတိုင်း စကားတွေ
ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာပြောရင်း လျှောက်၍လာကြဆဲ.. ။

သို့လျှောက်လာပြီး နေခြည်တို့စားပွဲဝိုင်းနံဘေးမှ အဖြတ်
တွင် တေဇာက..

“ပျံလေတဲ့ငှက်ခါး.. နားမှလောင်ချာနဲ့ကိုပစ်ချယ်” ဟု

ကြုံးဝါးလိုက်သည်။ အသံကခပ်ကျယ်ကျယ်။

ယင်းကြုံးဝါးသံကိုကြားလိုက်သဖြင့် နေခြည်နှေးရင်ထဲ၌ အခုနဖြစ်ပေါ်နေသော တေဇာအပေါ်သနားစိတ်သည် နိပ်ခနဲ ကွယ်ပျောက်၍ သွားမိတော့သည်။ ထိုးစစ်ကြီးကိုဆက်လက် ဆင်နွဲ့ဖို့ပင်တွေးမိသေးတော့၏။

“ယောက်ျားကြီးတွေတန်မယ့် ရန်တွေ့တတ်လိုက်တာ”

တင်တင်က မကြားတကြားပြန်၍ ပြောရင်း ပြချင်သည့် အလံဖြူအား အနက်ဆိုးပစ်ရန်ကြံမိ၏။

စိတ်ကူးထဲမှာလည်း အလံနက်များကိုယ်စီခြုံထားသည် သူတို့အဖွဲ့က လောင်ချာများ၊ ရော့ကက်များကိုင်ဆွဲလျက် တိုက်ပွဲ ဝင်ရန်အသင့်ဖြစ်နေကြသည်။ ကွန်မန်ဒိုပုံစံအပြည့်ဖြင့် ရန်သူ ခြေကုပ်စခန်း ပွိုင့်နိုင်နိုင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်းချီတက်နေကြသည်။

ထိုစဉ် သူတို့ရှေ့သို့ အလုံးကြီးတစ်လုံး ဖုတ်ကနဲကျလာရာ ဝိုင်းကြည့်ခိုက် တီကောင်များအထွေးလိုက်ကြီးဖြစ်နေရကား “အမေရေ’ဟုအော်လျက် အားလုံးထွက်ပြေးကြတော့၏။

ဒါနဲ့များ.. . ဟင်း.. . ။

တေဇာတို့အဖွဲ့ကတော့ သူတို့ထိုင်နေကျဝိုင်းတွင်ဝင် ထိုင်ရင်း စားသောက်ဖွယ်များကို တစ်ယောက်တစ်မျိုးမှာနေကြသည်။

“သူတို့က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကြိုက်မတူဘဲ ထွေမိကြတယ်နော်.. .”

နီလာက တင်တင်ကို လှမ်းပြောခြင်းဖြစ်၏။

တင်တင်က နီလာကို ပြန်၍ပြောသည်။

“အေးပေါ့ဟ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကြိုက်မတူဘဲ ပြဿနာမတက်မှာပေါ့။ အကြိုက်ချင်းတူနေရင် စကားတူများ တုန်မှာပေါ့။ နင်နဲ့ နေခြည့်လိုပေါ့ဟာ”

“အောင်မာ. . ငါတို့က.ဘာမတူလို့လဲ”

“ဟိုဟာ. . အဲ. . နင်က ဟိုမျက်မှန်ထူထူနဲ့ မှန်ကြောင်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ နေခြည်က ဟို. . သရေစာဆိုတဲ့ သေနာတို့ သနားနေတယ်။ အကြိုက်ချင်းမတူဘူးလေ. . ။ အဲဒီတော့ ပြဿနာမတက်ဘူးပေါ့”

“အံ့မာ. . ငါက စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ လုံးဝ. . လုံးဝပဲ။ နင်ကသာ ဟို ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်နဲ့ ငါးဖောင်ရိုးကို မျက်စိအစာကျွေးနေတာ”

ဟိုပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း ဟိုပုဂ္ဂိုလ်တွေပါပဲ။

သည်ဘက်က တင်တင်တို့အုပ်စုပြောသည့်စကားများကို ကြားဖြစ်အောင်ကြားသွားကြသည်ဖြစ်ရကား ပုခုန်းတွန့်လျှက်လမင်းကစ၍ ဖောက်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ. . ။ ငါတို့တော့ လျှောက်လွှာမတင်ဘဲနဲ့ မဲပေါက်တော့မယ်ကွ”

“ဘာမဲလဲ. . ။ G.S.M ဖုန်းလား. . ”

“G.S.M မဲထက်ကောင်းတယ်ကိုယ့်လူရေ။

“P.K.N မဲ P.K.N မဲ . . ဟီး. . ဟီး. . ”

“ဘာလဲကွ. . P.K.N မဲဆိုတာ”

“မင်းကလည်း ပိန်းပါ့ကွာ. . P.K.N ဆိုတာ ဖျာကညိုပျိုကညာလေကွာ. . ။ ပျိုကညာမှ နုနုထွတ်ထွတ်ကလေးတွေ” တေဇာက နေခြည်တို့ဝိုင်းသို့ မျက်စိဝေ့ပြရင်းပြောခြင်းဖြစ်သည်။

သည်တော့ လမင်းကလည်း. . မျက်လုံးလေးမွှေးရင်း. .

“ဪ. . ဂလိုလား. . ။ ဒါတွေကို ကံစမ်းမဲဖောက်လို့လား. . ”

“ဘယ်ကလာကံစမ်းမဲဖောက်ရမှာလဲ. . . ကံစမ်းမဲက ပေါက်မှရမှာကွ. . . ။ အခုဟာက ကံစမ်းမဲထက် ကျိန်းသေတယ်။ သင်တို့က ငါတို့ကို ကြံကျိတ်နေပြီ။ သူတို့ပြောတာမင်းတို့ မကြားဘူးလား”

“မင်းကလည်း ကြိတ်ကြံနေပြန်ပါပြီ ပြောစမ်းပါကွာ”

“ကြိတ်ပြီးမှ ကြံတာနဲ့ ကြံပြီးမှ ကျိတ်တာ အတူတူပါပဲ ကွာ။ ငါတို့နှလုံးတွေကို အစာသွတ်တော့မှာတဲ့. . . ဟား. . . ဟား”

“ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

တေဇာတို့အုပ်စု တမင်လုပ်ရယ်လိုက်သံကြောင့် နေခြည် တို့လှမ်း၍ကြည့်သည်။ အံ့ကြိတ်မိ. . . နှုတ်ခမ်းကိုက်မိကြသည်။

ရှက်သည်လော၊ ဒေါသဖြင့်သည်လောမပြောတတ်။

နေခြည်နှေး ဆတ်ခနဲထ၍ နေရာမှထွက်လာခဲ့သည်။ ကွန်အန်ဒိုသူရဲကောင်းကြီးနှယ်ပါပဲ။

“နေခြည်မတက်နဲ့. . . ရပ်. . . အဲ. . . နေခြည်. . . နေဦးလေ. . .”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟာ”

နီလာတို့လှမ်းအော်သော်လည်း နေခြည်ကလှည့်မကြည့်ဘဲ ဆက်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် ပိုက်ဆံကပျာကယာရှင်းကာ သူတို့ပါ နောက်ကခပ်သွက်သွက်လိုက်ကြရတော့သည်။

သူရဲကောင်းမမတို့လာချေပြီပေါ့။

တေဇာတို့ဝိုင်းမှဖြတ်အလျှောက်တွင် တေဇာကလှမ်း၍ မေးလိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ပိုက်ဆံရှင်းခဲ့ပါတယ်နော်”

“ရှင်းရှင်း. . . မရှင်းရှင်း. . . နင်တို့အပူမဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ. . . ဟဲ. . . ကျွန်တော်တို့က ပူစရာမလိုပါဘူး။”

ခင်ဗျားတို့ပူနေမှာစိုးလို့ပါ”

“ဘာပြောတယ်။ ရှင်. . ရှင်. . မိုက်ရိုင်းလှချေလား”
ကွန်ဖူးမယ်နီလာက လက်နှင့်ရွယ်၍ပြောသည်။
တင်တင်က အတင်းလိုက်ဆွဲနေ၏။

“လာပါ နီလာရယ်. . မလုပ်ပါနဲ့။ ရှင်တို့ကလည်း လွန်
လွန်းတယ်။ နှမချင်းမစာနာဘူး။

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ. . ။ ဒီကမမတို့က တစ်လွဲတွေ့
လိုက်လို့ပါ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပြောတာက. . ဟို. . ကြွေးပူ
မှာကိုပြောတာပါ. . ။ နော်. . သူငယ်ချင်း”

“ဟုတ်ပါတယ်. . ။ ကျွန်တော်ပြောတာ ကျွန်တော့်
သူငယ်ချင်း ရှင်းပြတဲ့အတိုင်းပါပဲ”

“တောက်. . ”

နီလာထံမှ တောက်ခေါက်သံတစ်ချက်လက်သွား၏။

“လာပါ နီလာရယ်. . သွားကြပါစို့”

တင်တင်က အတင်းဆွဲခေါ်သွားရင်း ဖြောင်းဖျသည်။

“ဟင်း. . ။ ရှင်တို့နဲ့တွေ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . ကျွန်တော်တို့ကလည်း အရမ်းတွေ့ချင်ပါ
တယ်. . ”

“.....”

နီလာပါးစပ်ကတော့လှုပ်သွားသည်ကတော့ အမှန်။

အထဲရောက် ပီပီပြင်ပြင်မကြားရ။ တိတိပပမသိရ။

“ဤ အစ်မကြီး. . ပွစ်ပွစ်နဲ့ ဘာပြောသွားတာလဲ။ ဘာမှ
မကြားရဘူးဗျ. . ။ ကျယ်ကျယ်ပြောပါ”

“.....”

“အား. . ကြားပြီ. . ကြားပြီ. . ။ သူငယ်ချင်းတို့ချေ. . ”

“ဟေ. .”

“သေချင်းဆိုးတွေတဲ့ကွာ”

“ဗျာ. .”

နေခြည်တို့အုပ်စု ကင်(န်)တင်းသို့ မသွားချင်သဖြင့် ခရေ
ဝင်အောက်ရှိ ခုံတန်းကလေး၌ ထိုင်နေကြသည်။

“ငါတော့ ဆိုင်ပြောင်းသောက်ချင်ပြီဟာ. . ။ ဟိုငနာ
တွေနဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်တော့ဘူး”

နေခြည်က စတင်အဆိုတင်သွင်းလိုက်သည်။

သည်တော့ နီလာကလည်း ထောက်ခံချက်ပေး၏။

“အေးဟယ်. . ။ ဒီတစ်ခါ ပြဿနာဖြစ်ရင် ငါဖိုက်မိလိမ့်

ယ်”

တင်တင်က နီလာကိုကြည့်၍ လေပြေထိုးသည်။

“ဒေါသလျှော့ပါ တိုက်ကွမ်ဒိုမယ်ကြီးရယ်”

“လူကိုလာနောက်မနေနဲ့. . ဟွန်း”

“အရေးထဲ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကလည်း တစ်မျိုး. .”

“ဒါနဲ့. . သန္တာတစ်ယောက် ဘာလို့ကျောင်းမတက်ပါ

ထိမ့်၊ အန်းပီးပြန်ပြီလာမသိဘူး”

နေခြည်က “ဝမ်းနှုတ်ဆေးဇာတ်လမ်း”ကို တမ်းတစွာဖြင့်

ပြောလိုက်ခြင်းပင်။

သည်စဉ် နေခြည်တို့ မလှမ်းမကမ်းသို့ “လင့်ခရုဆာ”

ဆစ်မီးထိုးရပ်လာ၏။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူက သန္တာ။

အတူဆင်းလာသူက အပျံ့စားဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက်။

“ဟာ. . . ဟိုမှာ သန္တာ. . . ။ ဘေးကဟာ သူ့ဘဲလား၊ မန်ဒါလီလားမသိဘူး”

“အေး. . . ဘေးကဘဲက ဘယ်သူပါလိမ့်”

သူတို့ အမျိုးမျိုး ထင်ကြေးပေးနေစဉ် သန္တာတို့က အနီး သို့ရောက်လာ၏။

“ဟဲ့. . . ဘာငေးနေကြတာလဲ. . . ။ ငါ ကင်(န်)တင်းမှာ ဝင်ရှာခဲ့သေးတယ်ဟဲ့။ နင်တို့က ဒီမှာဘာလုပ်နေကြတာလဲ. . . ။ လာလေ. . . ကင်(န်)တင်းသွားရအောင်. . . ”

“ဟာ. . . ကင်(န်)တင်းမသွားခလျင်ပါဘူးဟာ. . . ဟို. . . အကုသိုလ်တွေနဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်ပါဘူး”

နေခြည်စကားအဆုံးမှာ တင်တင်က သန္တာအနီးသို့ အသာကပ်သွားပြီး. . .

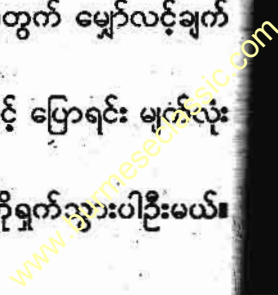
“ဟဲ့. . . တို့ကို နင့်ဘဲနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

“အာ. . . ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ဒါ. . . မန္တလေးက ငါ့အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲဟဲ့။ တို့အမေနဲ့ သူ့အမေနဲ့က ညီအစ်မအရင်းတွေလေ။ မနေ့ကမှ ရောက်တာ. . . နာမည်က ကိုဇော်မိုး. . . တဲ့”

“တော်သေးတာပေါ့ဟာ။ ငါတို့အတွက် မျှော်လင့်ချက် ရှိတာပေါ့”

တင်တင်က ရွတ်နောက်နောက်ဖြင့် ပြောရင်း မျက်လုံး ဆွေကြည့်၏။ သန္တာမျက်စောင်းခဲရင်း. . .

“ဟာ. . . နင်ကလည်း. . . ငါ့အစ်ကိုရွက်သွားပါဦးမယ်။

ကိုဇော်. . သူကနေခြည်နွေး၊ သူကတင်တင်၊ သူက နီလာတဲ့”

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်. . ကိုဇော်မိုး”

နေခြည်ကပြန်ပြောတော့ ဇော်မိုးကလည်း ပြုံးကာရယ်

တာဖြင့် . .

“ဝမ်းသာပါတယ် နေခြည်. . ”

“ကျွန်မတို့ကလည်း ဝမ်းသာဖါတယ်ရှင်”

တင်တင်နှင့်နီလာတို့ကလည်း အလှအယက်ဝင်၍ ဝမ်းသာနေကြသည်။ သည်တော့ကာ ဇော်မိုးကလည်း ကယျာကယာ ဝင်ပြန်၍ ဝမ်းသာကြောင်းပြောရသည်မှာ ပါးစပ်ပွင့်နားရွက်တက် ချိတ်နေမလားမှတ်ရသည်။

“ကဲ. . တို့တစ်ဆိုင်ဆိုင်သွားထိုင်ရအောင်။ ကိုဇော်က

အာလုပ်လိမ့်မယ်”

သန္တာက ဦးဆောင်၍ ဘိတ်သည်။ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပြတ်ပြတ်သား

သားပါပဲ။

ဟုတ်ပါ့. . သူကျွေးရမှာမှမဟုတ်ဘဲ။

“ဟိုဆိုင်ကိုတော့ မသွားချင်ဘူးဟာ. . ။ အဲဒီနေရာတွေနဲ့

အဆင်အတင်ချင်းမဆိုင်ချင်ဘူး”

“ဟာ. . ဘာဖြစ်လဲဟာ. . ။ ငါတို့က အုပ်စုတောင့်သွား

တင်တင်ကဖြည့်ထားပြီပဲ”

“ဟုတ်တယ်. . ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်တွေကို အမှုန့်ချေ

အထိတ်မယ်၊ ဖေါက်ခွဲဖျက်စီးလိုက်ရမယ်”

နီလာနှင့်တင်တင်တို့က အတိုင်အဖောက်ညီညီနှင့် ပြော

ကြသည်။ တီကောင်ကြောက် သူရဲကောင်းမမကြီးတွေပဲ။

“ကဲကဲ. . ဒါဖြင့်လည်း သွားမယ်လေ. . ”

စစ်ဆင်ရေးစဖို့ သူတို့အားလုံး ကားပေါ်တက်လိုက်ကြ

သည်။ မကြာမီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်လာ၏။
ထင်သည့်အတိုင်း တေဇာတို့အုပ်စုက ရောက်၍နေကြ
ပြီ။

နေခြည်တို့အဖွဲ့ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး တေဇာတို့စားပွဲဝိုင်း
နံဘေးမှဖြတ်အလျှောက်. .

“အဟမ်း. . အဟမ်း... အခုချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲ့
ပျော်စရာနံနက်ခင်းကလေး စပါတော့မယ်ခင်ဗျာ. . အဟမ်း”

လမင်းကစတင်၍ဖောက်လိုက်သည်။

သန္တာက လမင်းကိုမျက်စောင်းတစ်ချက်လှမ်းထိုးလိုက်

၏။

စားပွဲဝိုင်းမှာ ကိုယ်စီထိုင်ပြီးကြသည်နှင့် သန္တာက အသံ
မြင့်၍. .

“နက်(စ်)ရှယ် ငါးခွက်။ ကြေးအိုးက သုံးခွက်။ နေခြည်
နင်ကဘာမှာမှာလဲ. .”

“ဆီချက်ပဲလုပ်ပါဟာ. .”

“ဟုတ်ပြီ. . ။ ကိုဇော်ကော. .”

“ဆီချက်ပါပဲ. .”

အမှာချင်းတူကြသဖြင့် သန္တာ၊ နီလာနှင့် တင်တင်တို့က
သူတို့နှစ်ဦးကို ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့်ကြည့်ကြ၏။ ပြီးတော့ တင်တင်က
ပြောသည်။

“နင်တို့က အကြိုက်ချင်းတူတယ်နော်”

သည်စကားကြောင့် နေခြည်ရှက်သွေးဖြာကာ ခေါင်းငုံ့
၍ထားမိသည်။ ရှက်ချင်ယောင်ဆောင်တာနေမှာ. . ဟင်”

“ကျွန်တော်က အစကတည်းက ဆီချက်ကြိုက်တာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့စာလည်း ဘာပြောလို့လဲ။

ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်း နေခြည်ကလည်း အစကတည်းက ဆီချုတ် ကြိုက်တာပါနော်. . အဟဲဟဲ. . ”

“အိုး. . တင်တင်ကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်း မသိဘူး”

သည်စဉ် တေဇာတို့ဝိုင်းမှ မြင့်ကို၏အသံထွက်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ. . ဘာမှသရေကျမနေနဲ့။ မင်းတို့ ငါတို့လို ဝယ်စားနိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ စွန့်ကြဲတဲ့သူရှိမှ စားနိုင်တာ”

“အေးပါကွယ်၊ ငါတို့ကလည်း ဗုဒ္ဓိတာမပွားပါဘူး။ မေတ္တာပို့ပါတယ်. . အဟီးဟီး”

သည်တော့ သန္တာက သည်ဘက်ဝိုင်းမှပြန်၍ခွပ်ပြီ။ ဒါရိုက်တော့မဟုတ်။ နံဘေးမှ သူ့အစ်ကိုမှတစ်ဆင့် စစ်ဆင်ခြင်း။

“ကိုဇော်. . ကိုဇော်တို့ခြံထဲမှာ ခွေးလေးဘာလေးမမွေး ဘူးလား”

“မွေးသားပဲ။ အယ်ဇေးရှင်းနှစ်ကောင်ရှိတယ်လေ. . ။ ခြံကတော့ ဘာလုံသလဲမမေးနဲ့. . ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သန္တာ. . ”

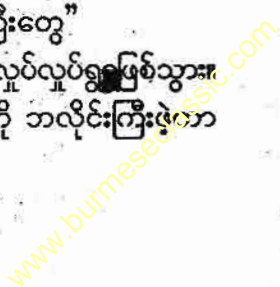
“ဪ. . သန္တာတို့ကျောင်းမှာလည်း ဟောင်တတ်တဲ့ ခွေးတွေရှိတယ်လို့ပြောမလို့ပါ။ ဒါပေမယ့်. . အယ်ဇေးရှင်းလို တော့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့က ဟောင်ရုံဟောင်တတ်တာ။ မကိုက် ဖတ်ဘူး။ ခွေးအခြောက်ခွေးဂန်ဒူးတွေလေ”

နေခြည်ကပါဝင်၍ အဆင်းဘီးတပ်ပေးပြန်၏။

“တချို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေတဲ့ခွေးတွေဆို ပိုတောင် ဆိုးသေးတယ်။ စားပြီးနားမလည်ခွေးပေါကြီးတွေ”

သည်စကားကြောင့် တေဇာတို့ဝိုင်း လှုပ်လှုပ်ရွှေ့ပြန်သွား။

“ဟေ့ကောင်တေဇာ. . ။ ဒါ မင်းကို ဘာလိုင်းကြီးဖဲ့တာ တွ. . ။ ငါ မခံနိုင်ပါဘူး”

“ပြောပါစေကွာ. . ။ ခွေးစကားတွေပြောနေတာ၊ ငါတို့ လူတွေနဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့”

“အေး. . ဟုတ်တယ်။ ငါတို့အဖေတစ်ခါတစ်ခါ ငါ့ကို ဒေါသထွက်ရင် ဟေ့ကောင်. . ခွေးပါးစပ်က ခွေးစကားမပြောနဲ့ တဲ့. . ဟား. . ဟား”

သည်စကားကလည်း နေခြည်တို့အတော့်ကို မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သောစကားပင်။

တကယ်လည်း သူတို့ခံနိုင်ပုံမရ။

နီလာကအရင် ဆတ်ခနဲထရပ်တော့ နေခြည်တို့လည်း ထပြီးရပ်လိုက်ကြသည်။

ပြီးတော့ တေဇာတို့ဝိုင်းရှေ့မှာသွား၍ ခါးထောက်ရပ် လိုက်ကြ၏။

“ခါးတွေထောက်လို့. . ယိမ်းကကြမလို့နဲ့တူတယ်။ ဘယ် ကယိမ်းအဖွဲ့ပါလိမ့်”

သည်တော့ တိုက်ကွမ်ဒိုနီလာက တေဇာတို့စားပွဲကို ‘ဒိုင်း’ခနဲလက်သီးဖြင့် ထုပစ်လိုက်၏။

“ဟဲ့. . သောက်ပလုတ်တုတ်. . ။ ဟား. . လန့်လိုက်တာ ဗျာ. . ။ ဖြည်းဖြည်းသက်သာလုပ်မှပေါ့”

လမင်းက မျက်လုံးလေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်၍ ပြော သည်။ မြင့်ကိုက. .

“ခင်ဗျားတို့ကလည်းဗျာ. . ။ ကိုယ့်စားပွဲကိုယ်ထုတာ ဟုတ်ဘူး. . ။ တကူးတက ဒီဘက်စားပွဲ လာထုရတယ်လို့.

ရှင်တို့ သိပ်လွန်နေပြီ သိလား”

နေခြည်နွေး၏ အသံထန်နေသည်။

လမင်းက. .

နေခြည်ထွေးမှနှေးမည်ထင်

“ကျွန်တော်တို့ ဘာပြောလို့လဲဗျာ။ ခွေးက ခွေးစား
ပြောတဲ့အကြောင်း ပြောနေတာ။ ခွေးက လူစားပြောတာ
ခင်ဗျား ကြားဖူးလို့လား”

“ရှင်. . ရှင်. . ပြောလေမိုက်ရိုင်းလေပါလား”

“ဟုတ်တယ်. . ။ ရှင်. . အပြင်က ဧည့်သည်တစ်
ယောက်ရှေ့မှာ သက်သက်မဲ့ အရှက်ခွဲတာ”

“လာပါ သန္တာရယ်. . ။ အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ အုတ်ကြား
မြက်ပေါက်တွေနဲ့ ဖက်ပြောမနေပါနဲ့”

ဒါက နေခြည့်စကား။

သည်တစ်ခေါက်တော့ တေဇာတော့ အတော်တင်းသွား
ပုံရ၏။

“ခင်ဗျား အဲဒီလောက်အထိ မလွန်နဲ့နော်။ ကျုပ်တင်း
လာပြီ”

“တင်းလာတော့ ရှင်ကဘာလုပ်ချင်သလဲ. . ”

ကဲ. . မေးပြီ။ ကလေးဘယ်သို့ဖြေမည်နည်း။

အေးလေ အမေးရှိရင် အဖြေရှိရမည်ပဲ။

“ဘာလုပ်ချင်သလဲ သိချင်သလား”

“သိချင်တယ်”

“သိချင်ရင် ရှေ့တိုး”

“တိုးတယ်”

နေခြည်က တကယ်ပင် ရှေ့တိုးသွားသည်။

သည်တော့ တေဇာက ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်အသားကိုထိရဲထိကြည့်”

“အောင်မယ်. . ၊ ထိတယ်. . ထိတယ်. . ကဲ. . ဘာဖြစ်

လဲ. . ”

“အဟီး.. အရသာရှိတယ်..”

“ဘာ..”

နေခြည်ဆွေဆွေခန့်သွား၏။

သည်စဉ် ဇော်မိုးဆိုသည့်သင်္ကေတသားရောက်၍လာ၏။

“ကဲ.. နေခြည်။ စိတ်လျော့လိုက်တော့နော်.. ။ ရန်ဖြစ်
တယ်ဆိုတာ အောက်တန်းကျတဲ့ လူတွေရဲ့အလုပ်ပါ”

ဇော်မိုးက ဖြန်ဖြေသလိုလိုနှင့် မသိမသာဖဲ့နေ၏။

နေခြည်က ဇော်မိုးကို ပြန်၍ပြောသည်။

“နေခြည်က အောက်တန်းကျချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး။
အောက်တန်းကျတဲ့လူတွေနဲ့တွေ့လို့ အောက်တန်းကျချင်သွား
တာပါ”

“နေခြည်ကလည်း ကိုယ်နဲ့တန်းမတူတဲ့ လူတွေနဲ့ တန်း
မညီရဘူးလေ”

အမျိုးသမီးဆိုရင်တော့အကြောင်းမဟုတ်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်က သည့်နှယ်ဆိုလာသည်ကို
တော့ တေဇာကလုံးဝမခံ။ ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲထရပ်ကာ..

“မင်း စကားပြောတာကြည့်ပြော.. ။ ငါတို့ ကျောင်းသူ
ကျောင်းသားအချင်းချင်းတွေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မခံချင်
အောင် ပြောနေဆိုနေကျပဲ.. ။ အေး.. တို့က ကျောင်းသူ
ကျောင်းသားချင်းပဲ သည်းညည်းခံမယ်.. ။ ကြားကကောင်ဝင်
လာရင်တော့ မောသွားမယ်သူငယ်ချင်း”

“ဒါဆိုလည်း စမ်းကြည့်လေကွာ..”

“သိပ်ရတယ်သူငယ်ချင်း..”

နှစ်ယောက်ဖဲ့ဖို့ပြင်နေတုန်းက သန္တာက သူ့နှစ်ကို
ဇော်မိုးကို အတင်းဝင်၍ဆွဲသည်။

www.burmeseclassic.com

နေပြည်ကွေးမှနွေးမည်ထင်

“ကိုဇော်. . ။ လာ. . လာ. . ။ ကိုဇော်က တစ်ယောက်
တည်း. . ”

“တောက်. . ”

ဇော်မိုး တောက်ခေါက်ရင်း သန္တာနောက်သို့ပါသွားသည်။
ကားပေါ်တက်ကာနီးတွင် တေဇာတို့အဖွဲ့အားကြည့်ကာ
တောက်ခေါက်ရင်းထပ်ပြောသေးသည်။

“တောက်. . ကံကောင်းသွားတယ်. . သန္တာဆွဲတာမြန်
သွားလို့. . ”

ဇော်မိုးကြိမ်းတာမရှင်းသဖြင့် တင်တင်က သေချာအောင်
မေးသည်။

“ကိုဇော်မိုး. . သူတို့ကံကောင်းသွားတာလားဟင်”

“ဟုတ်ဖူးလေ. . ကိုယ်ကံကောင်းတာ. . သူတို့က လူများ
တယ်လေ. . ဟီး. . ”

(၉)

ရန်ကုန်မြို့လယ်က ဗိုလ်ချုပ်ဈေး..

ပြည့်စုံစွာပြောရလျှင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဈေးရယ်ပဲ
ပေါ့။

သည်ဈေးကြီးက ကြာပြီ။ ဟိုးအရင်ကတည်းကစည်ကား
ခဲ့သည်။ ယခုဆို ဆိုင်ခန်းများတိုးချဲ့ဖွင့်လှစ်ပေးထားသဖြင့် ပိုမို
စည်ကားသည်။

အထူးသဖြင့် ရတနာဆိုင်တွေများသည်။

ကျောက်အရောင်းအဝယ်ပွဲစားတန်းကလည်း သည်ဈေး
မှာပဲရှိသည်။

သန်လျင်မြို့သူဖြစ်ခဲ့သူ အဂ္ဂမဟာသီရိသုဓမ္မသီရိဘွဲ့ရ
ဒေါ်အေးအေးခန့်ဆိုရှေးမဆွကပင် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ထိပ်တန်း
စိန်ရွှေရတနာဆိုင်ကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ ထိုင်းနိုင်ငံ ဗန်ကောက်မြို့
မှာတောင် ရတနာဆိုင်ကြီး ဖွင့်နိုင်သည်ထိ ကြီးပွားခဲ့သည်။

ချမ်းသာခဲ့သည်။

အလှူဒါနနေရာမှာတော့ ရက်ရောသည်။ သန်လျင် သိမ်ကျောင်းက နှစ်ထပ်သာသနာ့ဗိမာန်ကြီးကို သိန်းထောင် ဂဏန်းမျှတစ်ဦးတည်း အကုန်အကျခံဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ သည်။

အခြားနေရာတွေမှာ လှူဒါန်းထားတာတွေကလည်း မနည်းလှ။ ဒါကြောင့် နိုင်ငံတော်က အဂ္ဂမဟာသီရိသုဓမ္မသီရိ ဘွဲ့ကို ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။

သည်နေရာ၌ သိမှတ်ဖွယ်တစ်ရပ်ရှိနေသည်။ လူတိုင်း မသိသေးသည့်ကိစ္စ။

အလှူချင်းတူရာဝယ် ရဟန္တာမုဂ္ဂိုလ်များကို လှူဒါန်းရ ခြင်းသည် ချက်ချင်းကောင်းကျိုးပေးသည်ဟု သိကြမိမည်။

အနီဒေါ်အေးအေးခန့်ကား ထိုင်းနိုင်ငံ ဗန်ကောက်မြို့၌ ရဟန္တာဟုကျော်ကြားအပ်သော တောင်ပုလုဆရာမြတ်ကြီးအား သိက္ခာထပ်လှူဒါန်းခွင့်ကြံခဲ့သည်။

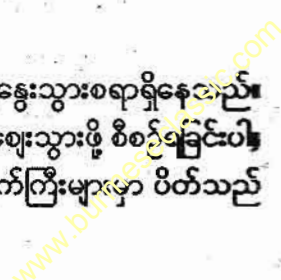
ထို့ကြောင့် သူသည် လက်ငင်းအကျိုးပေးချမ်းသာရသည် လောဟု တွေးတောစရာ။

လှူရမည်ဆိုမတွန့်တို။ ယခုလည်း သူညီအစ်ကိုမောင် နှမ ကိုးယောက်အား တစ်ယောက်လျှင် ဆယ်သိန်းစီပေးကမ်း လှူဒါန်းမည်ဟုကြားရ၏။

ဟုတ်လျှင်တော့ကောင်းပါ။

သာဓု. . သာဓု. . သာဓု. . ။

သည် ဝိုလ်ချုပ်ဈေးသို့ နေခြည်နှေးသွားစရာရှိနေသည်။ ကျောင်းအားရက် တနင်္ဂနွေမို့ ဈေးသွားဖို့ စိစဉ်ခြင်းပါ။ သည်ဈေးက တနင်္လာနေ့နှင့်အခါကြီးရက်ကြီးများမှာ ပိတ်သည်

လေ။

ဈေးသွားဖို့ အဝတ်စားလဲပြီးကာမှ ဖေဖေက အရေးပေါ် အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ကားယူသွားသဖြင့် နေခြည်မောရပြီ။

နေခြည် မကြည်မကြည်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းစုပွစုပွလုပ်ကာ မေမေဒေါ်ထားထားကိုပြောတော့၏။

“ဖေဖေကလည်း မနေ့ကတည်းက သမီးဒီနေ့ကားသုံးပါ မယ်ပြောထားရဲ့သားနဲ့. .”

“သူလည်း အလုပ်ကိစ္စအရေးပေါ်လာလို့ပဲ သမီးရယ်. . သမီးက ကကငှားသွားပေါ့”

“အာ. . မေမေကလည်း တောင်ဒဂုံကနေ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို ကားခလေးငါးထောင်ပေးရတာမေမေရဲ့. . နှမြောစရာကြီး”

“နှမြောမနေ့ပါနဲ့သမီးရယ် ကားခ မေမေပေးလိုက်ပါ မယ်”

“တကယ်”

“ပေးပါမယ်ဆိုမှပဲ. . အော်ဒါထက် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ဆိုင်သစ်ဖွင့်ထားတဲ့ ထက်မြက်ချယ်ရတနာဆိုင်ကိုသိလား”

“မသိဘူးမေမေရဲ့. . ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အဲဒီဆိုင်ရှင်က မောင်ကျော်စွာနဲ့ ပြုံးပြုံးတို့ဆိုင်လေ. . သူ့သမီးလေးက ထက်မျက်ခြယ်တဲ့”

“မေမေနဲ့သိတယ်”

“သိတာမကြာသေးပါဘူး။ တလောက စိန်နားကပ်တစ်ရံ ဝယ်ရင်းသိခဲ့တာ”

“အဲဒီတော့ စိန်လက်စွပ်တစ်ရံမှာထားတာရပြီလား သိချင်လို့ ဝင်မေးခဲ့ပါလား. . ဒေါ်ထားထားက မေးခိုင်းတာဆို သိတယ်”

နေခြည်ထွေးမှနှေးမည်ထင်

“မေးခဲ့မယ်လေ. . ဆိုင်နေရာပြော”

“ဟို. . မြောက်ဘက်တန်းက ရထားလမ်းကူး သစ်သား
တံတားရှေ့နားလေးကွယ်. . ဆိုင်းဘုတ်ရှိပါတယ်. . မြင်သာပါ
တယ်”

“ဟုတ်မေးခဲ့ပါမယ်. . လက်စွပ်က သမီးဖို့လား”

“ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မှာပေါ့. . ကဲရော ကားခတစ်သောင်း”
နေခြည်က မိခင်ပေးသည့် ကားခတစ်သောင်းကိုယူ၍
‘ဘတ်ငွေ’အဖြစ်သတ်မှတ်ကာ အိတ်ထဲထည့်လိုက်သည်။

ပြီး. . လိုင်းကားစီးသွားတော့သည်။

တတ်တာ. . တတ်တာ။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသို့ရောက်တော့ အရှေ့ဘက်တန်းမှ
လျှောက်လှမ်းရင်း ငေးကာ မာကွူဖြင့် ဈေးအတွင်းဝင်ရန်
ဘယ်ဘက်သို့ချိုးလိုက်သည်တွင်. .

“နေခြည်. . ”

ခေါ်သံကြား၍ ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သန္တာ
အစ်ကို ဇော်မိုး။ အအေးဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲမှ လှမ်း၍ခေါ်ခြင်းဖြစ်
သည်။

“အယ်. . ကိုဇော်မိုး”

ဇော်မိုးက မတ်တပ်ထရပ်လျှက်. .

“လာလေ. . နေခြည်. . အအေးသောက်ရအောင်”

အားနာ၍လား။ ဘာလားတော့မသိ။

နေခြည်ပြန်မငြင်းဘဲ အအေးဆိုင်ထဲဝင်လိုက်သည်။
ဇော်မိုးနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာထိုင်လိုက်သည်။

“ဘာသောက်မလဲနေခြည်. . ”

“ကိုလာပဲသောက်ပါ့မယ်”

ဇော်မိုးက ကိုယ်တိုင်ထမှာပေးသည်။ ပြီး. . မေးခွန်း ထုတ်သည်။

“ဈေးဝယ်လာတာလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုဇော်မိုး၊ ပစ္စည်းလေးတွေဝယ်စရာရှိလို့. . ကိုဇော်မိုးကော. . ဘယ်လာတာလဲ”

“ကျောက်ကိစ္စချိန်းထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီလာတာ ပါ။ တွေ့ပြီးပါပြီ။ အခု အအေးသောက်ပြီးရင် ပြန်တော့မလို့။ အတော်ပဲ. . နေခြည်ဈေးဝယ်လေ။ ကိုဇော် အဖော်လိုက်ပေး မယ်။ နေပါဦး. . အခုလာတော့ အိမ်က ကားနဲ့လာတာပဲလား”

“အိမ်က ကားက ဖေဖေ အရေးပေါ်ယူသွားလို့ ကကနဲ့ ပဲလာခဲ့ရတာ”

ကကဖိုးကို ဘတ်ထားပြီး လိုင်းကားနဲ့ လာတာကို ကက နှင့်လာတယ်လုပ်နေ၏။ မသိရင်ခက်မယ်. . ဟွန်း။

“ကျွန်တော့်ကို ကိုဇော်လို့ပဲ ခေါ်လို့ရပါတယ် နေခြည်”
နေခြည်ဘာမှပြန်မပြော။ မျက်လွှာချလျှက်ပြုံးနေသည်။
ပြောဖို့လည်းမအားပါ။ အအေးသောက်နေရသည်လေ။

အအေးကုန်သွားတော့ ဇော်မိုးက. .

“သွားမလား. . ”

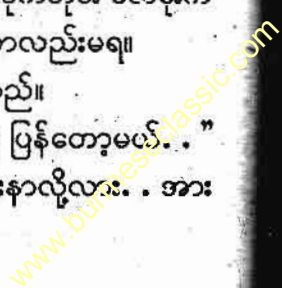
“သွားလေ. . ”

ဆိုင်မှထွက်ကာ နှစ်ဦးသား ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲလျှောက်
ကြည့်ရင်း လိုအပ်သည်ကို ဝယ်လိုက်တိုင်း ဝယ်လိုက်တိုင်း ဇော်မိုးက
ပိုက်ဆံထုတ်ထုတ်၍ ရှင်း၏။ အတင်းငြင်းတာလည်းမရ။

ကြာတော့ နေခြည်အားနာလာမိသည်။

“တော်ပြီ. . ဘာမှ မဝယ်တော့ဘူး။ ပြန်တော့မယ်. . ”

“ဟာ. . နေခြည် ကျွန်တော့်ကိုအားနာလို့လား. . အား

နေခြည်ထွေးမှနှေးမည်ထင်

မနာပါနဲ့ နေခြည်ရဲ့။ ကြုံလို့ပဲဥစ္စာ

“မလုပ်ပါနဲ့ရှင်။ ပြန်တော့မယ်။ ဪ... လာမလှ တနင်္ဂနွေ နေခြည့်မွေးနေ့လေ။ ဒါကြောင့် လိုအပ်တာတွေ လာဝယ်တာ”

“လုပ်လေ... ဘာလိုသေးလဲ...။ ဝယ်ပါနေခြည်”

ဇော်မိုးတစ်ယောက် ဖလှိုင်းကြီးဝယ်ပါလုပ်နေ၏။ ဟိုတစ်နံတစ်ဆင်စာဝယ်ချလိုက်မှ ဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေဦးမည်။ နေခြည်က ညင်းလို့တော်သေး၏။

“ဟင့်ဟင်း... မဝယ်တော့ဘူး။ ရပြီ”

“မွေးနေ့ကျ ကိုဇော်ကို ဖိတ်မှာလား...”

“ဖိတ်မှာပေါ့။ သန္တာနဲ့ ဖိတ်စာပို့လိုက်မယ်လေ”

“ဒါဖြင့် ပြန်မလား...။ ကိုဇော်ကားနဲ့လိုက်ပို့မယ်လေ။”

“ကိုဇော်ကကော... ကိစ္စဝိစ္စ... ပြီးသွားပြီလား”

“ပြီးသွားပါပြီ နေခြည်”

“ဒါဆိုလည်း ပြန်ကြမယ်လေ...”

နှစ်ဦးသား ဈေးထဲမှ ထွက်လာကြသည်။

သည်စဉ် ဈေးထဲသို့ဝင်လာသော လမင်းနှင့်မြင့်ကိုတို့နှင့်

မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံမိကြတော့၏။

လမင်းက ‘အဟမ်း... အဟမ်း...’ ဟု အာလုပ်သံကြီး

ဖြင့်အသံပြုလိုက်သည်။

နေခြည်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ရင်းမဲ့ ပြလိုက်၏။

လမင်းနှင့်မြင့်ကို နေခြည်ကိုလှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်

ထုပ်ရင်း... ဈေးထဲဝင်သွားကြသည်။

နေခြည်က နောက်တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ကြက်သရေ တုံးလိုက်တာ”

“ဗျာ...၊ ကျွန်တော့ကိုလား..”

နံဘေးမှဇော်မိုး အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ပြောရှာသည်။
နေခြည်က နောက်ဘက်သို့ မေးငေါ့ပြရင်း..

“ဟိုမှာလေ.. ဟိုမှာ.. ။ ကျောင်းကကောင်နှစ်ယောက်
ကိုပြောတာ”

သည်တော့မှ ဇော်မိုးက

“ဪ.. ဒီကောင်တွေကိုး။ တော်တော်မျက်နှာရှူးတဲ့
ကောင်တွေနော်.. ။ ဟိုနေ့က ဆွဲတဲ့လူမရှိရင် အဲဒီကောင်တစ်
ကောင်ကို ကိုဇော် ထိုးမိတော့မလို့၊ ကံကောင်းသွားဟယ်”

ဘယ်သူကံကောင်းတာလဲတော့ တိတိကျကျမပြောပါ
ချေ။ တကယ်တော့ သူကံကောင်းတာကိုပြောခြင်းဖြစ်ပါမည်။

နေခြည်က မလိုအပ် မစစ်ဆေးပါဘဲ သန်းခေါင်စာရင်း
တင်ပြနေ၏။

“သူတို့သူငယ်ချင်းနာမည်က သရေစာလေ.. ။ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းမှာနေတာ..”

“ဘာ.. သရေစာ.. ဟုတ်လား.. နေခြည်.. ။
ဟင်း.. နာမည်ကလည်းကွာ”

“တေဇာပါ.. ။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက သရေစာလို့
ဖျက်ပြီးခေါ်ကြတာပါ”

“ဪ.. ဒီလိုလား.. ။ အင်း.. သရေစာဆိုတော့
အစားခံရမယ်၊ အဝါးခံရမဲ့နိမိတ်ပဲပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်.. ဟုတ်တယ်.. သူ့ကို နေခြည်ဝါးစားလိုက်
ချင်တာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ နေခြည်ရယ်.. သွားကြားတွေညပ်ဖို့နိမိတ်
မယ်..”

(၁၀)

သံဃာတော်များ ဆွမ်းကိစ္စပြီးသည်နှင့် လူပုဂ္ဂိုလ်များ စားသောက်ရန် တေဇာနှင့်ကျောင်းသားများပြင်ဆင်ကြရသည်။

‘ကျောင်းသားများ’ဆိုသော်လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ချည်း သက်သက်မဟုတ်ကြ။

နယ်မှ ရန်ကုန်သို့ကျောင်းလာတက်ကြသူများဖြစ်ကြ သည်။

ဆရာတော်ကြီးနှင့်ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်မကင်းသူများလည်း ဖြစ်ကြသည်။

“ဟေ့ကောင်. . တေဇာ. . ။ ဘာတွေအလုပ်များနေတာ ထဲ. . ။ ငါတို့လည်း မနက်စာမစားရသေးဘူးနော်. . ”

“ဟာ. . ဟေ့ကောင်တွေ. . ။ ဘယ်ကဘယ်လိုဆုံလာ ကြတာလဲ။ ထမင်းနဲ့ဟင်းကတော့ အပြင်လူအတွက် အပိုမရှိဘူး ဆော့”

“အပြင်လူအတွက် အပိုမရှိလည်း မင်းကိုတာထဲက ငါတို့

www.burmeseclassic.com

သုံးယောက်မျှစားမယ်ကွာ. . ”

ငတ်ကြီးကျမြင့်ကိုက ဇွတ်ကြီးကိုပြောနေသည်။

သည်တော့ တေဇာကရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြန်ပြောရသည်။ လေပြည်ထိုးရသည်။

“အလကားပြောတာပါကွာ. . ။ ကျောင်းဆိုတာအယုတ်အလတ်အမြတ်မရွေး၊ လာတောင်းတဲ့လူကိုတောင် စွန့်ကြဲရတာပဲဥစ္စာ”

“သာဓုကွာ. . သာဓု. . သာဓု. . ”

လမင်းက စပ်ဖြူပြန်ပြောနေသေး၏။

တေဇာက အလုပ်လုပ်ရင်းတန်းလန်းမှလှမ်း၍ မေးသည်။

“ကိုင်း. . မင်းတို့ ဘာလာရှုပ်ကြတာလဲ။ ဘယ်မှာဆိုလာကြတာလဲ. . ”

“ငါက ကျူရှင်က ပြန်လာတာ။ ဒီကောင်နှစ်ကောင်က ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ လူအထင်ကြီးအောင် လမ်းသလားပြပြီး သူများဈေးဝယ်တာ လျှောက်ငေးပြီးပြန်လာတာ”

“မင်းကလည်း အထင်မသေးစမ်းပါနဲ့။ ငါတို့လည်း ပစ္စည်းသွားဝယ်တာပါ။ မတွေ့လို့ပြန်လာတာ”

မြင့်ကိုက ပြန်၍ပြောကာ ဖာသလိုတေးသလိုလုပ်၏။

သည်တော့ တေဇာကမေးပြီ။

“မင်းတို့ သွားဝယ်တဲ့ပစ္စည်းက မတွေ့ရအောင် ဘာပစ္စည်းမို့လို့လဲ. . ”

“ငါ့ပိ”

“ဟာ. . ငဝိက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ မဝယ်ရဘူးကွာ. . ”

“ဘယ်မှာဝယ်ရတာလဲ”

“ယုဇနပလာဇာမှာဝယ်ရတာ”

သုံးယောက်သား သဘောကျစွာရယ်မောဖြစ်ကြ၏။

“ကိုင်း.. ကိုင်း.. ဟေ့ကောင်တွေ.. ထမင်းစားလို့ ရပြီ.. လာ..”

သူတို့သုံးယောက် ထမင်းဝိုင်းမှာ ဝင်၍ထိုင်ကြ၏။

“ဟား.. ဟင်းတွေက အစုံပါပဲလားကွ”

မြင့်ကိုက ဟင်းခွက်များကိုကြည့်၍ တအံ့တဩရေ ရွတ်နေသည်။

သည်တော့ တေဇာက..

“ဟုတ်တယ်။ ဟင်းကတော့ ဘာစုံသလဲမမေးနဲ့။ ဒါက ကြက်ဟင်းခါးသီးကြော်၊ ဒါက ငွေ့တောက်ရွက်ဟင်းခါး၊ ဒါက ကြောင်သျှာသီးသုတ်၊ ဒါက တမာချဉ်”

“ဟုတ်ပြီ.. ဟုတ်ပြီ.. အတော်စုံတယ်.. ။ ဆင်တုံး ဓနွယ် တောက်တောက်ကြော်လေးတစ်ခွက်ပဲလိုသွားတာ”

“အေး.. မင်းပြောတဲ့ တောက်တောက်ကြော်လည်း ချက်လောင်းတဲ့ဒကာရိုရင် စားရမှာပဲ.. ။ သံဃာတော်တွေဆိုတာ ဒီလိုပဲလေကွာ၊ ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ စားရ နှာပဲ။ အဓိကကတော့ သူတို့လောင်းလှူတဲ့ဆွမ်းကို စားပြီး ဝေီယတ္တိ၊ ပရိပတ္တိတွေကျင့်ကြံအားထုတ်ဖို့ပေါ့ကွာ”

“ကဲ.. မင်းတရားကိုနောက်မှနာပါရစေကွာ.. တို့ ဝိုက် ဘာလှပြီ၊ ချဉ်ချဉ်ခါးခါးစားမှာပဲ”

“အံမယ်.. ဒီမှာ.. ဝက်သား ကြက်သားတွေလည်း ပါပါ သေးတယ်ကွ..”

“ကဲ.. ပါရင် ဆွဲပြီဟေ့..”

မြင့်ကိုက ဦးစွာစတင်၍စားတော့၏။ မြန်မှမြန်။

ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း လက်မနှေးကြ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေသည့် တေဇုထက်ပင် သူတို့က ပို၍လက်သွက်နေသေး။

“ကဲ. . စားပြီးရင် အချိုတည်းဖို့ ငါ့အခန်းထဲသွားကြမယ်”

“ကောင်းတယ်. . ကောင်းတယ်”

သူတို့ တေဇုအခန်းထဲသို့ရောက်လာကြသည်။ တေဇုအခန်းထဲမှာက ငှက်ပျောသီး၊ ထန်းလျက်တို့အပြင် နက်(စ်)ကော်ဖီ၊ အိုဗာတင်း၊ မိုင်လိုအပြင် မုန့်ပုန်းတွေပါ အစုံအလင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မြင့်ကိုက မျက်လုံးပြူးသွားရင်း. .

“အား. . သရေစာဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့လိုက်တယ်ကွာ. . ။ စားစရာတွေ တပျော်ကြီးပဲ. . ”

“ဒါပေါ့ကွာ. . ။ သူ့ဘုန်းသူ့ကံနဲ့သူဖြစ်လာတာကွ”

“ဘာလဲ. . မင်း. . ဘုန်းကြီးတွေကို လျှာတဲ့ဟာကို ဖြတ်ခုတ်ထားတာလား. . ”

“မင်းတို့ကလည်းကွာ ငါ့ကို ဒီလောက်တောင်ပဲ အထင်ပိစိရသလား. . ။ ဒါတွေက ငါစားဖို့အတွက်လက်ဆောင်ပေးလို့ရထားတာကွ”

“ဟုတ်ရဲ့လားတေဇုရာ. . ။ မင်းကို အဲဒီလောက်သဒ္ဓါတရားရှိတဲ့လူကော ရှိသေးလို့လား”

“ဟ. . ရှိတာပေါ့ကွ. . ”

“ရှိရင်ဘယ်သူလဲ. . ”

“ဘယ်သူလဲဆိုတာထက်. . ဘာကြောင့်လဲဆိုတာကို အရင်မေး”

“အေး. . ဘာကြောင့်လဲ. . ”

“ဟဲ. . ဟဲ. . ။ ပညာကြောင့်ကွ. . ပညာကြောင့်”

နေပြည်ထွေးမှနှေးပည်ထင်

“ပညာကြောင့်. . ။ ဟား. . ဟား. . မင်းလည်းနောက်ဆုံးနှစ်. . ငါတို့လည်း နောက်ဆုံးနှစ်ပါကွာ။ ဒီအတန်းပညာအပြင် မင်းက ဘာပညာများတတ်သေးလို့လဲ. . ဘာလဲ. . ဆယ့်နှစ်ကြိုးလား. . ။ အောက်လမ်းလား. . ”

“ဟား. . ဒီကောင် အဲဒီလောက်အထိ အဆင့်မြင့်ပညာတွေတတ်မှာမဟုတ်ပါဘူးကွာ. . ။ ဒီကောင်တတ်ရင် ဆယ့်နှစ်လမ်းအောက်ဘလောက်မှာ အမှိုက်ကျုံးတဲ့ပညာပဲတတ်မှာ. . ဟား. . ဟား”

“မလောင်ပါနဲ့ကွ. . ။ ငါက ဗေဒင်ပညာတတ်တယ်ကွသိရဲ့လား. . ”

“ဘာလဲ. . မဟာဘုတ်. . မဟုတ်ဘာလား”

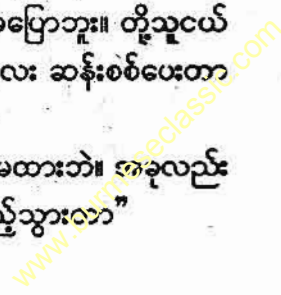
“အကောင်းပြောတာကွ. . ။ မင်းတို့ဝင်မနောက်နဲ့ ငါအတည်ပြောမယ်။ ငါ့အဘိုးက နက္ခတ်ပညာရှင်ကြီးကွ။ သူက ဟောစားတာမဟုတ်ဘူး။ သူတေသနပညာရှင်ကွ။ ငါက အဘိုးဆီကပညာတွေရထားတာ”

“တကယ်. . ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ. . ။ အစက ဗေဒင်ပညာဝါသနာပေါပေမယ့် အဘိုးက အတင်းသင်ပေးလို့ တတ်သွားတာ။ သင်ရင်းနဲ့ သိပ္ပံနည်းကျတဲ့ပညာမှန်းသိလို့ စိတ်ဝင်စားပြီး တကယ်ထွေလာခဲ့တယ်။

“ဒါနဲ့များကွာ. . ငါတို့ကို အစကမပြောဘူး။ တို့သူငယ်ခင်းတွေရဲ့ ကံကြမ္မာရှေ့ရေး နောက်ရေးလေး ဆန်းစစ်ပေးတာထုတ်ဘူး”

“ငါက ဟောစားမယ်လို့မှ စဉ်းစားမထားဘဲ။ အခုလည်း ထောင်မှတ်ဘဲ တတ်တဲ့ပညာက အသုံးတည့်သွားလာ”

“ဘယ်လိုအသုံးတည့်သွားတာလဲ. .”

“ကျောင်းကို လာလာနေတဲ့ အန်တီကြီးတစ်ယောက် သူ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအတွက် ဆရာတော်ဆီ ဗေဒင်လာမေး တယ်။ ဆရာတော်က ဗေဒင်ဟောတာ သံဃာတော်တွေအလုပ် မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ငါ့ဆီလွတ်လိုက်လို့ ငါက ဟောပေးလိုက်တာ ကွက်တိပဲ။ သူ သိန်းနှစ်ဆယ်လောက်အလိမ်ခံရမယ့် စီးပွားရေး ကိစ္စကိုလည်း ငါ့ကုမလုပ်ဖို့ပြောလိုက်တော့ သူ့အလိမ်ခံရသက် သာသွားတယ်. . ။ ဒါကြောင့် ငါ့ကိုလာ လက်ဆောင်ပေးတယ် ဆိုပါတော့ကွာ”

“ဟား. . ဒါဆို မင်း ထောပြီးပေါ့။ ယတြာတို့ ဓာတ်ရိုက် ဓာတ်ဆင်တို့လုပ်ပေးပြီး ပိုက်ဆံများများတောင်းကွာ။ နောက်ပြီး ဖယောင်းတိုင်ရောင်းစား”

“ငါ အဲဒီလိုလူစားမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ တကယ်မတတ် ဘဲနဲ့ မဟုတ်မဟတ်တွေလုပ်ပြီး ဒုက္ခရောက်လို့ လာမေးတဲ့လူကို ခြိမ်းခြောက်၊ ဖယောင်းတိုင်ပေါ မှာ ရေးချင်တာတွေရေး၊ စက္ကူ ပတ်ပြီး ရတနာဒီပံဖယောင်းတိုင်ဆိုပြီး ရောင်းလိုရောင်း၊ ငါးဆယ် တန်ဖယောင်းတိုင်ကို ငါးထောင်နဲ့ရောင်းစားလို့ ရောင်းစား. . ။ တကယ့်လောဘသားတွေ”

“ဟုတ်တယ်. . ၊ မင်းပြောတာ ငါထောက်ခံတယ်။ ဒါပေမယ့် တချို့လူတွေက ဒါမျိုးတွေမှ အထင်ကြီးတတ်ကြတာ ကွ။ အထင်ကြီးလွန်းတဲ့ စိတ်ကကဲနေတော့ အညာခံရတဲ့အရသာ ကိုပဲ တသသဖြစ်နေကြတာကွ”

သည်တော့ မြင့်ကိုက ဗေဒင်ဆရာများဘက်မှဝင်၍ စောဒကတက်သည်။

“တချို့ဗေဒင်ဆရာတွေ မရောင်းစားဘဲ ဇီရင်ပေးတဲ့

ရတနာဒိပံဖယောင်းတိုင်က စွမ်းပါတယ်ကွာ. . ။ နိုင်ငံခြားသွား
ချင်တာသွားရတယ်၊ ရာထူးတက်ချင်တာလဲ. . တက်တယ်လေ။
ထဲ. . အဲဒါကျတော့ ဘာပြောမလဲ. . ”

“ဟား. . ဟား. . ဒါက ရှင်းရှင်းလေးပါကွာ။ လူဆယ်
ယောက်မေးတယ်ကွာ။ တိုက်ဆိုင်တဲ့လူ တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစ အဆင်
ပြေသွားတယ်ကွာ. . ။ အဲဒီအဆင်ပြေသွားတဲ့ တစ်ယောက်စ
နှစ်ယောက်စက အဲဒီဆရာကို သဘောတွေကျပြီး လျှောက်ဖွ
ထယ်ကွာ. . ။ မြန်မာပြည်မှာ လူတွေအများကြီး. . ။ အဲဒီ
လျှောက်ဖွတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဆယ်ယောက်နှုန်းနဲ့ပဲပွားကြည့်
လို့က်. . ။ မြန်မာပြည်မှာ လက်ကြောမတင်းတဲ့လူတွေကို အား
စိုင်းတဲ့လူတွေဘယ်လောက်ရှိမယ်ဆိုတာ မင်းတို့ စဉ်းစားသာ
ကြည့်”

“တေဇာပြောတာဟုတ်တယ်ကွ. . ။ ငါ အထက်တန်း
ထွောင်းသားဘဝက ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်း မြင့်ဦးမောင်
ဆိုတာရှိတယ်”

“ဘယ်မြင့်ဦးမောင်လဲ. . ။ အခု မကွေးဘက်မှာ တော
ဆွတ်လုပ်နေတဲ့ကောင်လား. . ”

“အေး. . ဟုတ်ထယ်. . ဟုတ်တယ်. . ”

“အင်း. . ဆက်စမ်းပါဦး. . ”

“အဲဒီမြင့်ဦးမောင်ရဲ့ အတူနေဘကြီးက ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်
ထင်ထတ်တယ်ကွ. . ။ ရတနာဒိပံဖယောင်းတိုင်လည်း ရောင်း
ထယ်. . ။ တစ်နေ့တော့ သူတို့မြို့က လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦးက
မြင့်ဦးမောင်ကို ပိုက်ဆံပေးလိုက်ပြီး သူ့ဘကြီးဆီရတနာဒိပံ
ယောင်းတိုင်မှာလိုက်တယ်. . ”

“မှာလိုက်တော့. . ”

“လာမယ်လေကွာ. . ။ မြင့်ဦးမောင်က ဗရုတ်ဆိုတော့ အဲဒီပိုက်ဆံကို သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထန်းရည်သောက်ပစ်လိုက်တယ်”

“သောက်တဲ့အထဲမှာ မင်းရောပါသလား”

“ပါတာပေါ့. . ။ ထားပါ. . ။ အဲဒီလိုသောက်ပစ်ပြီး ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာစဉ်းစားလိုက်တော့ ကျိုက္ကစ်ဘုရားစောင်းတန်းမှာ ရွှေရောင်ဖယောင်းတိုင်ကို တစ်တိုင်ငါးမှူးနဲ့ သွားဝယ်ပြီး ဘာလုပ်သလဲဆိုတော့ ဖယောင်းတိုင်ပေါ်မှာ ပင်အပ်တချောင်းနဲ့ ရေးချင်တာတွေလျှောက်ရေးလိုက်တာပေါ့ကွာ. . ”

“ရေးပြီးတော့. . ”

“သူ့ဘကြီးဆီက ရတနာဒီပံဖယောင်းတိုင်ဆိုပြီး အဲဒီလုပ်ငန်းရှင်ကြီးကို သွားပေးလိုက်တာပေါ့”

“ပြဿနာမတက်ဘူးလား. . ”

“ထောသွားတာသူငယ်ချင်း. . ထောသွားတာ. . ။ အဲဒီလုပ်ငန်းရှင်ကြီးက အဲဒီဖယောင်းတိုင်ကို ပူဇော်လိုက်တာ သုံးရက်အတွင်း သူ့အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ အဆင်ပြေသွားလို့ သူ့ဘကြီးကို ငွေတစ်သောင်းလာကန်တော့သွားတယ်သူငယ်ချင်း”

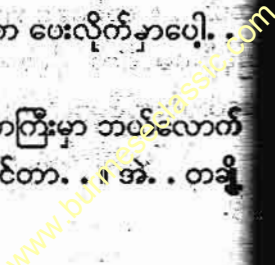
သူတို့ဝါးခနဲ ရယ်မောကြသည်။

မြင့်ကိုက. .

“အဲဒီမြင့်ဦးမောင်ဆိုတဲ့ကောင်က သူ့ဘကြီးဆီက ကော်မရှင်တောင်းရမှာကွ. . ”

“ကော်မရှင်သွားတောင်းရင် ဟိုက ပေးလိုက်မှာပေါ့. . နားရင်းတစ်ချက်. . ”

“သေချာတာပေါ့ကွာ. . ။ လောကကြီးမှာ ဘယ်လောက်ပဲတော်တော်. . အောင်မြင်ချင်မှအောင်မြင်တာ. . ။ အဲ. . တချို့

နေခြည်ထွေးမှနှေးမည်ထင်

ကျတော့လည်း ဘာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ စင်ပေါ်ရောက်ချင်ရောက် သွားတာ..”

“တေဇုကိုပဲကြည့်လေကွာ..။ တကယ်တတ်တယ်။ လုပ်မစားဘူး..။ ဟော.. အချိန်တန်တော့လည်း လုပ်စားဖို့ အကြောင်းဖန်လာတာပဲ မဟုတ်လား..”

သည်တော့ တေဇုက..

ကံတရားဆန်းကြယ်ပုံကတော့ ဝေးဝေးမကြည့်နဲ့..။

ဒီမှာကြည့်..”

တေဇုက ဖိတ်စာကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ပြလိုက်။

သည်တွင်မြင်ကိုက ဆိတ်ခနဲလှမ်းယူပြီးအသံထွက်ဖတ်ပြ၏။

“နေခြည်နှေး၏ မွေးနေ့မင်္ဂလာဖိတ်ကြားလွှာ.. ဆိုပါ ထား..။ ဟာ.. ဟေ့ကောင်.. မင်းနဲ့သူနဲ့ဘယ်တုန်းက ငြိမ်းချမ်း ရော့ရသွားတာလဲဟင်..”

“ငါနဲ့ နေခြည်နဲ့က ငြိမ်းချမ်းရေးလုပ်စရာမလိုပါဘူးကွာ။ သူတို့ငါတို့က မုန်းလို့ ရန်ဖြစ်နေတာမှမဟုတ်တာ။ ခင်လို့ နောက် ခြောင်တာပဲ။ အေး.. ဒါပေမယ့် အခုဖိတ်တာက သူဖိတ်တာ ထုတ်ဘူး”

“ဟေ့.. သူ့မွေးနေ့ကို သူမဖိတ်လို့ နင့်ကြီးဒေါ်ကြီးက အာဖိတ်သလား..”

“ကြီးဒေါ်ကြီးမဟုတ်ဘူးကွ..။ ယောက္ခမလောင်းကြီး အဟီး.. ဟီး..။ ငါ့ကို ဖိတ်တာ နေခြည်မားသားကြီးဖိတ် ထာကွ..”

“ဟေ့..။ မင်းတို့က ဘယ်လိုအဆက်အစပ်ရှိကြလို့

နဲ့”

“ငါ့ဆီ ဗေဒင်လာမေးပြီး လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ လာ

လာပေးနေတဲ့ အန်တီကြီးက နေခြည့်မားသားကြီးကွ. . ”

“ဟေ. . ။ နေခြည့်မားသားကြီး. . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ကွ. . ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လာဖိတ်ထားတာ”

“ဒါဆို မင်းသွားမှာပေါ့”

“အင်း. . ။ သွားလည်းသွားချင်တယ်၊ သွားလည်း မသွားချင်ဘူး။ မသွားလို့လည်းရမှာမဟုတ်ဘူး. . ။ အန်တီကြီးက မလာရင် လူ့ကိုယ်တိုင်လိုက်ခေါ်မယ်တဲ့ကွ”

“ဒါဆိုလည်း သွားပေါ့ကွာ။ သူ့မဖိတ်လည်း သူ့မားသားကြီးကိုယ်တိုင်ဖိတ်တာပဲဟာ. . ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်ကွ. . ။ ဒါပေမယ့် နေခြည့်နဲ့ နေခြည့်အဖေက ငါ့ကိုသိပ်ကြည်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ. . ”

“ငါဟောလိုက်လို့ သူတို့လင်မယားပြဿနာတက်ပြီး အဘိုးကြီးနဖူးကွဲရတဲ့ကိစ္စကြောင့်ပေါ့ကွ”

“အင်း. . ဒါဆိုရင်တော့ မင်းကိုပေဒင်ဆရာမှန်း နေခြည့်နွေးသိလို့မဖြစ်ဘူး။ မင်းကို ပိုပြီးမျက်မှန်းကျိုးလမ့်မယ်. . ။

အင်း. . ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့”

သူတို့ခဏငြိမ်သွားကြသည်။

အတန်ကြာမှ လမင်းက သူ့ပေါင်ကို တစ်ချက်ပုတ်လိုက်

ပြီး. .

“ဟာ. . ငါအကြံရပြီ. . ”

(၁၁)

မွေးနေ့ပွဲလေးဟစ်ပွဲ..

နေခြည်နွေး၏ မွေးနေ့ပွဲကို သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းကျင်းပ
၍နေသည်။

နေခြည်နွေး၏သက်စေ့ သံယာဇတော်(၂၃)ပါးအား ဆွမ်း
ဆက်ကပ်သည်။

ဒေါ်ထားထားက သူ့အားထားရသော ဗေဒင်ဆရာလေး
တို့ လူကုန်တန်များကြား၌ ပွဲထုတ်ရန်စိတ်ကူး၍ထားမိသည်။

သည့်ကြောင့် လည်တဆန့်ဆန့် သူ့မျှော်လျှက်ရှိ၏။

သို့သော် ဗေဒင်ဆရာလေးက ပေါ်မလာသေး.. ။

“အင်း.. ဗေဒင်ဆရာလေးက ငယ်သေးတော့ ရှက်များ
နေလို့လား”

ဟုလည်း ဒေါ်ထားထားတွေးမိလိုက်သေးသည်။

အင်း.. မဖြစ်သေးပါဘူး။

စိတ်မြန်သော ဒေါ်ထားထား ထိုင်ရာ၌ ဆတ်ခနဲထလိုက်၏။

“သမီး. . မေမေ အပြင်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟင်. . မေမေက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မေမေ ဆရာတော့်ကျောင်းတင်ပါ. . ။ မေမေဖိတ်ထား တဲ့ ဟိုဗေဒင်ဆရာလေး မလာသေးလို့ သွားခေါ်မလို့”

“ဟာ. . မေမေကလည်း အချိန်တွေအများကြီးရှိသေး တာပဲ. . ။ သူ့ဘာသာသူလာမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့။ စိန်ပွဲစား ဒေါ်လှလှက တော်နေ ကြာ ပြန်တော့်မှာ. . ။ သူက ဗေဒင်ဆရာလေးဆီမှာ သိချင်တာ တွေမေးချင်လို့တဲ့”

“ဒါဆိုလည်း. . ကားလွတ်လိုက်ရင်ပြီးတာပဲဥစ္စာ. . ။ ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်လို့”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲသမီး. . ။ ဗေဒင်ဆရာဆိုတာ မေမေတို့ စီးပွားရေးလောကအတွက် အရေးကြီးတယ်သမီးရဲ့။ မေမေ့စိတ်ထင် ဗေဒင်ဆရာလေးက ရှက်လို့မလာဘဲနေမှာ စိုးရိမ် လို့ပေါ့. . ”

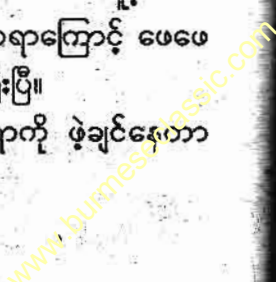
“ကဲပါ နေခြည်ရယ်. . ။ အန်တီသွားချင်လည်း သွားပါ စေ. . ။ ဒီမှာ ငါတို့တတွေလည်းရှိနေတဲ့ဥစ္စာ”

တင်တင်က ဝင်၍ပြောသည်။

စိတ်မြန်သောဒေါ်ထားထားက ကားကိုကိုယ်တိုင်မောင်း ထွက်သွားတော့၏။

“အဲဒါ ခက်တာပဲတင်တင်ရယ်။ မေမေက သူ့ဗေဒင် ဆရာကို သိပ်အထင်ကြီးတာ။ အဲဒီဗေဒင်ဆရာကြောင့် ဖေဖေ နဲ့ပြဿနာတက်ပြီး ဖေဖေလည်းနဖူးကွဲခဲ့ရပြီးပြီ။

“ဒီကတည်းက ငါ အဲဒီဗေဒင်ဆရာကို ဖဲချင်နေတာ ဟွန်း”

နေခြည်ထွေးမှနှေးမည်ထင်

“အေးအေး. . အခုသွားခေါ်လာတော့ မကောင်းဘူး
လား. . ”

“ကောင်းတာပဲကွ. . လာမှအပြတ်ဖဲ့ပစ်မယ်”
နေခြည်တို့က နေသေးသပခြုံထဲက ချိုသွေးလို့တဖြူ
လုပ်နေကြသည်။

အင်း. . ဗေဒင်ဆရာလေးပါလာမှဖြင့်. .

ထိုစဉ် ကာလသမယဝယ်. .

ဒေါ်ထားထား ကားလေးက ဆရာတော့ကျောင်းဆီ
ရောက်လာပြီ။

ဒေါ်ထားထား ရင်ထဲမှာတော့ စိုးရိမ်ပူပန်နေမိသလိုလို။
ဗေဒင်ဆရာလေးနှင့်တွေ့ပါ့မလား၊ လွဲနေမည်လားတွေ
ကာပူပန်မိခြင်းပါ။

ဒေါ်လှလှကို အပြတ်နှိုး. . အဲ. . အမွန်းတင်ပြောထား
တာဆိုတော့ ဒေါ်လှလှက ဗေဒင်ဆရာလေးကို တွေ့ချင်နေ
သည်။ တွေ့ရစေမည်ဟုလည်း အာမခံထားသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကိုယ်တိုင်ကားမောင်း၍လာခေါ်ခြင်း
ပါ။

ကျောင်းရောက်တော့ ဆရာတော်က ဆီးမေးသည်။

“ဒကာမကြီး. . ။ မောင်တေဇုဆီလာတာလား. . ”

“မှန်ပါဘုရား. . ”

“အိမ်း. . အိမ်း. . ရှိတယ်၊ သူ့အခန်းထဲမှာ”

www.burmeseclassic.com

ဒေါ်ထားထား ဆရာတော်ကို ဝတ်ပြုပြီး တေဇာအခန်း
ဘက်သို့ထွက်ခဲ့မိ၏။ ခြေလှမ်းများပင်သွက်နေသလိုလို။

သို့သော် တေဇာကို အရိပ်အယောင်မတွေ့။

သည်တော့လည်း မလှမ်းမကမ်းရှိ ကိုရင်လေးတစ်ပါးကို
လှမ်း၍မေးကြည့်ရတော့သည်။

“ကိုရင်. . . ဒီဆွမ်းစားကျောင်းမှာနေတဲ့ မောင်တေဇာ
တစ်ယောက်ဘယ်သွားပါသလဲဘုရား”

ကိုရင်က နှုတ်မှမဖြေ။

ဆွမ်းစားကျောင်းခေါင်းရင်းတွင် တန်းစီထိုင်နေသော
ယောဂီဝတ်အဘိုးကြီးလေးဦးထံ မေးငေါ့၍ပြသည်။

ဒေါ်ထားထားတို့အဘိုးကြီးလေးဦးထံ ချဉ်းကပ်၍သွား
ရပြန်သည်။

ခေါင်းပေါင်းနှင့်နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် ဣန္ဒြေရစွာ မျက်လွှာချ
နေကြသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများထဲမှ အနီးဆုံးတစ်ဦးထံ ရိုသေစွာ
ဖြင့် မေးမြန်း၍ကြည့်ရ၏။

“အဘ. . . ဒီကျောင်းမှာနေတဲ့မောင်တေဇာ တစ်ယောက်
ဘယ်သွားပါသလဲရှင်”

အမေးခံရသောအဘိုးကြီးက အခြားအဘိုးကြီးတစ်ဦးကို
လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။

ညွှန်ပြသော အဘိုးကြီးရှေ့သို့ ဒေါ်ထားထားရောက်
သွားပြန်၏။

“မောင်တေဇာတစ်ယောက်. . . တွေ့မိပါသလားအဘ”

“ကျွန်တော် မောင်တေဇာလေ. . .”

“ရှင်. . .”

“ဟုတ်ပါတယ်. . . ကျွန်တော်တေဇာပါအန်တီ”

နေပြည်ထွေးမှနှေးမည်ထင်

“ဟင်. . ဘယ်. . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ. . ။ မင်းက အဘိုးကြီးအဝတ်အစား. . အဘိုးကြီးပုံစံနဲ့”

“ဟုတ်တယ် အန်တီ. . ။ အန်တီတို့ ဒီလထဲမှာ အရှက်တကွဲဖြစ်ရမယ့်ကိန်းမြင်လို့ အန်တီတို့အတွက် ယတြာချေဖေးနေတာပါ. . ”

“ဘယ်. . ဘယ်လို. . အန်တီတို့ အရှက်တကွဲဖြစ်ရမယ့်ကိန်း. . ။ ဟုတ်လား. . ”

“ဟုတ်ပါတယ်. . ။ အန်တီတို့ မိသားစုထဲမှာ အင်္ဂါသားပါသလား”

“မပါပါဘူး. . ”

“အန်တီတို့ကို အင်္ဂါသားနှောက်ယှက်လိမ့်မယ်. . ။ အရှက်တကွဲအကျိုးနည်းဖြစ်ကိန်းရှိတယ်. . ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အထူးယတြာလုပ်နေတာပါ”

“အံ့မယ်လေး. . ။ ကျေးဇူးကြီးလိုက်တာမောင်တေဇာရယ်. . ။ အန္တရာယ်က တော်တော်ကြီးသလားဟင်. . ”

“ကြီးတယ်. . ။ အခု မွေးနေ့ရှင်က. . စနေသမီးမဟုတ်ထား. . ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သားရေးသမီးရေးစဉ်းစားရင် အင်္ဂါသားနဲ့ လုံးဝမစဉ်းစားနဲ့. . ။ အန္တရာယ်ရှိတယ်. . ။ ကျွန်တော်ပြောတာသဘောပေါက်လား. . ”

“ပေါက်. . ပေါက်ပါတယ်”

ဘာပေါက်သည်တော့မသိ။

ဒေါ်ထားထားရမ်းသမ်းခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။

ဟိုပုဂ္ဂိုလ်တေဇာကလည်း သူဖြစ်ချင်တာနှင့်ပီးစပ်ထဲ

တွေ့ရာစွတ်တင်နေခြင်းဖြစ်၏။

သူပြောသည့် အင်္ဂါသားဆိုသည်မှာ သန္တာအစ်ကို မန္တလာသား ဇော်မိုးကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

ဇော်မိုး ဒီဇိုင်းက နေခြည့်ကို အသေရရ အရှင်ရရဆိုသည့် ဒီဇိုင်းမဟုတ်လား။

သည်ကိုလည်း နေခြည့်ကို တစ်ပါးသူလက်ထဲ အပါမခံနိုင်။ ကိုယ့်လက်ထဲဆုပ်ကိုင်ဖို့ကလည်း အခက်။ နေခြည့်က မုန်လာဥမှမဟုတ်တာ။ ဟုတ်. . တယ်ဟုတ်. . ။

သည့်ကြောင့် မိခင်ဖြစ်သူမှတစ်ဆင့် ကျပ် ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဒေါ်ထားထားက တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့်. .

“ဒါဆို မောင်တေဇာ မွေးနေ့ပွဲကို မလာနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“လာရင် အဝတ်အစားပြန်လဲရဦးမယ်အန်တီရဲ့။ ကျွန်တော်တို့က အဓိဋ္ဌာန်ထပ်ဝင်ရဦးမှာ. . ”

သည်စဉ် မြင့်ကိုက ဝင်၍ပြောသည်။

“ဒီအဝတ်အစားအတိုင်းပဲ လိုက်သွားလိုက်ပေါ့”

သည်တော့ တေဇာက ဒေါ်ထားထားကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး. .

“ဒီပုံစံနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့လို့ဖြစ်မလားအန်တီ”

“ဟာ. . ဖြစ်တယ်. . ဖြစ်တယ်. . ။ ဒီပုံစံအတိုင်းပဲ လိုက်ခဲ့ပါ။ လူကြီးပုံစံဆိုတော့ မြင်ရတဲ့လူတွေ ပိုပြီးရှိုန်တာပေါ့။ ဟိုကျတော့ လူကြီးပုံစံနဲ့ပဲနေ။ အန်တီကလည်း လူကြီးတစ်ယောက်လိုဆက်ဆံမယ်”

“ဟုတ်တယ်. . ဒီအစီအစဉ်ကောင်းတယ်. . ။ ကျွန်

နေပြည်ထွေးမှစွေးမည်ထင်

၉၉

တော်တို့လည်း အဖော်ရအောင်လိုက်မယ်”

“ရတယ်. . ၊ အကုန်လိုက်ခဲ့။ ပိုတောင်မြိုင်သွားသေးတာပေါ့. . အဟေးဟေး”

ဒေါ်ထားထား အတော်သဘောကျသွားပုံရ၏။ ပျော်နေသည်လေ။ ပျော်ထားပေါ့ဒေါ်ထားထားရယ်။ တော်ကြာမှ မမ့လေနှင့်။

အချက်မသိတော့ သားမက်ကို ဗေဒင်ဆရာထင်နေခြင်းပင်။

ဟင်း. . ကားပေါ်တောင်ခေါ်တင်ခဲ့ပြီလေ။

(၁၂)

ပေါ်တီကိုအောက်တွင် ကားရပ်ပြီး သူတို့အုပ်စုကားပေါ်
မှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် . .

“ ဝုတ် . . ဝုတ် . . ဝုတ် . . ဝုတ် . . ”

“ ဟဲ့ . . ဟဲ့ . . ဗြူတီ . . သွား . . သွား . . ”

“ အမလေး . . ။ အန်တီရေ . . လုပ်ပါဦး . . ။ ကျွန်တော့
ခြေသလုံးပလွေရိုးလေးကို ကိုက်တော့မယ် . . ”

အလွန်ပင် အေးဆေးသော ခွေကလေးဖြူတီသည်
တေဇာတို့အဘိုးကြီးယောဂီယံမ်းကိုကြည့်ပြီး ဘာစိတ်ကူးပေါက်
သွားလေသည်မသိ၊ အတင်းပင်ထိုး၍ဟောင်၊ ထိုး၍လိုက်တော့
သည်။

“ ဟဲ့ . . နေခြည် . . သမီး . . ။ သမီးခွေးကို ထိန်းပါဦးဟဲ့ ”

ပေဒင်ဆရာကို အမြင်ကတ်နေသော နေခြည်နွေးနှင့်
ဖခင်ဦးမြင့်စိုးတို့က မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေကြ၏။

“ကိုက်စမ်းပါစေ” ဟုပင်ကိုက် ဆုတောင်းနေမိကြာသည်။
နေခြည်က ပေဒင်ဆရာကို မမြင်ခင်က စွဲချင်..

ဦးမြင့်စိုးကလည်း သားမက်ကို ပေဒင်ဆရာထင်ပြီး
ရွံ့ချင်..။

“ဝုတ်.. ဝုတ်.. ဝုတ်..”

“ဟဲ့.. ဖြူတီ.. ပြောနေတာ မရဘူးလား။ တိုမြင့်စိုး..
တော့ခွေးကို လာထိန်းပါဦး..”

သည်တော့မှ ဦးမြင့်စိုးက နေခြည်ကိုလှမ်း၍ပြော၏။

“သမီးရေ.. သမီးခွေးကို သွားထိန်းစမ်းပါဦးကွယ်၊
ဒီခွေးကလည်း ဘာများအမြင်ကတ်နေပါလိမ့်”

နေခြည်က ခွေးကို လာ၍ဆွဲခေါ်သည်။

သို့ဆွဲခေါ်ရင်း အနှောင့်အသွားမလွတ်သော စကားဖြင့်
လည်း ထိုးနှက်သမူဖြုလိုက်သေး၏။

“လာ.. လာ.. ဖြူတီ.. ။ နင်ကလည်း ဒီလောက်
အသားတွေ ကျွေးထားတဲ့ကြားထဲက အဖိုးတိုက်ချင်ရသေးတယ်
လို့”

ဖြူတီဆိုသည့် ခွေးကလေး နေခြည်နောက်သို့ အပြီးနဲ့
ရင်းပါသွားရင်း တေဇာတို့ကို တိမ်းခဲ့ကြည့် လိုက်သေးသည်။

“ဦး..”

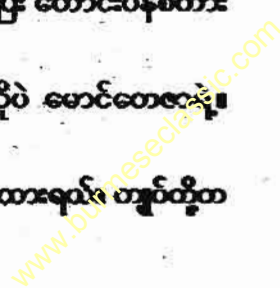
တေဇာခွေးစေးများကို သုတ်ရင်းသက်မချလိုက်၏။

ဒေါ်ထားထားက တေဇာတို့ကြည့်ပြီး တောင်းပန်စကား
ပြောကြားနေရရှာသည်။

“ခွေးက တစ်ခါ တစ်ခါ.. အဲဒီလိုပဲ မောင်တေဇာနဲ့။

ခိတ်ခိတ်နဲ့နော်..”

“ဟုတ်ကဲ့.. ။ ရပါတယ် ဒေါ်ထားထားရယ်။ ဟျစ်တို့က

ခွေးကိုက်မဲ့ ဇာတာမပါပါဘူး”

တေဇာက လူကြီးလေသံဖြင့် ပြောမှ ဒေါ်ထားထား သူ့အမှားကိုသတိထားမိသည်။ မောင်တေဇာဟုခေါ်မိသည်လေ။ တော်ပါသေး။ လူတွေမကြားလိုက်ကြလို့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်. .

သူတို့လေးယောက်ကိုကြည့်၍ စီးပွားရေးသမားအုပ်စု လူကြီးများက အရိုအသေပေးကြသော်လည်း လူငယ်အချို့ကမူ နှာခေါင်းရှုံ့ကြ။ လှောင်ပြုံးပြုံးသည့်လူကလည်း ပြုံးကြနှင့်ရှိချေ၏။

“ဆရာကြီးတို့. . ထိုင်ကြပါရှင်. . ”

ဇာတ်တိုက်ထားသည့်အတိုင်း ဒေါ်ထားထားက တေဇာ တို့ကို သတိတရနှင့်လူကြီးလိုဆက်ဆံပြောဆိုလိုက်သည်။ အလိုက် သင့်ဖော်ခြင်းပင်။

ပြီးတော့ နေခြည်ဘက်သို့လှမ်း၍ပြောလိုက်သည်။

“သမီးရေ. . ဒီကဆရာကြီးတွေကို လာညှော်ခံပါဦးကွယ်။ မေမေ အိမ်ထဲခဏဝင်မလို့”

“ဟုတ်”

နေခြည်နွေး မပြုံးချင်ပြုံးချင်ပြုံးလျှက် ရောက်လာ၏။

“ဆရာကြီးတို့. . ထိုင်ကြပါနော်” နီလာရေ. . ။ အုန်းနို့ ခေါက်ဆွဲလေးပွဲယူခဲ့ပါဟေ့။ အပြန်မထည့်နဲ့ ဒီက အဘတို့ ဝါးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

လမင်းနှင့်မြင့်ကို ရှုံ့မဲ့၍ သွားမိ၏။

တေဇာက. .

“တူမကြီးရယ်. . ။ ဘကြီးတို့က အသက်ကြီးပေမယ့် မပျက်စီးသေးပါဘူး။ အထက်မီးအောက်မီးကောင်းပါသေးဘယ်”

“ဘာပြောတယ်. . ”

“ဪ... သွားတွေမပျက်စီးသေးဘူး။ အကြော်တွေ ဘာတွေဝါးနိုင်ပါသေးတယ်။ ပြီးတော့ အောက်မီးလို့ခေါ်တဲ့ ဝမ်းမီးကလည်းကောင်းသေးတာကြောင့် အစာတွေဘာတွေ ချက်နိုင်သေးတယ်လို့ပြောတာပါ။ . . ဟီး”

သည်စဉ် တေဇာတို့ဝိုင်းသို့ နေခြည်ဖခင်ဦးမြင့်စိုး ရောက်လာ၏။

“သမီး. . . ဆရာကြီးတွေကို သေချာဧည့်ခံရဲ့လား”

“ဧည့်ခံပါတယ်ဖေဖေ. . . ။ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကို အကြော် မထည့်ပါဘူး”

“ဟေ. . . ဘာလို့ အကြော်မထည့်တာလဲ. . . ”

“အသက်ကြီးတဲ့ ဘကြီးတွေမို့ မဝါးနိုင်မှာစိုးလို့ပါ။ . . ”

“အေး. . . ဟုတ်သားပဲ၊ ကောင်းတယ်. . . ကောင်းတယ်။

ဪ. . . ဟင်းရည်ကိုလည်း နည်းနည်းပဲဆမ်းနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ. . . ”

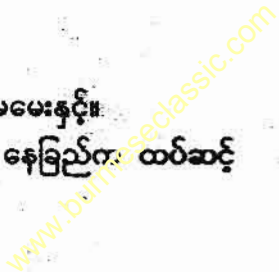
“အာ. . . သမီးကလည်း အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲက သွေးတိုး တယ်လေကွာ. . . အရည်တွေအများကြီးဆမ်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ပြီးတော့. . . ဟို လိုက်ပွဲပန်းကန်တွေဖယ်လိုက်. . . ။ တစ်ယောက် တစ်ပန်းကန်ပဲစားပေစေ. . . ။ အများကြီးစားလို့ တစ်ခုခုဖြစ်သွား ရင် ဖေဖေတို့ တာဝန်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ သိမ်းလိုက်. . . သိမ်းလိုက် အဲဒီလိုက်ပွဲပန်းကန်တွေသိမ်းလိုက်. . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ. . . ။ ဟေ့. . . နီလာရေ. . . ဒီမှာပန်းကန် တွေလာသိမ်းပါဦးကွာ. . . ”

“လာပြီ နေခြည်. . . လာပြီ”

တိုင်ပင်ကတော့ ဘာကိုက်သလဲမမေးနှင့်။

ဦးမြင့်စိုးက ပြောလိုက်သည်နှင့် နေခြည်က ထပ်ဆင့်

ညွှန်ကြား၏။ ညွှန်ကြားပြီးသည်နှင့် နီလာက လိုက်ပွဲပန်းကန်
များကို ဖျတ်. . ဖျတ်. . နှင့်သိမ်းသွားလိုက်သည်မှာ မြန်မှမြန်။

တေဇာတို့မှာ အဖြစ်သာထည့်ထားသော မစွတ်မပွတ်
အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲလေးတစ်ပန်းကန်စီသာ စားလိုက်ရတော့၏။

တိုယ်က လူကြီးတွေ ဒီဇိုင်းနှင့်ဆိုတော့လည်း သိပ်
ကူငြေ့ပျက်၍မရ၊ ကြိတ်မှိတ်၍သာ နေနေရတော့သည်။

“ဟယ်. . နေခြည်ရေ. . ။ ဟိုမှာ သန္တာတို့ ကိုဇော်တို့
လာကြပြီ. . ”

နေခြည်၊ ဦးမြင့်စိုးနှင့်နီလာတို့ သန္တာတို့ဆီသို့ ခပ်သွက်
သွက်သွားကြ။ သန္တာတို့ကို ဦးဆောင်ပြီးခေါ်လာသည်။

ပြီးတော့ တေဇာတို့နံဘေးမှ ဝိုင်းလွတ်မှာနေရာပေး
လိုက်၏။

“ကိုဇော်တို့ကလည်း နောက်ကျလိုက်တာ. . ”

“အိမ်ကထွက်လာတာတော့ အစောကြီးပါပဲ. . ဒါပေ
မယ့် ဝိုင်းချစ်ဖျော့ကို ဝင်ရသေးတယ်လေ. . ”

“ဝိုင်းချစ်ဖျော့ကို ဘာဝင်လုပ်တာလဲ”

“နေခြည်ဖို့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးဖို့ ပစ္စည်းဝင်ဝယ်
တာ. . ။ ရော့. . နေခြည်. . ။ နေခြည်အတွက် မွေးနေ့လက်
ဆောင်”

ဇော်မိုးက ရွှေရောင်ဘူးလေးတစ်ဘူးကမ်းပေးလိုက်
သည်။

ဘေးကသူငယ်ချင်းတွေက လက်ခုပ်ဝိုင်းတီးကြ၏။
တစ်ဘက်ဝိုင်းမှ တေဇာတို့အဘိုးကြီးအုပ်စုက သန္တာတို့အုပ်စု
လက်ခုပ်သံရပ်သွားမှ ဖျောက်. . ဖျောက်. . ဖျောက်. . ဖျောက်
ဆိုပြီး လက်ခုပ်တိုတစ်ချက်ချင်းတီးနေကြသည်။

နေခြည်တို့ မျက်စောင်းလှည့်၍ ထိုးလိုက်သည်။

သည်စဉ် တင်တင်က ဇော်မိုးပေးသည့် လက်ဆောင် ပစ္စည်းသည် ဘာပစ္စည်းဆိုတာ သိချင်လှသဖြင့် နေခြည်ကို ဖွင့်၍ ကြည့်ခိုင်းသည်။

သည်တော့လည်း နေခြည်က ရွှေရောင်ဘူးလေးကို အသာအယာဖွင့်လိုက်၏။

“ဟယ်. . လှလိုက်တာ. . ”

အရည်ကောင်း ကျောက်စိမ်းလက်စွပ်ကလေး. .

ကျောက်စိမ်းက ပထမတန်းစား ကျောက်အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။ လှချက်က ရက်စက်သည်။ အရည်ကိုလဲ့လို့။

သန္တာက သူ့အစ်ကိုဘက်မှ ကြားချင်သဖြင့်. .

“အဲဒါ ဆယ်သိန်းတောင်ပေးရတယ် နေခြည်ရဲ့”

“ဟာ. . ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းကို မယူပါရစေနဲ့လား ကိုဇော်”

မူတာ. . မူတာ. . ။ မူ. . မူ. . မူးလုပ်နေတာ။

ဒီလိုပါပဲ. . မိန်းကလေးတွေဆိုတာ မူနိုင်သလောက်မူ. .

ပြီးမှ. . ယူနိုင်သလောက်ယူ. . ဟုတ်တယ်ဟုတ်. . ။

“မဟုတ်တာပဲနေခြည်ရယ်. . မွေးနေ့ရှင်ဆိုတာ မွေးနေ့ ထက်ဆောင်ကို မငြင်းရဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ခင်ရင် လက်ခံပါ

နေခြည်”

တင်တင်ကလည်း အပ်ဖျားလေးနှင့်ဝင်ဆွသည်။

“ဟုတ်တယ် နေခြည်. . မွေးနေ့လက်ဆောင်ဆိုတာ ထက်ခံရတယ်။ တချို့များ မွေးနေ့လက်ဆောင်တောင်မပါဘဲ

ဇုတ်နှာပြောင်တိုက်ပြီး လာစားတဲ့လူတွေတောင်ရှိသေး. . ”

“ဟုတ်ပါ. . တစ်ယောက်တည်းလည်းမဟုတ်ဘူး။

အုပ်လိုက်..”

သည်တော့မှ သန္တာနှင့်ဇော်မိုးတို့က တေဇာတို့ဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သန္တာက..

“အဲဒါတွေက ဘာတွေလဲ..”

“ဘိုးတော်တွေလား.. ဘိုးလျှော်တွေလားတော့ မသိဘူး။ မေမေဆီကညာစားနေတဲ့ ဗေဒင်ဆရာတွေလေ..။ သူတို့ကြောင့် ဖေဖေနဲ့ မေမေပြဿနာတက်တာ..”

သည်တော့ ဇော်မိုးက စိတ်ဝင်စားသလိုဖြစ်သွားပြီး..

“ဟာ.. ဗေဒင်ဆရာတွေလား.. အတော်ပဲ.. ကိုယ်က ဗေဒင်ဝါသနာပါတယ်ကွ။ ကိုယ်သွားမေးလိုက်ဦးမယ်”

ဇော်မိုးထိုင်ရာမှထပြီး တေဇာတို့ခိုင်းသို့ရောက်သွားလေပြီ။ တားချိန်မရ။

“ဘဘတို့.. သားကိုထိုင်ခွင့်ပြုပါ”

အံ့မယ်လေး.. သူ့ကိုယ်သူများ ‘သား’တဲ့။ ရုပ်ကြမ်းကြီးနှင့်သွားနွဲ့နေ၏။

အေးလေ.. ဟိုအဖွဲ့က အဘိုးကြီးဂိုက်တွေဖမ်းထားကြသည်ကိုး။ ဂိုက်ပေးတွေကလည်း ကြမ်းမှကြမ်း။

“ဪ.. ဪ.. ထိုင်ပါ.. ငါ့သားရယ်.. ထိုင်ပါ.. ထိုင်ပါ..။ မင်းအမေကော နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား..”

“ခင်ဗျာ..”

“ဪ.. မန္တလေးက မင့်အမေကောနေကောင်းသလားလို့မေးတာပါ”

“ဟုတ်.. ကောင်း.. ကောင်းပါတယ်..။ အဘတို့က သားကို မန္တလေးကမှန်း သိတယ်နော်”

“ဪ.. အကြားအမြင်ဆရာထင်ရဲ့သားဟွဲပဲကွာ”

www.burmeseclassic.com

“အကြားအမြင် ဆရာထင်ရဲသားတွေ။ ဟာ.. ဟုတ်ပြီ .. အဘရယ်၊ သားကို အကြားအမြင်လေး ဟောပေးပါလား ဟင်..”

“အကြားအမြင်က အဘဓာတ်ခန်းမှာဟောမှ ကောင်း တယ်ကွ..။ အခု လူကြားသူကြားထဲမှာ ဆိုတော့ လက္ခဏာပဲ ကြည့်လို့ဖြစ်မယ်။ ဘယ်နှယ့်လဲ.. ကြည့်မလား..”

“ဟာ.. ကြည့်မှာပေါ့.. ကြည့်မှာပေါ့..”

“ဒါဖြင့် လက်ပေး.. အဲ.. လက်ဖြန့်”

ဇော်မိုးက လက်နှစ်ဘက်ကို ထိုးပေးပြီးမှ ရုပ်၍စားပွဲပေါ် ထင်ဖြန့်ပြလိုက်သည်။

“ဟ.. မောင်ရင့်လက်တွေက ပေနေပါလား..”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ..။ လမ်းမှာ ကားပျက်သွားတာ နဲ့ ဟိုနှိုက်ဒီနှိုက်လုပ်ခဲ့လို့ပါ”

“ဟ.. အနှိုက်မတော်ရင် ထောင်ကျသွားနိုင်တယ်နော် နောက်နှိုက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ သိလား”

“သိပါတယ်ခင်ဗျ.. ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကားကိုယ်နှိုက် ထာပါခင်ဗျ။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးနော်။ လက္ခဏာစစ်ပေးပါ အဘ..”

“ဟာ.. လက္ခဏာကြည့်တယ်ဆိုတာ လက်ကသန့်နေ ရှာယ်ကွ..။ နေဦး.. နေဦး မင်းလက်ကို ဆေးလိုက်ဦးမယ်”

တေဇာက ပြောပြောဆိုဆို ဓာတ်ဘူးကိုဖွင့်၍ အကြမ်း နှိပ်ထဲရေနှေးလောင်းထည့်သည်။

ပြီးတော့ ထိုရေဖြင့် ဇော်မိုးလက်ဖဝါးပေါ်လောင်းချ လိုက်၏။

“အံ့မယ်လေးဗျ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ငါ့သား”

“ပူတယ်. . ပူတယ်. . ”

“အေး. . အဘ တမင်ပူအောင်လုပ်လိုက်တာ”

“ခင်ဗျာ”

“ဓာတ်သဘော. . ဓာတ်သဘော. . ။ အခုပူတာခဏပဲ ပူတာ. . ။ အခုပူပြီးသွားပြီဖြစ်တဲ့အတွက် နောင် ငါ့သားဖြစ်မယ့် အပူတွေသောကတွေ မဖြစ်တော့ဘူး. . ။ သဘောပေါက်လား”

“ပေါက်. . ပေါက်ပါတယ် အဘ. . ”

“နောင် ဖြစ်ဖြစ်လာမယ့် အပူတကာအပူတွေ ဒီထက် ကင်းစင်စေချင်သေးသလား. . ”

“အား. . ရပြီ အဘ. . ရပြီ. . ဒီလောက်ဆို လုံလောက် ပါပြီ. . အဟီး”

“မဟီးနဲ့ဦး. . လက္ခဏာမှ မကြည့်ရသေးတာ. . ကဲကြည့် ကြစို့. . ”

“တော်ပြီ. . ကြည့်တော့ဘူး”

“ဟ. . အချစ်ရေးကံကောင်း. . မကောင်း ကြည့်ဖို့လို တယ်လေ. . ”

“မလိုတော့ဘူး အဘ. . ကြည့်လည်း ကံကောင်းဖွယ် မမြင်တော့ဘူးအဘ. . ”

“ရော်. . သားက ဓာတ်ပေါက်သွားပြီကိုး. . ”

“ဟုတ်. . ဓာတ်လည်းပေါက်. . ကြောက်လည်း ကြောက်ပါပြီခင်ဗျ. . ကြည့်ရဲဘူး. . ပြန်တော့မယ်နော်. . ”

ဇော်မိုးတကယ်ပင်ပြန်ပြေးလေတော့. .

နေခြည်တို့မှာ တားချိန်မရ. . ပါးစပ်အဟောင်းသား. . ။ တေဇာတို့ကတော့. . ။

www.burmeseclassic.com

(၁၃)

ဦးမြင့်စိုး ဧည့်ခန်းမှာ ဧည့်သည်တစ်ဦးနှင့်လုပ်ငန်းကိစ္စ
တောင်းပြောလျက်ရှိသည်။

“အရင်းအနှီး ဘယ်လောက်လိုမလဲ ဦးထွန်းနောင်..”

ဦးမြင့်စိုးက မေးခြင်းဖြစ်၏။

ဦးထွန်းနောင်ဆိုသူက လက်ငါးချောင်းထောင်ပြရင်း

ပြောသည်။

“ငါးရာလောက်လိုမယ် ဦးမြင့်စိုး”

သိန်းငါးရာကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏။ ကွမ်းငါးယာတော့

ပြန်တန်ရာ။

“အင်း.. ဒီလုပ်ငန်းက ကျွန်တော့်မိန်းမသာ နည်းနည်း

ပေးကြမ်းတာ။ ကျွန်တော်က သိပ်ကြမ်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဝယ်

တာ့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်သွားဝယ်မှာလား..”

ဦးမြင့်စိုး၏ မရဲတရဲအမေးကို ဦးထွန်းနောင်ဆိုသူက

ပြောသည်။

“ဟာ. . သိန်းငါးရာဖိုးကို သူများဝယ်ခိုင်းလို့ဘယ်ဖြစ်
မှာလဲ. . ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သွားဝယ်မှာပေါ့”

ကျောက်စိမ်း အရောင်းအဝယ်ကိစ္စဖြစ်၏။

ဦးထွန်းနောင်က ဦးမြင့်စိုးတို့အတွက် ဖားကန်သို့တက်၍
ကျောက်စိမ်းဝယ်ပေးမည်ဖြစ်၏။ ပြီး. . အမြတ်ရအောင် သူပြန်
ရောင်းပေးမှာဖြစ်၏။ သူ့မှာ နိုင်ငံခြားသား ကျောက်ကုန်သည်
ဝယ်လက်များရှိ၍ နေသည်ဆိုပဲ။

ဒါကတော့ဟုတ်မည်။

သူက ရန်ကုန်ကျောက်လောကမှာ နာမည်တစ်လုံးနှင့်
နေသည့်သူ။ ဝယ်ရောင်းသမားတစ်ဦးဆိုလည်းမမှား။

ကျောက်မျက်လေလံပွဲသို့ လာတတ်ကြသည့် နိုင်ငံခြား
သား ကုန်သည်များအတွက် ကျောက်စိမ်း၊ ပတ္တမြား၊ နီလာ
စသည်တို့ကို ဦးထွန်းနောင်ကပင် လိုက်လံ၍ ဝယ်ခြမ်းပေးရစမြဲ
ဖြစ်၏။

နောက် ‘ရာဖြတ်’အလုပ်လည်းလုပ်သူဖြစ်၏။

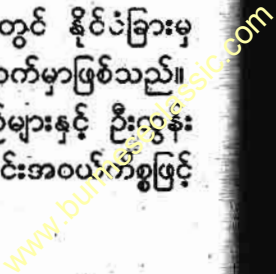
ကျောက်နှင့်ပတ်သက်လျှင် အင်မတန်ကိုကျွမ်းလှသူ။

ကျောက်တစ်လုံးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တာနှင့် အတု၊
အစစ်ခွဲ၍ သိ၏။ တန်ဖိုးဘယ်၍ ဘယ်မျှရှိမည်ကိုလည်း ခန့်မှန်း
တတ်သူဖြစ်ချေ၏။

ယခုသူ ဦးမြင့်စိုးကို လာပြောရခြင်းအကြောင်းက အခြား
မဟုတ်။

လာမည့်လ ကျောက်မျက်လေလံပွဲတွင် နိုင်ငံခြားမှ
ကျောက်ကုန်သည်များ မြန်မာပြည်သို့လာရောက်မှာဖြစ်သည်။

ထိုနိုင်ငံခြားသား ကျောက်ကုန်သည်များနှင့် ဦးလွန်း
နောင်က ယခင်ကတည်းက ကျောက်အရောင်းအဝယ်ကိစ္စဖြင့်

သိကျွမ်းပြီးသားဖြစ်သည်။

ယခု ထိုနိုင်ငံခြားအားများ ရောက်တော့မည်။ ကျောက် မျက်ရတနာဆိုင်တွေလည်း ပစ္စည်းဖြည့်ကြရသည်။

“အခု ဒီ ရန်ကုန်မှာ သိန်းတစ်ရာဆိုတဲ့ကျောက်စိမ်းက စားကန့်မှာ အစိတ်သုံးဆယ်လောက်ပဲရှိတယ်ဗျ။ အဲဒီတော့ ကိုယ်က ငါးရာလောက်ကိုင်ပြီး တက်ဝယ်လိုက်ရင် အဲဒီလို အရည်မျိုး တော်တော်များများရမှာဗျ။ . . ကိုယ်က ဝယ်ထားပြီး လက်ထဲမှာ အိပ်နေမှာမှ မဟုတ်တာ. . . ကိုယ့်မှာ သေချာတဲ့ ဝယ်လက်ရှိနေပြီပဲ။ ခင်ဗျား. . . ရဲရဲသာလုပ် ဦးမြင့်စိုး. . . ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ လင်မယားကို လေးစားခင်မင်လွန်းလို့ ခင်ဗျားတို့ ဆီတို့လာတာ။ ကျုပ်ကိုငွေထုတ်ပေးမယ့်လူတွေအများကြီးရှိပါတယ်။ ဒါတွေ ခင်ဗျားသိပါတယ်ဗျာ”

ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သည်။

ဦးထွန်းနောင်က ကျောက်လောကမှာ နာမည်ပျက်မရှိ အလွန်တိကျမှန်ကန်သူ၊ သစ္စာရှိလှသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားကို အစစအရာရာ ယုံကြည်ပြီးသားပါဗျာ။ ခတ်တာက ခင်ဗျားပြောတဲ့ငွေက လောလောဆယ်လက်ထဲမှာ ချိတ်ဗျ။ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ကတင် ကားတစ်စီးထပ်ဝယ်လိုက်တယ် ဆရာ. . .”

“အရင်ကားက ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး. . . ကားက ကျွန်တော့်ဇနီးပဲသုံးတာ နားနေတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်သမီးအတွက် အဆင်ပြေအောင်လို့ ထပ်ဝယ်တာပါ. . .”

“ဒါဆို ကျွန်တော်ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ. . . တခြားလူနဲ့ပဲ ဆွယ်လိုက်ရတော့မလား. . .”

“အာ.. အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့ဦးလေ.. ။ ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊
ခင်ဗျား.. ကျွန်တော့်ကို တစ်ပတ်လောက်အချိန်ပေးလို့ရမလား”

“ရပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကို တစ်ပတ်စောင့်ဗျာ။ ကျွန်တော်
နည်းနည်းပါးပါး ကြံဖန်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်.. ။ ဒီအပတ်အတွင်း
မှာ ဖြစ်မဖြစ်ကျွန်တော် အကြောင်းပြန်မယ်လေ.. ”

“ဟုတ်ပြီလေ.. ။ ကိုင်း.. ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ပြန်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့.. ဦးထွန်းနောင်.. ”

ဦးမြင့်စိုးက ဦးထွန်းနောင်ကို အိမ်ဝအထိလိုက်ပို့သည်။
ဦးထွန်းနောင်ကား ခြံထဲမှထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာ။ နောက်ဝယ်
ထားသော ကားအသစ်လေးဖြင့် သမီးဖြစ်သူနေခြည်ကျောင်းမှ
ပြန်ရောက်လာသည်။

နေခြည်က ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ဖခင်ကိုပြုံးပြနုတ်ဆက်
လိုက်သည်။

“ဖေဖေ.. ထမင်းစားပြီးပြီလား.. ”

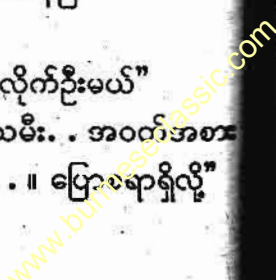
“ပြီးပြီ သမီးရဲ့.. ။ သမီးဒီနေ့ စောလှီချေလား.. ”

“ဟုတ်တယ်ဖေဖေ.. ။ နောက်ဆုံးဘာသာကို သင်မယ့်
ဆရာမ ဒီနေ့မလာဘူး။ ဒါကြောင့် သမီးတို့အစောကြီးပြန်လာ
ကြတာ.. ။ သန္တာတို့အိမ်ဘက်တောင် လှည့်ပို့ခဲ့ရသေးတယ်”

‘သန္တာ’ ဆိုသည့်အသံကြားသည်နှင့် ဦးမြင့်စိုးမျက်လုံးထဲ
တွင် မန္တလေးမှ သူဌေးသား ဇော်မိုးကို ဖျတ်ခနဲမြင်ယောင်လာမိ
လိုက်သည်။

“ဖေဖေ.. သမီး.. အပေါ်တက်လိုက်ဦးမယ်”

“အေး.. အေး.. ။ ဪ.. သမီး.. အဝတ်အစား
လဲပြီးရင် အောက်ခဏပြန်ဆင်းခဲ့ဦးနော်.. ။ ပြောစရာရှိလို့”

“ဟုတ်. . .”

‘ဟုတ်’ဟုဆိုပြီး နေခြည်အပေါ်ထပ်သို့တက်သွား၏။

သည်စဉ် နောက်ဖေးခန်းဘက်မှ ဒေါ်ထားထားထွက်လာ

ပြီး မေးခွန်းထုတ်သည်။

“သမီးကို ပြန်ဆင်းခဲ့ဦး၊ ပြောစရာရှိလို့ဆိုတာ ဘာကိစ္စလဲ ကိုမြင့်စိုး. . .”

“ဪ. . . ထား. . . ။ အေး. . . အဲဒီကိစ္စ. . . ထားကိုလည်း ဘိုင်ပင်ရဦးမယ်။ လာ. . . ထား. . . ဒီမှာထိုင်. . .”

ဦးမြင့်စိုးက သူ့နံဘေးမှ နေရာမှာထိုင်ဖို့ပြောသည်။

“ရှင်. . . စကားပြောမှာနော်. . .”

“ဟာ. . . အိမ်ရှေ့ကြီးမှာ. . . စကားမပြောလို့ ဘာလုပ်ရ မှာလဲ. . .”

“တော်က ယုံရတာမဟာဘူး”

“မင်းကလည်း ရစ်စရာမရှိ ကြံဖန်ရစ်နေပြန်ပါပြီ. . . ။

ဒီမှာ အရေးကြီးတဲ့စကားပြောမလို့ကွ”

သည်ဟော့မှ ဒေါ်ထားထားက ဦးမြင့်စိုးနံဘေးမှာဝင် လာထိုင်လိုက်သည်။

“အခုန ဦးထွန်းနောင်လာတုန်းက မင်းကဘယ်ရောက် သွားတာလဲ. . .”

“ဗိုက်ဆာတာနဲ့ နောက်ဖေးဝင်ပြီး မိုင်လိုနဲ့ကိတ်မုန့်စား တာ. . . အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်မလို့ဟာ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက ဝက်(စ်)မီးဖို မဖွင့်တတ်ဘူးဆိုလို့ လုပ်ပြနေတာလေ. . . ။ နေပါဦး ဘာဖြစ်လို့လဲ. . .”

“ဦးထွန်းနောင်က အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုပြောသွားတယ်ကွ” သည့်နယ် အစချီပြီး ဦးမြင့်စိုးက ဦးထွန်းနောင်ပြောသွား

သော ကျောက်စိမ်းကိစ္စပြောပြလိုက်လေ၏။

“ဟာ.. ဒါ လုပ်သင့်တဲ့ကိစ္စပဲ.. ။ ဟုတ်တယ်.. ။
ဖားကန်မှာတက်ဝယ်ပြီး ရန်ကုန်မပြောနဲ့၊ မန္တလေးမှာပြန်ရောင်း
ရုံနဲ့ ခေါက်ချိုးလောက်ကမြတ်ပြီးသား။ အဲ.. နည်းနည်းတော့
စောင့်ရောင်းရတာပေါ့။ အခုဟာက သူ့မှာ ဝယ်လက်ရှိတယ်ဆို
တော့.. ဒါလုပ်သင့်တဲ့ကိစ္စပဲ.. ”

“လုပ်သင့်တာကဟုတ်တယ်.. ။ တို့လက်ထဲမှာ လော
လောဆယ် ငွေမှအဆင်သင့်မရှိဘဲ”

“ငွေက ဘယ်လောက်တောင်လိုတာလဲ”

“ငါးရာ.. ”

‘ငါးရာ’ဟု နှုတ်မှရေရွတ်ရင်း ဒေါ်ထားထားခေတ္တငြိမ်
သွားတော့သည်။ သတိလစ်တာတော့မဟုတ်။ တွေးတာ.. တွေး
တာ။

“ကဲ.. အဲဒါထားပါဦး.. ။ အခုန သမီးကိုခေါ်တာ
ဘာလုပ်မလို့လဲ.. ”

“အေး.. ဒီကိစ္စက ပြောသင့်သလား၊ မပြောသင့်သလား
တော့ မပြောတတ်ဘူး.. ။ ငါ.. ဒီလိုစဉ်းစားမိလို့ကွ.. ။ အခု
သမီးဆီလာလာနေတဲ့ ဟို မန္တလေးက သူ့ငွေးသားလေ.. ။ ဇော်မိုး
ဆိုတာရှိပါရောလား.. ”

“အင်း.. သိတယ်၊ ဗေဒင်ဆရာနဲ့ ဓာတ်မိသွားတဲ့
ကလေးမို့လား”

“မင်း.. ဗေဒင်ဆရာ နားထားစမ်းပါ။ ကြည့်ရတာ လုပ်
ကွက်ကြီးလို့ပဲ၊ မင်းကသာယုံနေတာ”

“ဒါကတော့ မှန်တာကိုး.. ကဲပါ.. ရှင်တို့မယုံလဲသား။
အခုပြောမဲ့ကိစ္စပြော”

နေပြည်ထွေးမှစွေးမည်ထင်

“ဒီကောင်လေးက သမီးကို မျက်စိကျနေပုံရတယ်ကွ”

“ဒါတော့ ကျုပ်လည်း အကဲခတ်မိသားပဲ. . ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ. . ပြောပါဦး. . ”

“ဒီကောင်လေးက တော်တော်ချမ်းသာတယ်လို့ ကြား တယ်ကွ. . ။ ဒီတော့. . ”

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ. . ”

“သမီးကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး တို့လိုတဲ့ငွေကို ခဏလှည့်ခိုင်းမလားလို့”

“ဟာ. . ရှင် ဖအေဖြစ်ပြီး အတော်ညံ့တာပဲ။ သူတို့ချင်း တ ဘာမှဖြစ်သေးတာမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ သွားပြီးအကူအညီတောင်းလို့ ဖြစ်မလား. . ။ သမီးအောက်ကျမှာပေါ့”

“နေပါဦး. . ။ သူတို့ချင်းဘာမှမဖြစ်သေးဘူးလို့ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ. . ”

“အသေချာဆုံးလူဆီကသိတာ. . ။ တခြားလူမဟုတ်ဘူး နှင့်သမီးဆီက. . ”

“ဟေ. . သမီးဆီက. . ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်လေး သမီးကိုလာရစ်နေတာ ဆီတည်းက ကျုပ်က သမီးရဲ့သဘောထားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ကြည့်ပြီးပြီ”

“မေးကြည့်တော့. . ”

“သမီးက ကျုပ်တို့ထင်ထားတာထက်တော်တယ် သိရဲ့ . . ။ အဲဒီကောင်လေးကို သမီးက စောင့်ကြည့်အကဲခတ် နေတဲ့ အဆင့်ပဲရှိပါသေးတယ်. . တဲ့။ ကဲ. . ရှင်းပြီလား. . ”

“နို့. . နေပါဦး. . ။ စောင့်ကြည့်အကဲခတ်လို့ စိတ်ဘိုင်း ဘာမှမရှိဘဲပြန်ဆိုရင်ကော. . ”

“တော့်သမီးလည်း ဒီနှစ်ကျောင်းပြီးရင် ပြီးပြီ။ ပေးစား
လိုက်ရုံပဲရှိတာပေါ့။ တစ်ဘက်က အနေအထားက ငြင်းလောက်
တဲ့အနေအထားမှ မဟုတ်တာ”

“အာ. . ရမ်းသမ်းတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ. . ”

“အံ့မယ်လေး. . ကျုပ်က ဒီထက်တောင် တိကျသေး။
ကျုပ် သန္တာဆီကတစ်ဆင့် အဲဒီကောင်လေးရဲ့ မွေးနှစ်သက္ကရာဇ်
တွေဘာတွေ တောင်းထားတယ်။ ရရင် ကျုပ်ပေဒင်ဆရာဆီသွား
မေးမယ်၊ သမီးနဲ့ပေးစားလို့ဖြစ်. . မဖြစ်. . ။ ရှင်းပြီလား. . ”

“ဟို. . ဆရာတော့်ကျောင်းကပေဒင်ဆရာလား. . ”

“ဟုတ်တယ်. . ”

သည့်တော့ ဦးမြင့်စိုးက သူ့နဖူးလေးကို ကိုင်ရင်း. .

“ဒီ. . ဒီတစ်ခါတော့ ငါ နဖူးမကွဲလောက်ပါဘူးနော်. . ”

“ဒါ ပြောလို့ မရဘူး။ တော်အနေအထိုင်တတ်ရင်မကွဲ
ဘူး။ အနေအထိုင်မတတ်ရင် ကွဲမယ်. . ။ ရှင်းသလား. . ”

“ဟုတ်. . ”

“ဘာမေးစရာရှိသေးလဲ”

“မရှိ. . ”

“မရှိရင်. . ကိုင်း. . ”

“အား. . အား. . နာတယ်ဟ. . နာတယ်”

ဘယ်ဆွဲလိမ်လိုက်သည်မသိ။

ဦးမြင့်စိုးခမျာ လွန်လွန်ပဲလူးသလား. . လူးလူးပဲလွန်
သလား. . တွန့်တွန့်ပြီး ပြူးနေတာတော့အမှန်ပင်။ (မျက်လုံးပါ
ခင်ဗျ)

www.burmeseclassic.com

(၁၄)

ကားအသစ်ကလေးကို မောင်းကြည့်ချင်၍ ဒေါ်ထား
ထားက ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းရင်း သမီးကိုကူရှင်သွားပို့သည်။
ကူရှင်ရောက်တော့ နောက်ကြောင်းပြန်လည့်ဖို့ဖြစ်လာ
၏။ ကူရှင်က ဖွင့်ဘဲလေ။

ရောက်နှင့်နေသော သန္တာတို့အုပ်စုက အကျိုးအကြောင်း
ပြောကြသည်။

“ဆရာ သူ့အမေ ဆေးရုံတင်ရလို့တဲ့ဟယ်။ ဒီနေ့ ကူရှင်
မဖွင့်ဘူးတဲ့. .”

“ဟုတ်လား. . ။ ဒါဆိုလည်း ပြန်ရုံပဲရှိတော့တာပေါ့”

“တို့တော့ မပြန်သေးဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသွားလိုက်ဦးမယ်။
နင် လိုက်ဦးမလား. .”

နေခြည်က သူ့အမေကို လှမ်းကြည့်သည်။

ဒေါ်ထားထားက. .

“ပြန်လိုက်ခဲ့ပါသမီးရယ်။ အိမ်မှာ သမီးအမေလည်းရှိတာ

မဟုတ်ဘူး။ မေမေတစ်ယောက်တည်း..။ ။ ဪ..။ သမီးတို့ ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်ကွယ်..။ သမီးတို့ဘာသာ သမီးတို့ပဲ သွားကြတော့နော်..။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ..။ အန်တီ..။ ကဲ..။ ဒါဖြင့် တို့သွားမယ် နေခြည်..။”

“အေး..။ အေး..။”

သန္တာတို့အုပ်စု ထွက်သွားသည်နှင့် ဒေါ်ထားထားလည်း ကားကိုပြန်လှည့်မောင်းခဲ့တော့သည်။

ဒေါ်ထားထားက ကားကို ကျင်လည်စွာမောင်းလာရင်း တစ်နေရာသို့ရောက်သော်..။

“ဪ..။ အခုမှ သတိရတယ်..။ ။ ဆရာတော့်ကျောင်း မရောက်တာကြာပြီ။ လမ်းကြိုတုန်း ဆရာတော့်ကျောင်းဝင်ဦးမှ” သည့်နှယ်ဆိုရင်း စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားကိုရပ် လိုက်သည်။

ဒေါ်ထားထားက လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှာ ငွေစက္ကူအချို့ ကိုထုတ်ကာ..။

“ကဲ..။ သမီးပဲ ဆင်းဝယ်လိုက်ပါကွယ်..။ ။ ကော်ဖီမစ် အထုပ်ကြီးနှစ်ထုပ်ရယ်..။ ။ မုန့်ပုံးနှစ်ပုံးရယ်”

“ဆရာတော်အတွက်လား..။”

“ဆရာတော်အတွက်ရယ်..။ ပြီးတော့..။”

“ဗေဒင်ဆရာအတွက်ရယ်မို့လား”

“ဟဲ..။ ဟဲ..။ သမီးက သိသားပဲ..။”

နေခြည်က မိခင်ဖြစ်သူကို မျက်စောင်းဖွဖွကလေးထိုးရင်း စတိုးဆိုင်ထဲသို့ဝင်သွားသည်။

ခဏကြာတော့ မုန့်ပုံးနှင့် ကော်ဖီမစ်ထုပ်များနှင့် ကား

နေခြည်ထွေးမှနှေးမည်ထင်

ပေါ်ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်ထားထားက ကားကိုခပ်သွတ်သွက်မောင်းထွက်ခဲ့၏။

ကျောင်းရောက်တော့ ဆရာတော်တရားရှုမှတ်နေသဖြင့် ဆရာတော်အတွက် မုန့်ပုံးနှင့်ကော်ဖီမစ်တို့ကို ကိုင်ရင်တစ်ပါးထံကပ်ခဲ့သည်။

ပြီးတော့ တေဇာအခန်းဆီသို့ သားအမိနှစ်ယောက်ရောက်လာခဲ့တော့၏။

“ဟာ. . အန်တီ. . ။ ဟင်. . မ. . မနေခြည်နှေး. . ”

မထင်မှတ်ဘဲတွေ့လိုက်ရသဖြင့် တေဇာ တအံ့တဩရေရွတ်မိလိုက်သည်။

နေခြည်လည်း အံ့ဩသလိုလို အော့အန်ချင်သလိုမျက်နှာထားမျိုးဖြစ်သွားသည်။

ဒေါ်ထားထားက နေခြည်ကို လှမ်းကြည့်ပြီးမေးပြီ။

“သမီးနဲ့ သိတယ်လား. . ”

“သမီးတို့ကျောင်းကပါ။ မေမေပြောတဲ့ ဗေဒင်ဆရာဆိုတာ သူလား. . ”

“ဟုတ်တယ်လေ သမီးရဲ့”

“ဟို အဘိုးကြီးလေးယောက်မဟုတ်ဘူးလား. . ”

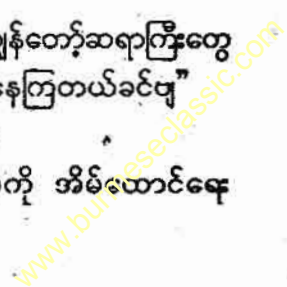
“ဪ. . ဟို. . ”

ဒေါ်ထားထား ပြန်ပြောဖို့ခက်နေစဉ် တေဇာကဝင်၍ ပြောသည်။

“အဲဒီအဘိုးကြီးလေးယောက်က ကျွန်တော့်ဆရာကြီးတွေလေ။ အခု. . စမတောင်မှာ အမိဋ္ဌာန်ဝင်နေကြတယ်ခင်ဗျ”

နေခြည်က သူ့မေကို ထပ်မေး၏။

“ဒါဆို ဟိုတစ်ခါတုန်းက မေမေ့ကို အိမ်ထောင်ရေး

ပြဿနာတက်မယ် ဘာညာဟောလိုက်တာက. .”

“အဲ. . အဲဒီ ကျွန်တော့်ဆရာကြီးတွေခင်ဗျ။ ကျွန်တော့် ဆရာကြီးတွေ. .”

“ရှင်ဟောတာမဟုတ်ပါဘူးနော်. .”

“ဟာ. . ဘယ်ကလာ ကျွန်တော်ဟောရမှာလဲ။

ကျွန်တော်က စီးပွားရေးနဲ့ လူမှုရေးဘဲဟောတာ၊ အိမ်ထောင်ရေး ကို မဟောပါဘူး”

“သေချာပါတယ်နော်. .”

“သိပ်သေချာပါတယ် မနေခြည်နွေးရယ်. .”

နေခြည် ခေတ္တငြိမ်သွားသည်။ စဉ်းစားပြီ။

သည်တစ်ခါ စကားဆိုသူက ဒေါ်ထားထား။

“ဒီလို. . သမီးရဲ့။ မောင်တေဇာရဲ့ ဆရာကြီးလေးဦးက

မောင်တေဇာကို ဗေဒင်ပညာသင်ပေးထားပြီး၊ အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်

တွေပဲကျင့်နေတာ။ ဗေဒင်ဟောတော့တာမဟုတ်ဘူး. .။ ဟို

တစ်ခါ မေမေသွားမေးတုန်းကမောင်တေဇာမရှိတာနဲ့အဲဒီဆရာ

ကြီးတွေက အားနာပြီး မေမေကိုဟောလိုက်တာ။ နောက်ပိုင်းကျ

မှ မေမေက မောင်တေဇာနဲ့တွေ့ပြီး မောင်တေဇာက ဟောပြော

ပေးတာ။ မောင်တေဇာရဲ့ကျေးဇူး ဘယ်လောက်ကြီးသလဲဆို. .

ဟိုတလောက မေမေတို့ ငွေသိန်းသုံးဆယ်လောက် အလိမ်ခံရ

ဦးမလို့. . အဲဒါ မောင်တေဇာက ငွေအလိမ်ခံရကိန်းရှိတယ်။

ဒီရက်ထဲမှာ ရောင်းခြင်း၊ ဝယ်ခြင်း မလုပ်ပါနဲ့ဆိုလို့ မေမေတို့

ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေလိုက်တာ အလိမ်ခံရလွတ်သွားတာလေ. .”

“ဘယ်တုန်းကလဲ မေမေ. .။ သမီးကိုလည်း မေမေတို့

မပြောပါလား. .”

“မပြောဆို. . ဖြစ်တဲ့လူက ညည်းအဖေလေ. .။ နား

မလည် ပါးမလည်နဲ့ ကျောက်စိမ်းငါးပွင့်ကို သိန်းသုံးဆယ်နဲ့ ဝယ်ဖို့ စီစဉ်နေပြီ။ မေမေက မောင်တေဇာဟောထားတဲ့ ဒီရက်ထဲမှာ အရောင်းအဝယ်မလုပ်ပါနဲ့ဆိုတာကို သတိရပြီး အရောင်းအဝယ် တို့ ဖျက်လိုက်တယ်”

“ဖျက်လိုက်တော့”

“ကံကောင်းသွားတာပေါ့။ သူတို့က ကျောက်စိမ်းအစစ် တို့ပြုပြီး အရွယ်တူအရည်တူ ကျောက်စိမ်းအတုနဲ့ လဲထည့်သွား တာ သမီးရဲ့ . . ”

“မေမေက ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ . . ”

“အဲဒီလူပဲလေ . . နောက်လေးငါးရက်ကြာတော့ အဖမ်း ခံရရော . . ။ နောက်တစ်ဦးကို အဲဒီလိုသွားလိမ့်ရင်း အဖမ်းခံရ တာ”

“ဪ . . ”

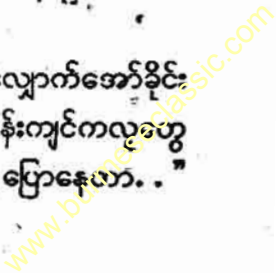
နေခြည်နှေးထံမှ ‘ဪ’ သံကြားရ၏။ (အော်သံမဟုတ်)

“ဒါတွေဟာ မောင်တေဇာကျေးဇူးပေါ့ သမီးရယ် . . ။ နေပါဦး . . သမီးတို့က တစ်ကျောင်းတည်း တစ်တန်းတည်းနေ ခြင်း မောင်တေဇာ ဗေဒင်ဟောတတ်တာ သမီးမသိဘူးလား”

“သူက ပြောမှ မပြောတာ . . ”

“ဗျာ . . ။ ကျွန်တော်က . . ဒီမှာခင်ဗျ . . ကျွန်တော်က ဗေဒင်ဟောတတ်ပါတယ်ခင်ဗျ . . ။ ကျွန်တော်ဗေဒင်ဟောတတ် ပါတယ်ခင်ဗျ . . ဆိုပြီး ကျောင်းမှာ လျှောက်အော်နေရမှာလား . . ခင်ဗျားပြောတဲ့ပုံစံက . . ”

“အဲဒီလိုကြီးတော့ ရှင့်ကို ဘယ်သူကလျှောက်အော်ခိုင်း တယ် . . ။ ကျွန်မပြောတာ အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ အတွက် နည်းနည်းပါးပါး တွက်ချက်မပေးလို့ ပြောနေတာ . . ”

“ဪ... ဒါကတော့ ကျွန်တော်က ဗေဒင်ဟောစား မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိလို့ပါခင်ဗျာ...။ အခု ကျောင်းပြီးရင် လည်း ကျွန်တော် သင်္ဘောတက်တော့မှာပါ။ အားလုံးစီစဉ်ပြီး သွားပါပြီ...”

“ဪ... မောင်တေဇာက ကျောင်းပြီးရင် သင်္ဘောတက် တော့မှာကိုး...။ ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်...။ အင်း... အန်တီတော့ ဗေဒင်မေးရမယ့်လူ မဲ့သွားပြီ...”

“ကျောင်းပြီးဖို့က လေးငါးလလောက်လိုပါသေးတယ် အန်တီရယ်...။ ဒီကြားထဲမှာ သိချင်တာရှိ လာမေးပေါ့...။ အခု ကော ဘာမေးစရာရှိသလဲ အန်တီ”

“လောလောဆယ် မေးစရာမရှိပါဘူးကွယ်၊ မောင်တေဇာ စားဖို့ မုန့်တို့ ကော်ဖီမစ်တို့ လာပို့ရင်း ဒီကသမီးနဲ့လည်း မိတ် ဆက်ပေးချင်လို့ပါ...။ အခုတော့ မောင်တေဇာတို့က သိပြီးနေကြ ပြီတိုး...”

“ဟုတ်ကဲ့... သိပြီးပေမယ့် ထပ်သိရတော့ ပိုကောင်းတာ ပေါ့ခင်ဗျာ...။ မဟုတ်ဘူးလား နေခြည်...”

“နေခြည်နွေးပါ”

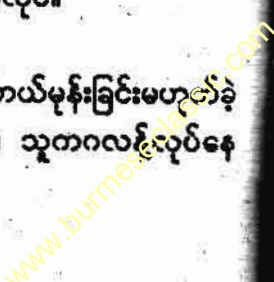
“နေခြည်လို့ခေါ်လို့မရဘူးပေါ့”

“ရဘူး...”

နေခြည်အသံက မာသလိုလို၊ ပျော့သလိုလိုကြီးဖြစ်နေ သည်။ မလျော့မတင်း စောင်းကြိုးညှင်းသလိုပ။

ထိုသို့ ဘာလို့ဖြစ်ရသနည်း...။

တကယ်တော့ နေခြည်သူ့ကိုတကယ်မုန်းခြင်းမဟုတ်ခဲ့ ပါချေ။ သနားမလို့တောင်ကြံမိသေးတာ၊ သူ့ကဂလင်နိုက်ဒ်နေ သဖြင့် မာယာများ၊ ပဲများနေရခြင်းပါ။

ဒေါ်ထားထားကတော့ နေခြည်ကိုကြည့်၍ သဘောကျ
နေသေးသည်။

“ဟား.. ဟား.. သမီးကလည်း မေမေကျေးဇူးရှင်ဟာ
သမီးကျေးဇူးရှင်ပဲပေါ့။ အဲဒီလို မပြောရဘူး..။ ခေါ်.. ခေါ်
မောင်တေဇာ.. နေခြည်လို့ခေါ်ခေါ်.. အဲ..”

“မေမေနော်.. သမီးငိုလိုက်မှာ..”

“အဲ.. ငိုမယ်တဲ့ မောင်တေဇာရေ.. ဘွား.. ဘွား။ ကဲ
.. မောင်တေဇာရေ သမီးမငိုခင် ပြန်လိုက်ဦးမယ်နော်..”

“မေမေနော်..”

နေခြည်က ဒီခင်ကို မျက်စောင်းချိတ်၍ တေဇာကို
မျက်ရိပ်ချိတ်လိုက်သည်။ နေခြည်မျက်ရိပ်လေးက တေဇာရင်မှာ
တွဲလောင်းကြီးကိုဖြစ်လို့။

သားအမိနှစ်ဦး ရယ်လားမောလားဖြင့် ထသွားကြ၏။

တေဇာလည်း ရယ်မောရင်း ကျန်ခဲ့ရှာသည်။

ဒေါ်ထားထားတို့သားအမိထွက်သွားပြီး ရှေ့ဆင့်နောက်
ဆင့်ဆိုသလိုပင် မြင့်ကိုတို့အုပ်စုရောက်လာတော့၏။

“ဟေ့ကောင် အခုနထွက်သွားတဲ့ကားပေါ်မှာ နေခြည်
နှွေးကို တွေ့လိုက်ပါတယ်။ ကားမောင်းသွားတာ သူမားသားကြီး
မဟုတ်လား..”

“ဟုတ်တယ်ကွ..”

“အဘွားကြီးက ဘာလဲ..။ သူ့သမီးနဲ့လာမိတ်ဆက်ပေး
တာလား..”

“အစစ်ပဲ.. အစစ်ပဲ..။ အခု နေခြည်နှွေးနဲ့ ငါနဲ့ ငြိမ်း
ချမ်းရေးရသွားကြပြီကွ..”

“ဟေ့.. အဟုတ်..”

“အဟုတ်ပြောတာ..”

တေဇာက မြင့်ကိုတို့ကို အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြလိုက်၏။

“ဒါဆို မင်းက သူတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးလိုဖြစ်နေပြီပဲကွ..

ဟား.. ဟား..”

မြင့်ကိုတို့က ရယ်မောနေသော်လည်း တေဇာက မျက်နှာ တည်သွားပြီး နှုတ်မှလည်း တစ်လုံးချင်းပြောသည်။

“နေခြည်က တို့နဲ့ ဘုဘောက်ဖြစ်တဲ့အခါ မျက်နှာထား ကြီးတင်းထားနေကျဆိုတော့ အဲဒီမျက်နှာထားမျိုးနဲ့ပဲ တို့ ဆုံဖူး တာများတယ်။ အခုတော့..”

“ဟ.. ဟ.. ရောဂါတက်နေပြီ..”

“အကောင်းပြောတာကွ..။ အခု ငါနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးရ သွားတော့ သူ့မျက်နှာပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်တည်တည်ကြည်ကြည်လေး မြင်လိုက်ရတော့..”

“ချစ်စရာလေးဖြစ်သွားရော မဟုတ်လား”

လမင်းက ဝင်ထောက်သည်။

တေဇာက ပြုံး၍သာနေဆိမ့်သည်။ ရောဂါ..။

“ဟေ့ကောင်.. မေးနေတယ်ကွ..။ ချစ်စရာလေးဖြစ် သွားရောမဟုတ်လား..”

“အေးကွ..”

“အခုမှ အေးကွ မနေနဲ့။ မင်း.. နောက်ကျနေပြီလို့ ငါထင်တယ် သူငယ်ချင်း”

မြင့်ကိုက ခပ်တည်တည်ပြောတော့..

တေဇာ့မျှာ မျက်နှာတည်တည်လေးနှင့်ပြန်၍မေးရှာ သည်။ အပြုံးလေးများပင်လွင့်ပေါ့။

“မင်း.. ဘာကိုပြောတာလဲ သူငယ်ချင်း..”

“ဟာ . . မေးနေရသေးလားကွာ . . ။ ဟို . . မန္တလေးတ
သူဌေးသားဇော်မိုးဆိုတဲ့ကောင်က နေခြည်ကိုဝင်လုံးနေတယ်
လေ . . ”

“ဝင်လုံးလို့ ရမလားကွာ . . ။ နေခြည်က မုန့်လုံးရေပေါ်
မှမဟုတ်တာ”

လမင်းက ဝင်ဖောက်ခြင်းပင်။

“မနှောက်စမ်းပါနဲ့ လမင်းရာ . . ။ မြင့်ကိုပြောမှ ငါစဉ်း
စားမိတယ်။ ဟုတ်တာပဲကွာ . . ဟိုကောင်နဲ့ နေခြည်နဲ့က အတော်
ခရီးရောက်နေပုံရတယ် . . ။ ပြီးတော့ လှော်ပေးမယ့်သန္တာဆိုတဲ့
ဟာလေးကလည်းရှိနေတော့ . . ”

တေဇာ စိတ်ဓာတ်ကျစွာဖြင့် ပင့်သက်တစ်ချက်ရွှက်၏။
သည်တော့ လမင်းက အားပေးစကားပြောရှာသည်။

“ဟေ့ကောင် . . ဘာမှ ပူမနေနဲ့။ မင်းဘက်က အဓိက
ကျတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးရှိနေပါတယ်ကွာ . . ”

“ဘယ်သူလဲ . . ”

“နေခြည်အမေလေ . . ”

သည်အသံကြားတော့မှ တေဇာဝမ်းသာအားရပြောရှာ
သည်။

“ဟာ . . ဟုတ်တယ် . . ငါ့ရဲ့ကတ်စွဲတန်မာယောကွမ
လောင်းကြီးရှိတာပဲ . . ”

(၁၅)

“နေခြည်ရေ . .”

“ဟော . . သန္တာပါလား . . | ဪ . . မောင်ဇော်မိုးလည်း
ပါတယ်ကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ . .”

“လာကြကွယ် . . အထဲဝင်ကြ . .”

သန္တာနှင့် ဇော်မိုးဇည့်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်ကြသည်။

ဒေါ်ထားထားက မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း . .

“မင်းတို့ သူငယ်ချင်း သူ့အဖေနဲ့ရွှေတိဂုံဘုရားသွားကြ
တယ်ကွယ်၊ ဒီနေ့ သူ့အဖေမွေးနေ့လေ . . ။ သူ့ သမီးပါ ဘုရားဖူး
ရအောင်ဆိုပြီး ခေါ်သွားတာ . .”

“ဒါဆို ကြာဦးမယ်ထင်တယ် . .”

“အင်း . . သွားတာတော့ နာရီဝက်လောက်ရှိသွားပြီ . . ။
ကားနဲ့သွားတာဆိုတော့ သိပ်ကြာမယ်မထင်ပါဘူး။ ဘုရားမှာ

ငွေသွားလျှံပြီး ပုတီးစိပ်ရုံပါပဲ. . ။ အချိန်ရတယ်မဟုတ်လား. . ။
ထိုင်ကြဦးလေ. . ။ ဟဲ့. . ထွေးခင်ရေ. . ”

“ရှင်. . အန်တီ. . ”

“ကော်ဖီမစ် နှစ်ခွက်ဖျော်ခဲ့ကွယ်. . ။ မုန့်ပါထည့်ခဲ့. .

ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်. . ”

“နောက်ဖေးမှာ ထွေးခင်တစ်ယောက်တည်းထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်သန္တာရဲ့. . ”

“ဒါဆို သန္တာပါ သွားကူလုပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

အိမ်သို့ ဝင်ထွက်နေကျဖြစ်သူ သန္တာက နောက်ဖေးခန်း
သို့ ဝင်သွားသည်။

သည်တော့ ဒေါ်ထားထားက ဇော်မိုးကို ဧည့်ခံစကား
ဆိုရမည်။

“မောင်ဇော်မိုး မန္တလေး ဘယ်တော့ပြန်မလဲ. . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါဆို ကျွန်တော့်
အရောင်းအဝယ်ကိစ္စပြတ်ပါပြီ။ အဲဒီတော့ ဒီအပတ်ထဲမှာ ပြန်ပါ
မယ်ခင်ဗျာ”

“ဘယ်တော့လောက် ရန်ကုန်ပြန်လာဦးမလဲ”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော်ပြန်တောင်မပြန်ချင်
ဝါဘူး။ အလုပ်ကိစ္စပြီးသွားဧည့်သာပြန်ရတာပါ။ ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော် အမြန်ဆုံးပြန်လာမှာပါ. . ”

“ပြန်တော် မပြန်ချင်ဘူးဆိုတာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်”

“အဲဒါကိုတော့ နောက်မှပဲ သန္တာကိုမေးကြည့်ပါ အန်တီ
ရယ်. . ။ ကျွန်တော်မပြောပါရစေနဲ့”

“အံ့မယ်လေး. . ။ အန်တီကို ဘာများအားမှာစရာရှိလို့

လဲ. . ။ အန်တီက မောင်ဇော်မိုးကို ကိုယ့်တူသားတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီးသားပါ. . ။ ပြောပါ. . ပြောစရာရှိတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ. . ”

ဒေါ်ထားထားတို့ နာချင်လို့ စာတင်နေပါ၏။

“ဒါဆိုရင်တော့ နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပါအန်တီရယ်. . ။ ကျွန်တော် နေခြည့်ကို မေတ္တာရှိနေပါတယ်. . ။ ဒါကြောင့် မန္တလေးရောက်ရင် ကျွန်တော့်မိဘတွေကို ပွင့်ပြောပြီး အန်တီတို့ ဆီပြန်လာချင်ပါတယ်။ အဲဒါ. . အန်တီဘက်က ဘယ်လိုရှိတယ် ဆိုတာလေး. . ”

“နို့. . နေပါဦး။ မင်းတို့လူငယ်ချင်းကကော ဘယ်လို အခြေအနေရှိနေပြီလဲ. . ”

“အခြေအနေကတော့ သိပ်ထူးထူးခြားခြားကြီးမရှိပါဘူး ခင်ဗျာ. . ။ သန္တာဆီကတစ်ဆင့် သိရတာကတော့ နေခြည့် သဘောထားက အန်တီတို့သဘောထားအတိုင်းပဲဖြစ်စေမယ့် သဘောရှိပါတယ်ခင်ဗျာ. . ”

ဒေါ်ထားထား ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေရာမှ. .

“မင်း. . ဘာနေ့သားလဲ. . ”

“အင်္ဂါသားပါခင်ဗျာ. . ”

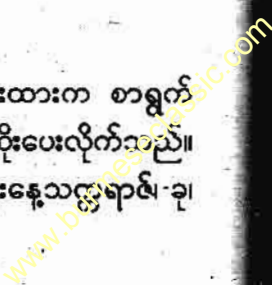
“မွေးနှစ်သက္ကရာဇ် ခု၊ လ၊ ရက် အတိအကျသိသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်ခင်ဗျာ. . ”

“အေး. . ဟုတ်ပြီ”

အေး. . ဟုတ်ပြီဟုဆိုကာ ဒေါ်ထားထားက စာရွက်စာတမ်းနှင့်ဘောလ်ပင်ကိုထယူ၏။ ဇော်မိုးဆီထိုးပေးလိုက်သည်။

“ရော. . အဲဒီစာရွက်ထဲမှာ မင်းရဲ့မွေးနေ့သက္ကရာဇ်-ခု

ရက်တွေရေးစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ. . .”

ဇော်မိုးက ရေးပြီး ဒေါ်ထားထားကို တရိုတသေလှမ်းပေး

ည်။

“ဟုတ်ပြီ. . ဟုတ်ပြီ. . .”

“ဒီကိစ္စက ပြီးစလွယ်စီစဉ်လို့ရတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး. . ။

ကြောင့် တတ်သိနားလည်တဲ့လူတွေဆိုမှာ တွက်ချက်စစ်ဆေး

ည့်ရဦးမယ်. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ. . .”

ဇော်မိုးက သည့်နှယ်ပြောပြီး တစ်စုံတစ်ခုကိုချီတုံချတုံ

စားနေပုံရ၏။

ဒါကို လူကဲခပ်ကျွမ်းသည့် ဒေါ်ထားထားက အကဲခတ်

တိုင်ပြီး. . .

“မောင်ဇော်မိုး. . ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“ဪ. . ဟို. . အဲ. . အဲဒါကို ပြောသင့် မပြောသင့်

တော်စဉ်းစားနေတာပါ. . .”

“သားရေး သမီးရေးပါ ပြောပြီးမှတော့ ဘာမှထိန်ချန်

နဲ့ ပြောစရာရှိတာသာပြော”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့. . ဒီလိုပါ. . ။ ဟို. . ကျောက်ဘုရင်

နဲ့နောင်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ဦးလေးရဲ့မိတ်ဆွေပါ။ ကျွန်တော်

ညည်းရင်းနီးပါတယ်. . .”

“အဲဒီတော့. . .”

“တနေ့က. . ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြပါ

အဲဒီကနေ စကားစပ်ပြီး သူ့ရှေ့လထဲမှာ ဖားကန်တက်

ချာတ်စိမ်းဝယ်မဲ့ အကြောင်းနဲ့. . ဟို. . အန်တီတို့သည်း

ကျောက်စိမ်းဝယ်ဖို့ အရင်းအနှီးထည့်ချင်တဲ့အကြောင်း...။
လောလောဆယ် အန်တီတို့ ကားဝယ်လိုက်လို့ ငွေမလွယ်သေးတဲ့
အကြောင်းတွေ ကျွန်တော်သိရပါတယ်”

“ဘာ... ဒီ ဦးထွန်းနောင်ကလည်း သူများကိုယ်ရေး
ကိုယ်တာတွေ ဘာလို့ လျှောက်ပြောရတယ်မသိဘူး”

“ဒီလိုပါအန်တီ... သူက အန်တီတို့ကိုရုံချချင်တဲ့သဘော
နဲ့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ စေတနာအစစ်အမှန်နဲ့ သူ့မှာငွေလွယ်
ရင် သူစိုက်ပြီးဝယ်ခဲ့ပေးချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းပြောတာပါ”

“ဒါတော့ဟုတ်မှာပါ...။ သူက သိပ်ပြည့်တဲ့သူပါ...
နေပါဦး...။ မောင်ဇော်မိုးက ဘာကိုပြောချင်တာလဲ...”

“အန်တီတို့ လိုတဲ့ငွေ... ကျွန်တော့်ဆီက ယူထားပါလား
လို့ပြောချင်တာပါ...”

ဒေါ်ထားထား တွေသွားသည်။ ဝေသွားသည်။
ငွေဆိုတာ တွေဝေစေသည်မဟုတ်လား...
အဲ... မြွေဆိုရင်တော့ သေစေတတ်သည်ပဲ။
အခုဟာက ...
မြွေမဟုတ်... ငွေ...
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...
ငွေဆိုတာ သိပ်အားနာဖို့ကောင်းသည့်အမျိုး...။
သည်တော့ အားနာစွာဖြင့်ပဲ ဒေါ်ထားထား တိုးဖွဖွလေ
စကားဆိုမိသည်။

“မင်းဦးလေးလာတော့ တိုင်ပင်ကြည့်ဦးမယ်ကွယ်”

(၁၆)

ဇာတာကိုသေချာစစ်ဆေးပြီး တေ့အစဉ်ခေါင်းဖြည်းဖြည်း
ချင်းယမ်းနေသည်။ ပုံစံကလည်း တကယ့်ဗေဒင်ဆရာကြီးပုံ။

“ဒီဇာတာရှင်ဟာ. . ဒီလထဲမှာပဲ. . နှံ့ပြင်ကနွားရောက်၊
ဘောင်တန်းကျက်နန်းမြင်ပါတယ်”

“ဟုတ်. . ဟုတ်လား. . မောင်တေဇာ. . ”

“သိပ်သေချာပါတယ်. . ။ အခုန အန်တီပြောတဲ့သူ့ဆီက
အကြောင်းအကုန်အညီယူဖို့ကိစ္စကိုလည်း လုံးဝမလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်
အိမ်အရေးကြီးလို့ပြောနေတာပါ. . ”

“အေးပါကွယ်. . ။ ဟို. . သမီးနဲ့ကိစ္စကရော. . ”

“ဟာ. . အန်တီကလည်း အဲဒါ ကျွန်တော်ပြောနေစရာ
မရှိသေးလို့လား. . ။ ကဲပါလေ. . ။ ကျွန်တော်ပြောတာကို အန်တီ
အာစောင့်ကြည့်နေလိုက်ပါ. . ။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်းဖြစ်
လာရင် အန်တီသမီးကိစ္စ. . အလိုလိုပြီးသွားပြီပေါ့”

တေဇက အပြတ်ပင်ဟောလိုက်သည်။ တကယ်လည်း
တိကျမှန်ကန်စွာပြောနိုင်သည့် မြန်မာ့ရိုးရာဗေဒနှင့်နက္ခတ်
ပညာကို သူတတ်ကျွမ်းထားခဲ့သည်ကိုး။ သူ့အဘိုးက သူ့အား
တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော အမွေကိုပေးထားခြင်းပင်။

ဒေါ်ထားထားက တွေ့တွေ့လေးစဉ်းစားရင်း ညည်းသည်။

“အင်း.. အိမ်ကျရင်တော့ ယောက်ျားနဲ့ အတိုက်အခံ
ဖြစ်ရဦးတော့မှာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲအန်တီ..”

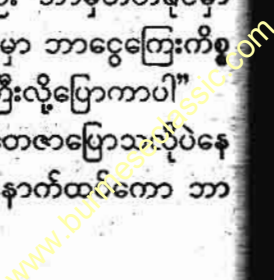
“ယောက်ျားက ဇော်မိုးကူညီမယ့်ငွေကို လက်ခံချင်နေ
တာ..။ ကျောက်စိမ်းရင်းနှီးဖို့လည်းထည့်မယ်.. ပြီးတော့ သူ့မှာ
အရေးပေါ်လိုနေတဲ့ ကိစ္စဝိစ္စလေးတွေအတွက်လည်း သုံးချင်
တယ်ပေါ့လေ..။ ဟို.. ယတြာလေးဘာလေးလုပ်လို့မရဘူး
လားဟင်..”

ဒေါ်ထားထားက စောဒကတက်နေ၏။

တေဇ အေးဆေးစွာရှင်းပြရသည်။ ဂိုက်ပေးကတော့
ခပ်ကြမ်းကြမ်းနှင့်ရယ်။ ဗေဒကဝိပညာရှိပုံစံမျိုး။

“ယတြာဆိုတာ ကာဘာလုပ်တာပါ..။ ဘာကို ကာဘာ
လုပ်တာလဲဆိုတော့ ဖြစ်လာမယ့်အန္တရာယ်ကို ကာဘာလုပ်တာ
ပါ။ ကာဘာဆိုတာ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိပဲ လုပ်လို့ရပါတယ်။
ဖြစ်လာမယ့်အန္တရာယ်က သိပ်ကြီးမားနေရင် အခုနအတိုင်းအတာ
တစ်ခုအထိသာ လုပ်ထားတဲ့ကာဘာလည်း ဘာမှတတ်နိုင်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး..။ အန်တီရယ်..။ ဒီလထဲမှာ ဘာငွေကြေးကိစ္စ
မှ မလုပ်စမ်းပါနဲ့..။ ကျွန်တော် အရေးကြီးလို့ပြောကာပါ”

“အေးလေ.. ဒါဆိုလည်း မောင်တေဇာပြောသလိုပဲနေ
ပါမယ်..။ ဪ.. မောင်တေဇာ.. နောက်ထပ်ကော ဘာ

များမြင်သေးသလဲဟင်. . ”

“လောလောဆယ်တော့ အဲဒီလောက်ပါပဲ။ အန်တီတ
ဘာသိချင်သေးလို့လဲဟင်. . ”

“ဟို. . အိမ်ကဟာကြီးအကြောင်း. . ”

“ဘယ်အိမ်ကဟာကြီးလဲ အန်တီ”

“အိမ်က ဟာကြီးလို့ဆိုမှ. . ”

“ဪ. . ဪ. . အန်တီခင်ပွန်းကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်. . ခင်လွန်းလို့ ပွန်းရတဲ့ယောက်ျားကိုပြော
တာပေါ့”

“အန်တီ ပုလင်းနဲ့မပေါက်ဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်
ပြောပါမယ်”

“ဘာ. . ပုလင်းနဲ့ ပေါက်ရမယ့်ကိန်း မြင်ပြန်ပြီလား. . ”

“မဟုတ်ပါဘူး. . အေးဆေးပါပဲလို့ ပြောမလို့ပါ. . ”

“အေးဆေးဆိုရင်တော့ ပြီးရော. . ။ နို့မို့လို့ကတော့
လား. . ဟင်း. . ။ ကဲ. . အန်တီပြန်မယ်မောင်တေဇာ. . ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ. . ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်ထားထား ဆရာတော်ဆီဝင်ဦးချကာ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းမှပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်သည်နှင့် ဦးမြင့်စိုးကို အကျိုးအကြောင်း
ပြောပြလေ၏။

ထင်သည့်အတိုင်း ဦးမြင့်စိုးက လက်မခံချင်။ ရန်ပင်
လုပ်ချင်ချင်ဖြစ်နေ၏။

“ဒီမှာ ရှင့်ကို ခင်လွန်းလို့မပွန်းရအောင် သတိယူနေတဲ့
ဥစ္စာကို မယုံသလိုနဲ့”

“မင်းကွာ. . တစ်ဆိတ်ရှိ ဒီပေဒင်ဆရာဆီပဲပြေးပြေး

ဆရာတင်နေတာပဲ။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ အတိုးမပါ ဘာမပါနဲ့ သိန်းလေးငါးရာကူညီမယ့်လူ ဘယ်သူရှိသလဲ. . ကဲ. . ပြော. . ”

“ဪ. . အတိုးမပါ ဘာမပါဟုတ်လား. . ။ အတိုးပါ တယ်ရှင်. . ပါတယ်. . သိရဲ့လား. . ။ အတိုးမှ နည်းနည်းနော နော်အတိုးမဟုတ်ဘူး။ လူတစ်ယောက်လုံး ထိုးဆပ်လိုက်ရမယ့် အတိုး. . ”

သည်တော့မှ ဦးမြင့်စိုး မျက်လုံးထဲတွင် သမီးဖြစ်သူ မျက်နှာလေးကပေါ်၍လာသည်။ နေခြည်က မျက်လုံးလေး ပေကလပ်နှင့်လေ။

ဪ. . ဒီလိုကျတော့လည်း အဟုတ်သား။

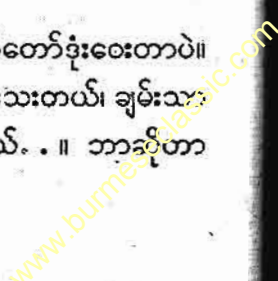
သို့သော် ဦးမြင့်စိုးက ထပ်၍ရစ်သည်။

“သမီးကိုတော့ အတိုးလို့မပြောနဲ့ကွာ. . ။ ဒါပေမယ့်. . သူတို့လူငယ်ချင်းလည်း ခင်ခင်မင်မင်ရှိနေတယ်. . ။ ပြီးတော့ မောင်ဇော်မိုးအနေအထားကလည်း တို့ ငြင်းရမယ့်အနေအထား မှမဟုတ်တာကွာ. . ”

“တော်စမ်းပါ. . ။ ရှင်ဘာမှမသိဘဲနဲ့ လျှောက်ပြောမနေ နဲ့။ ရှင်ကို ကျွန်မ ပြတ်ပြတ်သားသားပဲပြောမယ်။ တစ်. . ဇော် မိုးကူညီမယ့်ငွေကို ကျုပ်တို့လက်မခံဘူး. . ။ နှစ်. . သမီးနဲ့ မောင်ဇော်မိုးတို့ကိစ္စကို အချိန်ယူပြီး စောင့်ကြည့်ရမယ့်. . ဒါပဲ”

“အချိန်ယူပြီး စောင့်ကြည့်ရမယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာ လဲ. . ”

“ရှင်ကလေ. . သမီးရှင်ဖြစ်ပြီး တော်တော်ခုံးဝေးတာပဲ။ မောင်ဇော်မိုးကို ကျုပ်တို့ သိတာရက်ပိုင်းပဲရှိသေးတယ်၊ ချမ်းသာ တယ်၊ သုံးနိုင်စွဲနိုင်တယ်ဆိုတာပဲသိသေးတယ်. . ။ ဘာဆိုတာ ကျုပ်တို့ သေချာမသိသေးဘူး”

ထိုစဉ်. .

“မေမေ. . မေမေ. .”

နေခြည်သတင်းစာကိုင်၍ အမောတကောရောက်လာ
၏။ သတင်းစာကို ထိုးပြရင်းပြော၏။

“ဘာဆိုတာ သိရပြီမေမေ. .။ သိရပြီ. .။ ဒီမှာကြည့်
ပါဦး”

နေခြည်ပြသောသတင်းကိုယူကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်ထား
ထားကော ဦးမြင့်စိုးပါ မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။

သတင်းက ဘိန်းဖြူအရောင်းအဝယ်သမားကို ဘိန်းဖြူ
ရောင်းရငွေ သိန်းတစ်ထောင်ကျော်နှင့်အတူ ဖမ်းဆီးရမိခြင်း
သတင်း။

ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ပါလာခြင်းဖြစ်၏။

ဓာတ်ပုံရှင် ဘိန်းဖြူအရောင်းအဝယ်သမားက အခြားသူ
မဟုတ်။

ဇော်မိုး. .။

“တိန်. .”

တိန်သံတကယ်ထွက်မလာသော်လည်း. .

ဦးမြင့်စိုးနားထဲမှလိုလို၊ ခေါင်းထဲမှလိုလိုကြားမိလိုက်
ခြင်းပါ။

တိန်. .။

(၁၇)

ဒေါ်ထားထားနှင့်နေခြည်တို့ သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်နှင့် ဆရာတော်ကျောင်းသို့ ရောက်လာကြပြန်သည်။

ဆရာတော်က ဆီးမေး၏။

“ဒကာမကြီး.. ထုံးစံအတိုင်း မောင်တေဇာဆီလာတာ လား”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“အင်း.. ဒီကလေးကပါရမီရှင်လေးပဲ။ သူ့အဘိုးရဲ့ ပညာအမွေရထားလိုက်တာကိုး။ လူကလည်းလူတော်မို့ပါလေ။ ခေတ်ပညာတတ်လေးပေမဲ့ မြန်မာမှုကိုတော့ မပစ်ပယ်တတ်လေ ဘူး”

“အဟုတ်ပါပဲဘုရား..”

“ကဲ.. အဟုတ်ဆိုလည်း.. သုတ်သုတ်သာ သွားပေဇော့ .. သာဓု.. သာဓု.. သာဓု..”

ထိုင်၍ဝတ်ဖြည့်နေသော သားအမိနှစ်ယောက်အား
ဆရာတော်အလိုက်သိစွာ သွားဖို့ခွင့်ပြုလိုက်သည်နှင့်. .

တကယ်ပင်တေဇာရှိရာအဆောင်ဘက်သို့ သုတ်သုတ်
လေးထသွားကြတော့သည်။

တေဇာရှိရာအခန်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့. .

ရှုပ်အင်္ကျီလက်တိုလည်ကတုံး၊ ယောလုံချည်အညိုနှင့်
သေသပ်သားနားသပ်ယပ်စွာ ဝတ်ထားသည့်တေဇာကိုတွေ့
လိုက်ကြရသဖြင့် မှင်သက်သွားမိကြသည်။

ကြည့်ပါဦး. .

တေဇာရယ်. . ဆရာကြီးစတိုင်လ်နှင့်ထိုင်လို့. . ။ သူ့
ရှေ့မှာက မြင့်ကို၊ လမင်း၊ မြင့်သန်းတို့က ပုဆစ်တုပ်ထိုင်နေကြ
သည်။ ရှိရှိသေသေပုံစံနှင့်. . ။

သည်ကလေးတွေ ဘယ်လိုများဖြစ်နေကြပါလိမ့်. . ။

ဒေါ်ထားထားတွေ့ခိုက်မှာပင် သူတို့ဝင်လာသည်ကို
မြင်သောမြင့်ကိုကလှမ်းမေးသည်။

“အော်. . မနေခြည်နှေး. . ဗေဒင်မေးမလို့လား. . ခဏ
စောင့်ဦးဗျ”

မြင့်ကိုစောင့်ခိုင်းသလို တေဇာကလည်းလှမ်းကြည့်ပြီး
နှုတ်ဆက်ရင်း ခေတ္တစောင့်ခိုင်းသည်။

“အော်. . အန်တီ ခဏလေးနော်. . နေခြည်ခဏနော်”
ဟုဆိုကာ သူ့ရှေ့က သုံးယောက်ကို လက်ဆင်ရိုက်နေ၏။

“တို့မြန်မာ့ရိုးရာနက္ခတ်ဗေဒင်ဆိုတာ ဘယ်ထိမှန်သလဲ
ဆို တို့ဘုရားအလောင်းသိဒ္ဓတ္ထမင်းသားလေးဖွားမြင်ဟော
လက်ညှိုးတချောင်းထဲ ပြတ်ပြတ်သားသားထောင်ပြီး ဘုရားစင်
စစ် ကေနဖြစ်မယ်လို့ ဘယ်သူကဟောလိုက်တာလဲသိလား”

“သိဘူး.. .”

“မေ့တေ့တေ့ပဲ”

“ဟောတာတော့သိတယ် မေ့တေ့တေ့ပဲ”

“မှတ်ထားကြ. . အသက်အငယ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်”

“ဟုတ်. .”

“ဟီး. . ဟုတ်သားပဲ”

“ဟုတ်ပ. . မှတ်မိပြီ”

“အခုမှ. . ဟုတ်မနေကြနဲ့. . ကဲတော်ပြီ. . နောက်နေ့မှ ဆက်မယ်. . နေခြည်တို့ကို ဟောလိုက်ဦးမယ်. .”

တေဇာတို့လက်ဆင်ဝိုင်းဖြတ်လိုက်မှ ဒေါ်ထားထားတို့ သားအမိရှေ့တိုးထိုင်ရသည်။

နေခြည်ကတော့ တေဇာကိုပြုံးစေ့စေ့လို၊ မပြုံးမစေ့တစေ့ လိုကြည့်နေ၏။

ကျေနပ်ပြုံးလား. . လေဖြတ်ပြုံးလား. . တိတိပပမသိရ။

ဒေါ်ထားထားကတော့ တေဇာကို တလေးတစားကြည့်

ကာ. .

“မှန်သွားပြီ မောင်တေဇာရေ. . မှန်သွားပြီ”

ဟု အလော သောကောပြောလေရာ တေဇာက မျက်လုံး ပြုလျက် ပြန်မေး၏။

“ဗျာ. . အန်ကယ့်နဖူးလား. .”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်. . မောင်တေဇာမှန်အောင်ဟောခဲ့ တာကိုပြောတာ၊ အင်း. . ကံသီပေလို့. . အမှုတွဲထဲပါတော့မလို့။

“ကျွန်တော်တို့လဲ. . သတင်းစာထဲမှာတွေ့လို့ သိပြီးပါပြီ၊ ဒါပေါ့အန်တီရယ်၊ မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ ဘီရဲ. . အဲ. . ဘီလူးဆိုကာ တာရှည်ဘယ်ဆွဲထားနိုင်ပါ့မလဲ။ နောက်ဆုံးတော့

ကိုယ့်သရုပ်ကိုယ်ဖော်ရ ပေါ်ရတာပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ မောင်တေဇာရယ် . . အိမ်မှာတော့ မောင်တေဇာပညာကို အထင်သေးတဲ့လူကြီး ငြိမ်သွားတာပဲ”

“အော် . . အမှန်ကိုမြင်သွားပြီးကို . . ”

“ဟုတ်တယ် . . သားကိုလည်းပြောလိုက်ပါတယ်။ လူရော ပညာကိုပါအထင်သေးမိတာ တောင်းပန်ပါတယ်တဲ့ . . ”

“ဟင် . . အန်ကယ်က သားကို”

တေဇာက သူ့ကိုယ်သူ သားဆိုတော့ မြင့်ကိုတို့အုပ်စု မျက်လုံးတွေကျယ်ကုန်ကြသည်။

ဒေါ်ထားထားက ချော်မှမလဲရသေး . . ကျေးဇူးရှင်က ရောထိုင်၊ လှိမ့်ပစ်လိုက်ပြီကိုး။

“ဟုတ်တယ် . . နောက်ပြီး . . သားကို ထမင်းစားဖိတ်ခဲ့ပါ ဦးတဲ့ . . ”

“အို . . အားနာစရာတွေဖြစ်နေပါပြီ၊ ဘယ်နေ့လာရမှာ လဲဟင်”

“လာမဲ့ . . တနင်္ဂနွေနေ့”

“အန်တီ . . သားတို့ရောပါလားဟင်”

မြင့်ကိုတို့ကပါ ဝင်မေးကြ၏။ အားလုံးသားတွေဖြစ်တုန့် ကြပါကရောလား။

နေခြည်ခများမှာတော့ ရတက်မအေးရှာ၊ ရှက်သွေးလေး ဖြာနေဘိသို့ . . ။

“ပါတယ် . . ပါတယ် . . အိမ်သာမှာ . . အဲလေ . . အိမ်မှာကျွေးမှာ . . အားလုံးလိုက်ခဲ့ကြပေါ့”

“ဟေး . . ဒါမှသားတို့အန်တီကွ”

မြင့်ကိုတို့အသံကြောင့် တေဇာမဲ့သွားသည်။ ‘သား’ဆိုတာ

သူတစ်ယောက်တည်း မှုပိုင်ဟုထင်ထားတာကိုး။

“အော်. . မောင်တေဇာ. . ”

“ပြောပါအန်တီ. . သားနားထောင်နေပါတယ်၊ သားကို ဘာပြောချင်တာလဲဟင်. . ”

လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ ဘလင်းကြီး။ မြင့်ကိုတို့က မျက်စောင်းချိတ်၊ နေခြည်ကတော့ မျက်လွှာချကာ ပြုံးသလိုလို ဘာလိုလို နှင့်လေ။

ဒေါ်ထားထားကတော့ ဒီအထာတွေ မရိပ်မိ။ သူပြောချင်ရာ စွတ်ပြောသည်။

“သမီးအတွက် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စမေးတုန်းက” အင်္ဂါသားနဲ့ လုံးဝမဖြစ်ဘူးလို့ ဟောလိုက်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ သားဟောပါတယ်၊ သားဟောတာမှန်တယ် မို့လားဟင်”

“သိပ်မှန်တာပဲ. . မောင်ဇော်မိုးက အင်္ဂါသားလေ. . အခု ကံကောင်းလို့လွဲသွားတာ”

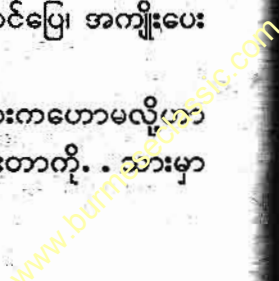
“ဟုတ်ကဲ့. . သားက လွဲဖို့ဆုတောင်းပေးခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒါ သားရဲ့စေတနာ”

လုပ်နေပြန်ပြီ။ လုပ်နေပြန်ပြီ။ တသားထဲသားပြီး နေခြည့်ကိုကြည့်ရတာလည်း အမော။

ဒေါ်ထားထားကတော့ မသိကျိုးကျွံပြုလျက် ဆက်မေးပြန်၏။

“ဒါဆို သမီးက ဘာနေ့သားနဲ့ အဆင်ပြေ၊ အကျိုးပေးမှာလဲဟင်”

“အဲဒါကို ဟိုတုန်းကတည်းက သားကဟောမလို့ဟာ အန်တီက လောလောလောလောနဲ့ပြန်သွားတာကို. . သားမှာ

နေခြည်ထွေးမှစွေးမည်ထင်

ဟောချိန်မရလိုက်ဘူး”

“ဟုတ်လား သားရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်. . သားဟောချင်နေတာကြာခဲ့ပါပြီ”

“ဟောချင်လည်း စောစောကဟော့ရောပေါ့ကွယ်”

“သားဟောရမယ်ဆို အခုလည်း နောက်မကျသေးပါဘူး”

“ဟောလေသား. . ဟော. . ဟော”

ဒေါ်ထားထား တဟောဟောလုပ်နေသဖြင့် ဇွတ်သား
တေဇာက အပြတ်ဟောချလိုက်တော့သည်။

“သား ဟောချက်ထုတ်ရမှာကတော့ နေခြည်ရဲ့အကျိုး
ပေးအဆင်ပြေမဲ့နေ့ သားက စနေသား အန်တီရဲ့”

“စနေသား”

“ဟုတ်. . .”

“စနေသားဆိုတာ. . .”

ဒေါ်ထားထားက စနေသားကိုရှာတွေးသလိုလုပ်နေ
ခိုက်. . .

လမင်း၊ မြင့်ကို၊ မြင့်သန်းတို့က ဝိုင်း၍အော်လိုက်ကြ
သည်။

“တေဇာ”

နေခြည်မျက်နှာလေးပေါ် ပန်းနုရောင်ရှက်သွေးဖြတ်သန်း
ဖြူးသွားသည်။ တေဇာကို အသာမော်ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းလေး
ဆို တိုက်ပြလိုက်၏။ ဘာအထာမှန်းတော့မသိရ။

ဒေါ်ထားထားကတော့ မတော်မတရားစကားကြားရ
သည်ကိုပဲ ဘာမှတ်သည်မသိ. . .

မော်ကြားသယောင်မျက်နှာမျိုးဖြစ်သွားသည်။

အော်. . အချက်သိပြီပ. .

သမက်ကြည့်ရင် . . မထင်ချင်ပါပဲ . .

ဗေဒင်ဆရာ တဖြစ်လဲမို့ . .

ကဲ . . ဘယ်နှယ့်လုပ်ကြမှာတုန်း . .

“ဟင်း . . သားပဲဆက်ခေါ်ရမှာလား . . ဆရာခေါ်ရမှာ
လာ . . ”

“အိမ်ဦးခန်းထားရမှာလား . . အိမ်အောက်ခန်း ထားရမှာ
လား . . ”

လားပေါင်းများစွာ ဒေါ်ထားထားတွေနေဆဲ . .

တေဇာက နေခြည့်လက်ကလေးကို ကိုင် . . လက္ခဏာ
ကြည့်သလိုလိုနှင့် ကောချက်များထုတ်လိုက်ပုံက . .

“တကယ်ချစ်တာပါကွာ” တဲ့။

ကောင်းရော . . ။

(ဤဗေဒင်ဆရာမျိုး ဝေးဝေးက ရှောင်ကြလေရော့)

(ဤတွင်ပြီး၏တည်း)

လူသားအားလုံးကို ရယ်မောစေလိုတဲ့ . . .

အချောတော်